

TREŠDIENA, 2009. GADA 11. NOVEMBRIS

SĒDI VADA: J. BUZEK

Priekšsēdētājs

(Svinīgo sēdi atklāja plkst. 15.05)

1. Svinīgā sēde – Centrāleiropas un Austrumeiropas demokrātisko pārmaiņu divdesmitā gadadiena

Priekšsēdētājs. – Pirms mēs sākam es vēlos pateikt, ka mēs ar prezidentu *Havel* kungu apmainījāmos viedokļiem, un es jums varu apgalvot, ka pirms 25 gadiem mēs ko tādu nevarējām iedomāties!

(Aplausi)

Dāmas un kungi, šī ir svinīgā plenārsēde, lai atzīmētu Centrāleiropas un Austrumeiropas demokrātisko pārmaiņu divdesmito gadadienu.

Prezident *Havel* kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs, Zviedrijas premjerministra kungs, Komisijas priekšsēdētāja kungs, kolēģi deputāti, dāmas un kungi, cienījamie viesi, šodien ir ļoti īpaša diena, un mūsu viesis Eiropas Parlamentā ir cilvēks, kuram bija patiešām liela ietekme uz Eiropas vēsturi.

Pirms divām dienām mēs vērojām, kā Berlīnē jau otro reizi krīt mūris, šoreiz — simbolisku domino kauliņu izskatā. Šodien Parlaments uzņem viesi — cilvēku, kurš bija viens no tiem diviem, kuri pirms divdesmit gadiem iekustināja šos domino kauliņus, rakstnieku, intelektuāli un brīnišķīgu cilvēku. Visu to brīvības un cilvēktiesību cīnītāju draugu, kuri cīnās par šīm tiesībām tur, kur to nav — prezidentu *Václav Havel*. Dārgais *Václav*, esi sveicināts!

(Aplausi)

Neaizmirsīsim, ka komunismu gāza parasti cilvēki — strādnieki, pasniedzēji, rakstnieki; miljoniem cilvēku aiz „dzelzs priekškara”, kuri nekad nepadevās spiedienam. Viņu vienīgie ieroči pret tankiem bija drosmīga sirds un liela apņemšanās. Viņi ar daudz ko riskēja apspiestības desmitgadēs, bet galu galā triumfēja, jo cilvēku sapņi ir spēcīgāki par betona mūriem; par asinskārām politiskajām sistēmām. Taču liela nozīme bija arī tiem, kuri palīdzēja šiem cilvēkiem, atrodoties otrā „dzelzs priekškara” pusē, ļaujot austrumu pusē esošajiem apzināties, ka viņi nebija vieni. Pateicoties šiem daudzajiem cilvēkiem bija iespējama vēsturiskā austrumu un rietumu izlīgšana, Eiropas atjaunošana. *Václav Havel* bija un joprojām ir viņu visu varonis.

1989. gadā studenti manā valstī izgāja ielās, lai aicinātu atbrīvot *Václav Havel*. Drīz pēc tam *Václav Havel* kļuva par brīvās Čehoslovākijas prezidentu; čehu un slovāku prezidentu un abu tautu varoni.

Tikai 20 gadus pirms šiem notikumiem — 1968. gadā, sākoties neatkarības kustībai Čehoslovākijā, slovāku un čehu tautas varonis bija slovāks *Alexander Dubček*.

Priekšsēdētāja kungs, dārgais *Václav*, 1987. gadā pagrīdes tipogrāfija izdeva divas jūsu lugas. Izdevuma vāks ir iespiedies manā atmiņā — zīmējumā bija redzams neliela auguma, noskumis vīrs, kurš izskatījās pamests un nesagatavots dzīvei. Viņš turēja paceltus divus pirkstus, rādot uzvaras žestu. Mazs, nenozīmīgs cilvēks. Šis zīmējums pārliecinoši un skaidri vēsta, ka ikviens cilvēks ir dzimis brīvs un ikvienam ir tiesības dzīvot brīvu dzīvi. Tas ir svarīgākais uzdevums mūsu Parlamentam — parlamentam, kurš pārstāv brīvu Eiropu.

Atļaujiet man pieteikt īsu kinodarbu. Tā ir filma, kura mums atgādinās, kas notika Eiropā pirms 20 un vairāk gadiem.

Dāmas un kungi, mūsu priekšā ir *Václav Havel*.

Viņš sāka rakstīt agrā jaunībā un nekad nepārstāja to darīt, viņš nepārstāja rakstīt arī ieslodzījumā, izciešot četrus soda termiņus, kuru kopējais ilgums bija pieci gadi. Viņa darbi vienmēr bijuši tieši un godīgi, emocionāli un skaisti.

Organizācija „Harta 77” tika izveidota, sadarbojoties Čehoslovākijas un Polijas, un vēlāk arī Austrumu bloka valstu pretošanās kustībām. *Václav Havel* bija kustības galvenais virzītājspēks. Viņš centās panākt taisnību ar drosmi un patiesu vienkāršību tāpat kā *Zbigniew Herbert* — dzejnieks, kurš pretojās režīmam un kurš rakstīja: „Mums bija mazumiņš vajadzīgās drosmes, bet būtībā tas bija gaumes jautājums”.

Es apsveicu jūs, *Václav*, ar to, ka jums nekad nav pietrūcis labas gaumes!

Dāmas un kungi, prezidents *Václav Havel*.

(Aplausi)

Václav Havel, bijušais Čehijas Republikas prezidents. – (CS) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, es vēlos pateikties jums par ielūgumu un par iespēju uzrunāt jūs laikā, kad tiek atzīmēta aizzīmogoto robežu dramatiskās nojaukšanas, dzeloņstiepļu pārgriešanas un mūru starp Eiropas tautām un — Vācijas gadījumā — mūra, kas sadalīja vienu tautu, sagraušanas divdesmitā gadiena. Tās bija bipolārā dalījuma beigas ne tikai Eiropā, bet lielā mērā arī visā pasaulē. Tas bija vēsturiski tik nozīmīgs brīdis, ka daudzi uzskatīja, ka turpmāk pasaule var attīstīties tikai pozitīvā virzienā.

Tas nenotika. Vēsture, protams, nebeidzās. Ir jo būtiskāk atzīmēt šo gadadienu ne tikai tāpēc, lai aicinātu novērtēt tagadni, bet, pirmkārt un galvenokārt, lai aicinātu domāt par nākotni. Es vēlos atbalstīt šo aicinājumu, sniedzot piecus komentārus par Eiropas apvienošanās tēmu.

Neviens no mums nebija pilnībā gatavs tik pārsteidzoši straujai „dzelzs priekškara” krišanai, un mēs arī nevarējām būt tam gatavi. Tas būtu bijis nedabiski. Tāpēc sekoja īpašu dilemmu, dažādu alternatīvu izmēģināšanas un nenoteiktības laiks. Galu galā NATO spēra drosmīgo soli, uzņemot jaunas dalībvalstis, tādējādi garantējot to drošību un ļaujot tām koncentrēties, lai gatavotos pievienošanās Eiropas Savienībai procesam. Pēc tam Savienība ar neviltoām izjūtām atvēra tās durvis jaunajām Centrāleiropas un Austrumeiropas demokrātijām. Laiku pa laikam saistībā ar šīm valstīm rodas dažādi sarežģījumi. Tas ir saprotams. Demokrātisku politisko kultūru nevar izveidot vai atdzīvināt vienā dienā. Tam ir nepieciešams laiks, un rodas milzums negaidītu problēmu, kuras ir ijarisina šajā ceļā. Komunisms pirmo un, cerams, pēdējo reizi valdīja jaunāko laiku vēstures periodā, un tāpēc mēs bijām pirmie, kas saskārās ar postkomunisma fenomenu. Mums nācās saskarties ar ilgstoša baiļu sēšanas režīma sekām un riskiem, kuri bija saistīti ar vēsturiski nepieredzētu īpašumu pārdali. Mēs saskārāmies un joprojām saskaramies ar daudziem šķēršļiem, un mūsu pieredze šādā situācijā joprojām ir bērna autiņos.

Tomēr es uzskatu, ka rietumi izvēlējās pareizo ceļu. Citas alternatīvas būtu radījušas daudz vairāk problēmu un maksājušas daudz dārgāk ne tikai rietumiem, bet patiesībā mums visiem. Mēs, iespējams, pieredzētu ne tikai bīstamas tendences jaunā cīņā par ietekmes sfērām vai vienas vai otras puses tiešu dominēšanu, bet arī to, ka valstis, no kurām rietumi novērstos, visticamāk, kļūtu par spēļu laukumu dažādiem nacionālistiem un populistiem, un to bruņotajiem milicijas spēkiem un, iespējams, pat par bīstamu vietējo konfliktu reģionu, kas būtu bijis jo bīstamāk tāpēc, ka mums visiem labi zināmu iemeslu dēļ pēc Otrā pasaules kara nenotika tāda īsta miera konference, kurā saistoši, precīzi un paliekoši tiktu noteiktas pēckara attiecības Eiropā. Pēc manām domām, daudzi no tiem, kuri vicināja karogus ar sirpi un āmuru, vēl pavisam nesen bija gatavi naski pacelt nacionālo karogu. Mēs redzējām, pie kā tas noveda bijušajā Dienvidslāvijā. Tas, protams, ir labi zināms, ka dēmoni vienmēr pamodina citus dēmonus. Tāpēc neviens nevar pateikt, vai sērga nebūtu izplatījies arī Eiropas rietumos. Mēs dzīvojam laikmetā, kad globalizācijas dēļ katrs vietējais konflikts var viegli kļūt par pasaules konfliktu.

Tāpēc izvēlētā pieeja bija visdabiskākā vēsturiskā aspektā un vispiemērotākā praktiskā ziņā. Turklāt tā bija pieeja, kuru varēja interpretēt kā kopējas atbildības izpausmi saistībā ar vēsturiskajiem notikumiem, kuru iemesls daļēji bija demokrātiskās pasaules atbalstītā tuvredzīgā samierināšanas politika.

Rezumējot es vēlos teikt, ka vērā ņemamos sarežģījumus, ko mēs šodien radām ES, ir vērts risināt, jo visi alternatīvie risinājumi, neapšaubāmi, būtu bijuši daudz sliktāki un daudz bīstamāki. Šajā situācijā viss, ko mēs lūdzam Eiropai, ir pacietība un izpratne.

Jautājums, protams, ir tāds — ko mēs varam piedāvāt Eiropai? Ņemot vērā to, ko mēs pārcietām totalitārisma režīma laikā, es vienmēr esmu uzskatījis, ka mums — jo mēs bijām īstie vaininieki — bija pārliciecināši jāizskaidro mūsu pieredze citiem, iestrādājot visas saistībā ar to gūtās atziņas konkrētās iniciatīvās. Tas nav viegls uzdevums, un es neesmu pārliecināts, ka mēs to jau esam paveikuši. Totalitārās vai autoritārās pārvaldes formas nereti iesākumā ir patiešām neuzbāzīgas un izmanto ārkārtīgi rafinētas sociālās kontroles metodes. Tikai tagad laika gaitā daudzi no mums saprot, cik gudri mūs dažreiz ievilkā totalitārisma tīmekļos. Tas mūs

padara īpaši piesardzīgus. Tas varētu būtu mūsu ieguldījums, lai garantētu, ka mūsu piedzīvotais nekad vairs neatkārtojas.

Kas ir vajadzīgs? Pirmkārt un galvenokārt, skaidra un pārliedzinoša solidaritāte ar tiem, kuri šodien saskaras ar totalitārisma vai autoritārisma režīmiem neatkarīgi no tā, kurā vietā pasaulē viņi atrodas. Šādai solidaritātei nedrīkst traucēt jebkādas ekonomiskas vai citas īpašas intereses. Pat mazi, neievērojami un labi domāti kompromisi — lai gan netieši un tikai laika gaitā — var radīt liktenīgas sekas. Ļaunumu nav iespējams samierināt, jo ļaunuma dabā ir izmantot katru samierināšanos savā labā. Turklāt Eiropa jau ir guvusi neveiksmīgu pieredzi politiskās samierināšanas jomā. Mūsu atbalsts var būt noderīgāks, nekā mēs varam iedomāties, liberāli noskaņotām personām vai atklātiem aculieciniekiem, kuri stāsta par notikumiem Ziemeļkorejā, Birmā, Irānā, Tibetā, Baltkrievijā, Kubā vai citur. Mēs palīdzēsim arī sev. Mēs palīdzēsim sev veidot labāku pasauli un izturēties labāk vienam pret otru, citiem vārdiem sakot, būt patiesākiem attiecībā pret to vērtību patieso būtību, kuras mēs sev piedēvējam citu priekšā.

Eiropas Parlaments nesen piešķīra Saharova balvu organizācijai „Memoriāls” — Krievijas organizācijai, kura uzrauga cilvēktiesību ievērošanu Krievijā. Pēc manām domām, tas bija nozīmīgs solis. Es atceros šāda soļa nozīmi manā valstī, kad pret valdības gribu Francijas prezidents reiz valsts vizītes laikā uzaicināja mūs — opozīcijas pārstāvjus — lietiskās brokastīs. Šādi soļi tikai šķiet nenozīmīgi. Totalitārisma valdīšanas laikā tas tā patiešām ir, ka tikai brokastis vai apspiesta studentu demonstrācija attiecīgā situācijā varēja iekustināt vēstures ratu.

Katra cilvēka identitāti, izņemot īpašības, kuras mums piemīt kā unikālām personībām, veido dažādi aspekti, kurus var raksturot kā mūsu kolektīvo identitāti. Katrs no mums lielākā vai mazākā mērā veido savu piederību ģimenei, kopienai, reģionam, uzņēmumam, baznīcai, sabiedrībai vai politiskajai partijai, tautai, civilizētajai pasaulei un, galu galā, šīs planētas iedzīvotājiem. Tas liecina par to, ka mums ir noteiktas „mājas” — ģeogrāfiskas, ideoloģiskas, lingvistiskas, etniskas vai citādas, un mēs kopīgi veidojam šīs mājas. Arī mūsu dažādajām patriotisma izpausmēm, mūsu mērķiem, saiknēm, cerībām, lepnumam, rakstura īpašībām, tradīcijām, paražām, ieradumiem un īpatnībām ir zināma nozīme šai sakarībā. Pasaule, īsi sakot, ir kā raiba sega, ko veido neskaitāmi krāsaini gabaliņi, cilvēce ir kā šāda raiba sega un arī katrs no mums tāds ir.

Kolektīvo suverenitāti, protams, rada šī kolektīvā piederības sajūta. Noteikta suverenitātes pakāpe ir raksturīga katram mūsu identitātes līmenim, bet nevienam no tiem mēs nevaram un nav iespējams piedēvēt pilnīgu suverenitāti. Pastāv viens priekšnoteikums — šīm suverenitātes pakāpēm ir jābūt savstarpēji papildinošām un, ja iespējams, tās nevar būt pretrunīgas.

Es esmu pārliecināts, ka jūs nojaušat, ka es sāku runāt par šo jautājumu tagad tāpēc, ka debates par Eiropas Konstitūciju un Lisabonas līgumu galvenokārt ir saistītas ar jautājumu par to, kādām vajadzētu būt attiecībām starp valsts suverenitāti un Eiropas suverenitāti. Atbilde ir skaidra — tām ir jābūt savstarpēji papildinošām. Ja es jūtos kā eiropietis, tas nenozīmē, ka es vairs neesmu čehs. Patiesībā ir gluži otrādi — būdams čehs, es esmu arī eiropietis. Es vēlos izteikties poētiskāk — Eiropa ir mūsu dzimtenes dzimtene.

Tajā pašā laikā es esmu pārliecināts, ka Eiropas suverenitāte nākotnē pakāpeniski nostiprināsies. Es nezinu, cik ātri vai lēni tas notiks, un es nezinu, kādi pavērsieni mūs gaida šajā ceļā, bet es zinu, ka integrācijas process ir jāturpina. Galu galā, tas ir ne tikai eiropiešu, bet visu cilvēku būtiskākajās un eksistenciāli svarīgākajās interesēs. Un tam ir skaidri redzami iemesli — mēs dzīvojam vienas globālas civilizācijas pastāvēšanas telpā, kur Grenlandes zvejniecības uzņēmuma īpašnieks, iespējams, dzīvo Taizemē un ir arī Brazīlijas bankas daļu īpašnieks vai kur Čehijas raktuvi īpašnieks vada savu uzņēmumu ar datora palīdzību no Islandes. Šādā telpā dažādām pārvalstiskām vai kontinentālām kopienām būs vēl lielāka nozīme. Tās nav un arī nebūs nacionālas valsts pastāvēšanas beigas, bet nacionālas valstis apvienojas, un tās turpinās apvienoties un rīkoties saskaņoti daudzās jomās. Tā ir absolūta nepieciešamība kaut vai tehnikas sasniegumu un ekonomiskās attīstības dēļ. No otras puses, laikā, kad pasaulē ir vērojamas draudīgas apvienošanās tendences, dažādu tādā vai citādā veidā cieši saistītu mazāku valstu un nāciju kopienu konstitūcijas var būt noderīgas, nodrošinot labāku nacionālās vai reģionālās identitātes aizsardzību.

Pakāpeniska un miermīlīga valstu apvienošanās, neapšaubāmi, veicinās arī mierīgu līdzāspastāvēšanu. Vai tad lielākā daļa karu pēdējo gadsimtu laikā nav izcēlušies starp nacionālām valstīm? Vai ir kāds labāks dažādo nacionālistisko dēmonu apvaldīšanas veids par praktisku sadarbību starp valstīm? Daudzliemeņu suverenitātes principa pieņemšana, neapšaubāmi, būs iespējama, tikai saņemot pilsoņu un politisko atbalstu. Es esmu novērojis, ka manā valstī un, iespējams, daudzās citās valstīs, cilvēki runājot nereti saka „mēs” — manā gadījumā čehi — un „viņi”, ar to domājot nekrietnu ārzemnieku bariņu Briselē. Taču vai tad mēs arī neesam Briselē? Šis dalījums *a priori* krietnajos „mēs” un it kā nekrietnajos „viņos”, kuri par katru cenu grib mums

kaitēt, tikai liecina par to, ka cilvēkiem ir ļoti slikta izpratne par patieso integrācijas principu. Arī šis jautājums ir pacietīgi jārisina.

Mēs visi esam vienā laivā, un laiva peld pareizā virzienā. Tā turpinās peldēt pareizā virzienā, ja visiem pasažieriem būs kopīga atbildības izjūta un ja tie nespēlēs spēlītes savās interesēs. Jaunizveidotā kopienā mēs nepārliecinām par savu nozīmi vai unikālītāti, klaigājot par savām neskaidri noteiktajām valsts interesēm, tādējādi tikai slēpjot iekšējās pārliecības trūkumu, bet darām to, mērķtiecīgi apvienojot spēkus un īstenojot kopējus centienus.

Gadsimtiem ilgi Eiropa uz šīs planētas ir bijusi galvenais civilizācijas centrs un, neapšaubāmi, sevi par tādu ir uzskatījusi, pat ja tas tā nebija. Tāpēc šķita, ka ir pamatots iemesls eksportēt tās kultūru, tās reliģiju un tās izgudrojumus uz visu pasauli neatkarīgi no tā, vai kādam tie bija vajadzīgi. Šo vērtību eksportu nereti pavādīja vardarbība. Varētu pat teikt, ka visas modernās civilizācijas iezīmes — ne tikai sasniegumi, kurus pasaule uzskata par izciliem, bet arī mūsdienu tuvredzība — ir meklējamas Eiropā. Eiropai no tā visa vajadzētu mācīties un uzņemties jaunu lomu. Proti, tai vairs nevajadzētu pasaulei kaut ko uzspiest, bet gan censties tikai iedvesmot. Tā varētu rādīt piemēru, kuru citi varētu izmantot bez pienākuma to darīt.

Būtu grūti uz Zemes atrast reģionu, kurā tik daudzas tautas vai etniskās grupas, tik daudzas minoritātes un minoritāšu minoritātes ir koncentrētas dažādās valstīs. Tomēr pēdējās desmitgadēs Eiropai ir izdevies radīt, iespējams, visviendabīgāko pārvalstisko savienību, kādas šodien nav citur pasaulē. Taču būtiskākais ir tas, ka šī savienība netika izveidota, stiprākajiem vērojot vardarbību pret vājākajiem, kā tas vienmēr notika pagātnē. Gluži pretēji, tā tika izveidota, īstenojot praktiskas vienošanās. Tādējādi integrācija no kaujas lauka ir nonākusi konferenču zālē. Ja ne kā citādi, tad šis apstāklis vien var būt lielisks piemērs pārējai pasaulei.

Es jau pieminēju pārvalstisko struktūru arvien pieaugošo nozīmi mūsdienu pasaulē. Es uzskatu, ka labākā politiskā vienošanās turpmākajās desmitgadēs varētu būt kāda radošas uz partnerību balstītas sadarbības forma starp šīm lielajām pārvalstiskajām vai kontinentālajām struktūrām, kuru pamatā būtu īpaši, drīzāk ētiski, nevis politiski, sociālie standarti. Ja šādas attiecības pastāvētu, tām būtu jābalstās uz diviem pamatprincipiem — pilnīga savstarpēja vienlīdzība un pēc iespējas lielāka atklātība. Attiecības nevar uzskatīt par partnerattiecībām, ja praktisku iemeslu dēļ, piemēram, baidoties no naftas vai gāzes piegādes pārtraukumiem, kāda no pusēm piever acis un aizmirst visu par liberāli orientētu žurnālistu slepkavībām vai līdzīgām problēmām, par kurām tā labprāt runātu citos apstākļos. Šādas attiecības ir balstītas uz meliem. Īstiem partneriem ir jāspēj runāt vienam ar otru par visu, ko tie domā, citiem vārdiem sakot, jārunā pilnīga patiesība, un tiem ir arī jāspēj uz klausīt pilnīga patiesība.

Eiropas integrācija, pateicoties kurai lielākā daļa valstu mūsu kontinentā tik ilgu laiku ir dzīvojušas mierā, patiesībā ir unikāls mēģinājums izveidot demokrātisku valstu konfederāciju. Šī savienība nav un drīzumā arī nekļūs par pilnīgu federāciju vai par tradicionālu konfederāciju. Tā vienkārši ir kaut kas jauns. Ja tikai šis mēģinājums kalpotu par piemēru citiem! Taču tas nav galvenais. Es ticu, ka Eiropas Savienībai var iedvesmot pārējo pasaules daļu ar kaut ko daudz vērtīgāku par tās valstu sadarbības modeli. Ar to es domāju iespēju mēģināt labot un arī mainīt visus tos apšaubāmos veidus, kādos Eiropa ir veidojusi vai ietekmējusi mūsdienu civilizācijas seju. Tā ir kustība, kas, iespējams, jau ir sākusies.

Šai sakarībā es vēlos paust noraidījumu par katru cenu gūtas peļņas kultam, neņemot vērā ilgtermiņa un neatgriezeniskās sekas, noraidījumu kvantitatīvās un arvien pieaugošās izaugsmes kultam, noraidījumu primitīvajam mērķim panākt un pārspēt Ameriku vai Ķīnu vai kādu citu un noraidījumu bīstamajai un neplānotajai Zemes kolonizācijai un neprātīgajai planētas izlaupīšanai, neņemot vērā vides aspektus un nākotnes paaudžu intereses. Es vēlos pieminēt arī inteligento energotaupību, kad valsts panākumi tiek vērtēti, nevis ņemot vērā patēriņa pieaugumu, bet, gluži pretēji, patēriņa samazinājumu.

Tas viss, neapšaubāmi, ir iespējams tikai ar nosacījumu, ka pārmaiņas sākas mūsdienu eiropieša sirdī. Eiropietim, ņemot vērā jaunākos atklājumus kosmoloģijā, ir jāklūst nedaudz pazemīgākam, viņam ir jāpadomā par to, kas notiks pēc viņa nāves, un viņam vienatnē ir dziļi jānoliecas universa mistērijas priekšā; īsāk sakot, viņam atkal ir jāpievēršas mūžības un bezgalības tēmai, tāpat kā viņš to darīja Eiropas attīstības sākumos. Mums ir nopietni jāpadomā par to, ka visu izdarīto var vērst par labu, ka viss tiek pieminēts — pat ja tas ir tikai gaismas stars — un ka tāpēc nekad nekas netiek aizmirsts.

Taču, runājot par Eiropu kā partneri, jāmin, ka iemesls lielākajai daļai karu cilvēces ģimenes vēsturē bijušas robežas, citiem vārdiem sakot, teritorija. Šai sakarībā var izdarīt būtisku secinājumu, ka ne tikai nacionālām valstīm, bet arī pārvalstiskām kopienām vienmēr ir jāzina, kur tās sākas un kur tās beidzas. Nenoteiktas vai strīdīgas robežas nereti ir katastrofas cēlonis. Arī Eiropas Savienībai vajadzētu to atcerēties un gūt skaidrību attiecībā uz tās ārējām robežām. Ja Eiropas Savienība vēlas nojaukt robežas, tai vispirms ir jānoskaidro, kur

tās atrodas. Tādējādi tā nostiprinātu ģeogrāfiskās pašidentifikācijas ideju plašākā, proti, planētas mērogā. Šādā veidā tā arī varētu sniegt būtisku un konkrētu ieguldījumu mūsu visu mērķa, konkrētāk, miera starp šīs planētas tautām un nācijām, sasniegšanā.

Eiropas līmeņa debatēs kopējās suverenitātes tēma galvenokārt tiek skarta saistībā ar Savienības institucionālo sistēmu. Es vēlos paust atzinību Savienībai par to, ka tā pēdējos gados šim jautājumam ir veltījusi tik daudz enerģijas, un par tās gūtajiem panākumiem. Tieši tāpēc saistībā ar šo jautājumu es mēģināšu ieskatīties tālāk nākotnē. Parlamentu, kura deputāti jūs esat, ievēl tiešās vēlēšanās, un tiek nodrošināts, ka pārstāvju skaits no dažādām valstīm atbilst šo valstu lielumam. Es uzskatu, ka Eiropas Parlamentam kā vienīgajai iestādei, kuras pārstāvjus tieši ievēl visi eiropieši, būtu jānodrošina lielākas pilnvaras nekā patlaban. Likumdošanas uzdevums būtu attiecīgi jānovirza no izpildvaras uz likumdevējas iestādes darbības jomu. Eiropas Parlaments nedrīkst būt tikai dārga Savienības rota.

Pēc manām domām, galu galā varētu tikt izveidota vēl viena mazāka struktūra līdztekus Parlamentam, un šīs struktūras pārstāvjus ievēlētu valstu parlamenti no sava vidus, visām dalībvalstīm paredzot vienādu pārstāvju skaitu. Šādā vai līdzīgā veidā būtu iespējams vienlaicīgi atrisināt divus jautājumus. Pirmkārt, šāds risinājums izskaustu dažu dalībvalstu parlamentos valdošo noskaņu, ka tie tiek izslēgti no lēmumu pieņemšanas procesa Eiropā. Otrkārt, šāds risinājums nodrošinātu, ka vismaz viena Savienības struktūra visām dalībvalstīm garantētu pilnīgu vienlīdzību. Šādas struktūras pārstāvji, protams, tiktos tikai retos gadījumos, kad to pieprasītu noteikts pārstāvju skaits, un tikai saistībā ar jautājumiem, kuriem nepieciešams vienprātīgs lēmums. Šāds risinājums nozīmētu arī to, ka Komisijas locekļu iecelšana nebūtu tik sarežģīta, ņemot vērā nacionālās piederības aspektu, un Eiropadomei nebūtu jāizmanto tik sarežģīta balsu skaitīšanas sistēma. Es atzīstu, ka es personīgi uzskatu, ka ir svarīgāk, lai komisāri būtu patiešām vadošie attiecīgo jomu speciālisti, nevis lai tie par katru cenu būtu manas valsts pilsoņi vai partijas biedri.

Eiropadome pašlaik ir savdabīgs izpildvaras un pārstāvniecības iestādes apvienojums. Pat tās uzdevumi ir jāprecizē. Pēc manām domām, tās funkcijām vajadzētu būt līdzīgām valsts vadītāja funkcijām parlamentārā demokrātijā, tādējādi uzņemoties it kā daļēji aplēptu un daļēji pārredzamu valstu konfederācijas koleģiālas vadošās iestādes lomu, kuras atpazīstamais, visiem zināmais pārstāvis, protams, būtu viena persona, proti, priekšsēdētājs, kura amats jau ir paredzēts Lisabonas līgumā un kurš ir ļoti svarīga persona, neaizmirstot, ka koleģiālas valsts pārvaldes iestādes izveide parasti liecina par valsts pārdali. Es nevēlos teikt, ka tas var notikt arī ar pārvalstisku kopienu, tomēr es uzskatu, ka vadītājam ir jābūt vienai personai, kura pārstāv sarežģīto sistēmu un kura nodrošina labāku izpratni par to.

Es jau esmu vairākkārt teicis, ka, manuprāt, būtu lieliski, ja kaut kad nākotnē tiktu pieņemta lakoniska, skaidra un viegli lasāma Eiropas konstitūcija, kura būtu saprotama pat skolēniem, un ja visi pārējie dokumenti, kuru apjoms jau ir tūkstošiem lappušu, būtu tikai tās pielikumi. Pamattiesību harta kā teksts, kurš nosaka vērtības vai ideālus, uz kuriem balstīta Savienība, un kuru tā cenšas ievērot un ņem vērā lēmumu pieņemšanā, neapšaubāmi būtu neatņemama šādas konstitūcijas sastāvdaļa vai pirmā tās daļa.

Dāmas un kungi, es vēlos sniegt pēdējo komentāru, kurš zināmā mērā ļaus man atgriezties sākumpunktā. No attāluma Eiropas Savienība izskatās kā lielā mērā tehnokrātiska struktūra, kurai interesē tikai ekonomika un nauda. Nebeidzamā kaulēšanās par budžetu, kvotām, muitas nodokli, nodevām, uzņēmējdarbību regulējošiem noteikumiem un dažādiem citiem noteikumiem, iespējams, ir vajadzīga, un es to nekādā ziņā nenosodu. Es pat domāju, ka labi zināmie ieteikumi vai standarti gulaša pagatavošanai — visiem zināms eiroskeptiķu izsmiekla objekts — drīzāk ir pieņemti, lai aizsargātu čehiem vai ungāriem raksturīgo, nevis lai uzbruktu attiecīgajai dalībvalstij un tās identitātei.

Tomēr es domāju, ka Savienībai būtu jāliek lielāks un redzamāks uzsvars uz to, kas patiesībā ir vissvarīgākais, proti, tās garīgajiem un uz vērtībām balstītajiem pamatprincipiem. Savienība ir nepieredzēts mēģinājums izveidot lielu un oriģinālu pārvalstisku kopienu, kas balstīta uz cilvēka brīvību un cilvēka cieņas nodrošināšanu, patiesas, nevis tikai virspusējas vai formālas demokrātijas dibināšanu un ticību veselajam saprātam, godprātībai un spējai veidot vienlīdzīgu dialogu starp kopienas dalībvalstīm un citām valstīm. Tā, protams, ir balstīta arī uz cieņu pret atsevišķām tautām, to tradīcijām, sasniegumiem, teritorijām, kuras tās apdzīvo, to mājām un vidi, kurā šīs mājas atrodas. Un, bez šaubām, arī uz cilvēktiesību ievērošanu un cilvēces solidaritāti.

Eiropas bagātā garīgā un kultūras vēsture, kas balstīta uz antīkās kultūras, ebreju, kristiešu, islāma un vēlāk arī renesanses un apgaismības elementu apvienojumu, ir radījusi neapstrīdamu vērtību kopumu, kuru Eiropas Savienība, iespējams, vārdiski atzīst, bet kuru tā nereti uztver tikai kā pievilcīgu „iesaiņojumu” patiešām būtiskiem jautājumiem. Taču vai tad šīs vērtības nav pašas svarīgākās un vai tad, gluži pretēji, šīs vērtības nav tās, kuras nosaka visu pārējo?

Es šeit nesludinu revolucionāras, epohālas vai radikālas idejas. Es tikai aicinu nopietnāk padomāt par īsteno Eiropas apvienošanās iemeslu, rūpīgāk kopt mūsu piederību Eiropai un skaidrāk atsaukties uz morāles kodeksu, kurš sniedzas aiz mūsu tiešo labumu pasaules, pasaules, kura nekur nenoved un kurā tiek izmantoti tikai kvantitatīvi rādītāji, lai novērtētu labklājību.

Ir pagājuši divdesmit gadi kopš tika dziedēta Eiropas brūce. Es patiešām ticu, ka kontinents nekad vairs neļausies tikt pārdalīts un ka, gluži pretēji, tas kļūs par telpu un iedvesmas avotu vēl lielākai solidaritātei un sadarbībai. Es ceru, ka Šillera „Oda priekam” mums un mūsu pēcnācējiem būs kas vairāk kā tikai dzejolis, kurā cildināta draudzība starp tautām, un kļūs par ierosinošu simbolu mūsu kopīgajiem centieniem virzībā uz cilvēcīgāku pasauli.

(Skaļas ovācijas)

Priekšsēdētājs. – Dāmas un kungi, ja Saharova balva tiktu piešķirta pirms trīsdesmit gadiem, jūs, *Václav*, būtu mūsu labākais kandidāts. Par laimi, jums šī balva šodien vairs nav vajadzīga, jo mums vairs nav „vecās” un „jaunās” Eiropas. Ir tikai viena Eiropa. Šodien mūsu kā politiķu pienākums ir ievērot samierināšanas un solidaritātes vērtības, pamatojoties uz kurām Savienība ir attīstījusies. Tāpēc darīsim visu iespējamo, lai nodrošinātu, ka tās netiek aizmirstas.

Liels paldies jums vēlreiz, prezident *Havel* kungs. Paldies, premjerministra kungs, ministra kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs, priekšsēdētāj *Barroso* kungs un komisāra kungs, par to, ka bijāt kopā ar mums.

Václav, jūsu vizīte Eiropas Parlamentā mums ir ļoti svarīga. Mūsu durvis vienmēr ir atvērtas mūsu Eiropas varoņiem. Liels jums paldies par to, ka ieradāties. Mēs atcerēsimies, kur jūs dzīvojat. Vēlam jums visu to labāko!

(Skaļi un ilgstoši aplausi)

SĒDI VADA: G. PITTELLA

Priekšsēdētāja vietnieks

(Sēdi atklāja plkst. 15.50)

2. Sesijas atsākšana

Priekšsēdētājs. – Pasludinu par atsāktu Eiropas Parlamenta sēdi, kas tika pārtraukta ceturtdien, 2009. gada 22. oktobrī.

3. Piemiņas brīdis

Priekšsēdētājs. – Ar lielām skumjām vēlos paziņot, ka uzzināju, ka 17. oktobrī ir mirusi mūsu bijusī kolēģe deputāte lēdija *Diana Elles*. Lēdija *D. Elles* bija Eiropas Parlamenta deputāte no 1973. līdz 1989. gadam un Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja vietniece no 1982. līdz 1987. gadam un Juridiskās komitejas priekšsēdētāja. Lūdzu, piecelsimies un pieminēsim mūsu bijušo kolēģi ar minūti ilgu klusuma brīdi.

(Deputāti piecēlās un ievēroja minūti ilgu klusuma brīdi)

4. Iepriekšējās sēdes protokola apstiprināšana (sk. protokolu)

5. Pieprasījumi aizstāvēt deputāta imunitāti (sk. protokolu)

6. Komiteju un delegāciju sastāvs (sk. protokolu)

7. Jautājumi, uz kuriem jāatbild mutiski, un rakstiskas deklarācijas (iesniegšana) (sk. protokolu)

8. Padomes nosūtītie nolīgumu teksti (sk. protokolu)

9. Saistībā ar Parlamenta nostājām un rezolūcijām veiktie pasākumi (sk. protokolu)

10. Apropriāciju pārvietojumi (sk. protokolu)

11. Dokumentu iesniegšana (sk. protokolu)

12. Darba kārtība

Priekšsēdētājs. – Ir izdalīts galīgais darba kārtības projekts, ko ceturtdien, 2009. gada 22. oktobra sanāksmē sagatavoja Priekšsēdētāju konference saskaņā ar Reglamenta 137. pantu. Ar politisko grupu piekrišanu ir iesniegti šādi ierosinātie grozījumi.

Trešdiena

Nosaukumu Komisijas paziņojumam par politisko stāvokli Hondurasā pirms 2009. gada 29. novembrī paredzētajām vēlēšanām mainīt uz „Komisijas paziņojums par stāvokli Hondurasā”.

Ioannis Kasoulides, PPE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, PPE grupa nepiekrīt darba kārtībā iekļautā nosaukuma izmaiņām saistībā ar Hondurasu un nepiekrīt priekšlikumam svītrot nosaukumu, kurā minētas 29. novembra vēlēšanas. Vēlēšanu datums ir ārkārtīgi būtiska debašu sastāvdaļa, un mēs uzskatām, ka nosaukumam ir jāpaliek tādām, kāds tas bija.

Ulrike Lunacek, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos atbalstīt jaunā ierosinātā nosaukuma saglabāšanu, jo, galu galā, ir skaidrs, ka sarunas Hondurasā ir cietušas neveiksmi. Nav izstrādāts kopīgs priekšlikums par šīm vēlēšanām. Vēlēšanas ir nelikumīgas, jo attiecīgais prezidents nāca pie varas *coup d'état* rezultātā. Tāpēc es aicinu šo Parlamentu piekrist Prezidija ierosinājumam svītrot daļu par vēlēšanām.

Alojz Peterle. – (SL) Es patiešām esmu par to, lai darba kārtība netiktu mainīta. Es biju Eiropas Tautas partijas delegācijas sastāvā, kura devās uz Hondurasu un kurai bija iespēja iepazīties ar tur esošo situāciju. Tā nav taisnība, ka 29. novembra vēlēšanas tiek organizētas jūnija notikumu dēļ. Vēlēšanas tika izsludinātas sešus mēnešus pirms šiem notikumiem, un tās nav īpaši saistītas ar turpmākiem politiskiem notikumiem, kā arī minētie notikumi nevarēja būt iemesls jaunu kandidātu izvirzīšanai. Es arī uzskatu, ka 29. novembra vēlēšanās ir daļa no risinājuma, nevis daļa no problēmas. Viss liecina par to, ka mums ir jāaglabā dienas kārtība tādu, kāda tā ir, un ka mums nākotnē ir jāatbalsta demokrātijas attīstība šajā valstī.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos izvirzīt procedūras jautājumu — man līdzī nav balsošanas kartes, jo netika plānots, ka notiks balsošana, un tāpēc es lūdzu jūs ņemt vērā manu vēlmi balsot par to, lai darba kārtība paliktu nemainīta. Šajā gadījumā tehnika mani nevar aizstāt.

Priekšsēdētājs. – Dāmas un kungi, es vērsos pie tiem, kuriem ir tādas pašas problēmas — paldies, bet, lūdzu, nenāciet uzstāties. Mēs varam atzīmēt jūsu visu vēlmes, bet šīs vēlmes nevar ņemt vērā, balsojot vai skaitot balsis. Tās ņem vērā tikai protokolā, nevis balsu skaitīšanā. Man ir ļoti žēl, bet jūsu balsošanas kartēm vienmēr ir jābūt jums līdzī, jo balsošana var notikt jebkurā brīdī.

(Parlaments noraidīja priekšlikumu)

(Tādējādi darba kārtība tika pieņemta)⁽¹⁾

(Sēdi pārtrauca plkst. 16.05 un atsāka plkst. 16.15)

SĒDI VADA: J. BUZEK

Priekšsēdētājs

13. 2009. gada 29. un 30. oktobra Eiropadomes secinājumi, tostarp Eiropadomes priekšsēdētāja un Eiropas Savienības Augstā ārlietu un drošības politikas

⁽¹⁾ Pārējie darba kārtības grozījumi: sk. protokolu.

pārstāvja/Komisijas priekšsēdētāja vietnieka mandāts un pilnvaras, kā arī jaunās Komisijas struktūra (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir Eiropadomes ziņojums un Komisijas paziņojums par 2009. gada 29. un 30. oktobra Eiropadomes secinājumiem, tostarp Eiropadomes priekšsēdētāja un Eiropas Savienības Augstā ārlietu un drošības politikas pārstāvja/Komisijas priekšsēdētāja vietnieka mandātu un pilnvarām, kā arī jaunās Komisijas struktūru.

Fredrik Reinfeldt, Padomes priekšsēdētājs. – Priekšsēdētāja kungs, man ir liels prieks būt atkal šeit un sniegt jums ziņojumu par, kā izrādījās, ļoti sarežģītas un rosinošas Eiropadomes sanāksmes rezultātiem.

Es vēlos izskaidrot situāciju Eiropadomes sanāksmes priekšvakarā. Mēs nepārtraukti sazinājamies ar Prāgu un citu valstu galvaspilsētām. Kā mēs būtu varējuši atrisināt čehu lūgumu attiecībā uz Pamattiesību hartu? Tika piedāvāti dažādi risinājumi, un no vairākām citām dalībvalstīm izskanēja aicinājumi pieļaut dažādus izņēmumus un ņemt vērā īpašus apsvērumus.

Taču mēs saņēmām skaidrāku vēstījumu par klimata pārmaiņām — vēl vienu no galvenajiem sanāksmes jautājumiem. Vairākas dalībvalstis darīja zināmu, ka tās nav gatavas minēt konkrētas summas klimata jautājumu finansēšanai, proti, pielāgošanās un seku mazināšanas pasākumu finansēšanai jaunattīstības valstīs.

Ņemot vērā šos apstākļus, es esmu apmierināts ar sanāksmes rezultātiem. Darīšu jums zināmu būtiskāko.

Mūsu mērķis Eiropadomes sanāksmē — tāpat kā decembra Kopenhāgenas Klimata pārmaiņu konferences pieejas — bija turpināt rādīt ceļu klimata pārmaiņu jomā. Šai sakarībā mums nav nekādu ilūziju. Sarunas bija ilgstošas un sarežģītas, bet galu galā mūsu diskusiju rezultātā Eiropadome apstiprināja Komisijas ierosināto finansējumu EUR 100 miljardu apmērā gadā līdz 2020. gadam, un tā lēsa, ka starptautiskās sabiedrības atbalsts līdz 2020. gadam varētu būt EUR 22–50 miljardi.

2020. gads būs jau pēc 10 gadiem. Mums ir jārikojas ātrāk, un tāpēc Eiropadome norādīja, ka papildus minētajam mums ir nepieciešams globālais finansējums EUR 5 miljardu apmērā katru gadu laikā no 2010. līdz 2012. gadam.

Galīgā summa tiks noteikta, ņemot vērā Kopenhāgenas konferences rezultātus. ES un dalībvalstis ir gatavas sniegt pienācīgu ieguldījumu, ja citu nozīmīgāko valstu ieguldījums būs līdzvērtīgs. Es esmu patiešām gandarīts, ka šajā Eiropadomes sanāksmē mēs spējam panākt vienošanos par plašām pilnvarām attiecībā uz šo.

Pirms dažām dienām es atgriezos no sarunām ar premjerministru M. Singh, kas notika ES un Indijas augstākā līmeņa sanāksmes laikā Deli, un pagājušā nedēļā es piedalījos sarunās ar prezidentu B. Obama ES un ASV augstākā līmeņa sanāksmē Vašingtonā.

Pateicoties Eiropadomes sanāksmes laikā panāktajai vienošanai, ES varēja piedalīties sarunās ar ļoti stingru nostāju. Mūsu vienotība nodrošināja mums ticamību, iedrošinot citus. Mēs varējām darīt zināmas mūsu apņemšanās. Mēs varējām paust mūsu cerības. Un jau atkal mēs varējām rādīt ceļu, risinot visiem pilsoņiem būtisku jautājumu.

Pagājušās nedēļas sanāksmē tika runāts arī par ekonomisko un finanšu situāciju. Lai gan ir vērojamas pasaules ekonomikas atveseļošanās pazīmes, Eiropadome uzsvēra, ka pašapmierinātībai nav iemesla. Pastāv risks, ka nākamā gadā visās dalībvalstīs, izņemot vienu, budžeta deficīts pārsniegs 3 %, un mūsu kopējais IKP kopš 2008. gada sākuma ir samazinājies par 4,7 %. Šie abi ir būtiski iemesli, lai netiktu pārtraukti atbalsta pasākumi, līdz netiks nodrošināta mūsu ekonomikas atveseļošanās. Vienlaikus ir jānostiprina uzticēšanās un jāturpina darbs pie mūsu esošajām stratēģijām izejai no situācijas.

Eiropadomes sanāksmē mēs panācām ievērojamu progresu finanšu uzraudzības pastiprināšanas jomā. Mēs panācām plašu vienošanos par Eiropas Sistēmisko risku komitejas izveidi.

Prezidentūra tuvākā laikā sāks apspriest priekšlikumus ar šo Parlamentu. Mēs vēlamies panākt vienošanos par tiesību aktu kopumu jaunai uzraudzības sistēmai. Mēs vēlamies nodrošināt, lai neatkārtotos tāda finanšu krīze, kādu mēs nesen piedzīvojām.

Ņemot vērā visus šos esošos un paredzamos apstākļus, mums ir jāpievēršas darbavietu nodrošināšanas jautājumam. Vairāk nekā pieci miljoni eiropiešu jau ir zaudējuši darbu, un pārāk daudzi vēl saskarsies ar bezdarbu. Mūsu ziņā ir mainīt šo tendenci.

Kad es 15. jūlijā iepazīstināju jūs ar Zviedrijas prezidentūras prioritātēm, es teicu, ka ES pēc krīzes ir jākļūst stiprāka. Es jums teicu, ka ekonomikas un finanšu krīzes jautājuma risināšana ir viens no mūsu būtiskākajiem uzdevumiem. Tas tā ir joprojām. Tāpēc mēs plānojam atgriezties pie šiem būtiskajiem jautājumiem Eiropadomes decembra sanāksmes laikā.

Vēl viens būtisks šīs sanāksmes rezultāts bija ES stratēģijas Baltijas jūras reģionam — stratēģijas, kura ir balstīta uz šā Parlamenta iniciatīvu — pieņemšana. Mūsu mērķis attiecībā uz šo stratēģiju ir risināt steidzamus vides jautājumus saistībā ar Baltijas jūru un veicināt reģiona ekonomikas attīstību. Es esmu pārliecināts, ka šī iniciatīva labvēlīgi ietekmēs arī citas Eiropas daļas, saliedējot reģionus un veicot pozitīvu ieguldījumu visas ES konkurētspējas uzlabošanā.

Mēs diskutējam arī par tiesiskumu un iekšlietām. Mēs atzinīgi novērtējam panākto progresu, īstenojot pasākumus saistībā ar nelegālo migrāciju Vidusjūras reģionā un mēs aicinājam veikt pasākumus vairākās īpašās jomās.

Es zinu, ka jūs šajā pēcpusdienā vēlaties runāt arī par institucionāliem jautājumiem. Tie, protams, bija būtiska diskusiju daļa.

Viens no būtiskākajiem jautājumiem patiešām bija nodrošināt pēc iespējas drīzāku Lisabonas līguma stāšanos spēkā, kas ir ārkārtīgi būtiski, ja mēs gribam atrisināt problēmas, ar kurām saskarsimies.

Notika daudz apspriežu, un tās bija ļoti sarežģītas, bet galu galā mēs panācām piekrišanu Čehijas Republikas lūgumam.

Pēc šīs vienošanās panākšanas prezidents *Václav Klaus* bija gatavs parakstīt Līgumu, un, kā jūs visi zināt, viņš to izdarīja pirms nedēļas. Čehijas Republika pašlaik deponē galīgo ratifikācijas instrumentu Itālijas iestādēm. Tas nozīmē, ka Lisabonas līgums stāsies spēkā 1. decembrī. Es zinu, ka lielākā daļa no jums, kas šeit šodien atrodas, tāpat kā es ir gandarīti un atviegloti, ka galu galā šis ilgstošais gatavošanās posms institucionālajām reformām tuvojas nobeigumam.

Eiropadome novērtēja arī citus sagatavošanās darbus, lai Līgums stātos spēkā. Tā vienojās par Eiropas Ārējās darbības dienesta pamatnostādņēm un aicināja nākamo Augsto pārstāvi nākt klajā ar priekšlikumu par dienesta organizatorisko struktūru un darbību.

Tagad par kandidātu jautājumu. Mums ir jāieceļ Lisabonas līgumā paredzētās amatpersonas. Mums kopā ar jums ir jāieceļ jaunās Komisijas locekļi. 19. novembrī es plānoju sasaukt valstu vai valdību valdītāju sanāksmi, lai ieceltu Eiropadomes priekšsēdētāja, Augsto pārstāvi un Padomes ģenerāļsekretāru.

Es vēlos uzsvērt, ka Augstais pārstāvis būs jāieceļ pirms jaunās Komisijas locekļu iecelšanas un ka pirms tam būs jāveic pienācīgas apspriedes ar šo Parlamentu. Kā jau jūs zināt, tā kā šī persona būs arī jaunās Komisijas priekšsēdētāja vietnieks, viņa vai viņas kandidatūra tiks apstiprināta arī ar Parlamenta balsojumu.

Es neminēšu, kas būs šīs personas, bet es vēlos teikt, ka būtiski ir ne tikai vārdi, bet arī tas, ko šīs personas darīs un kā tās strādās.

Pagājušās nedēļas Eiropadomes sanāksme ļāva mums panākt ievērojamu progresu ne tikai saistībā ar vienu būtisku jautājumu, bet saistībā ar vairākiem jautājumiem, kas ir būtiski Eiropas nākotnei un mūsu planētas nākotnei.

Es esmu pateicīgs saviem kolēģiem par viņu konstruktīvo attieksmi pret problēmām, kuras mēs kopā risinām. Taču mēs visi zinām, ka darāmā vēl ir daudz. Es varu jums galvot, ka turpmākās nedēļas būs ļoti aizņemtas. Es ceru, ka turpināsies mūsu ciešā sadarbība ar šo Parlamentu saistībā ar daudziem būtiskiem jautājumiem.

Patiesībā Kopenhāgenas sanāksme notiks jau pēc 25 dienām. Ekonomikas krīze ne tuvu nav beigusies, bet mums ir plašas pilnvaras, lai piedalītos sarunās par klimata jautājumiem. Mēs esam apņēmības pilni turpināt kopā strādāt, lai radītu jaunu pamatu izaugsmei un augstākai nodarbinātībai.

Es esmu pateicīgs par nepārtraukto šā Parlamenta atbalstu. Es ar prieku atbildēšu uz jūsu komentāriem.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos paust atzinību premjerministra *Reinfeldt* kunga sniegtajam Eiropadomes sanāksmes novērtējumam, komentējot divus aspektus, vienu saistībā ar politiku un vienu ar institucionālajiem jautājumiem.

Attiecībā uz politiku jāsaka, ka būtiskākais rezultāts bija ārkārtīgi nozīmīgā vienošanās par mūsu rīcību klimata pārmaiņu jomā. Mēs visi zinām, ka tie ir sarežģīti jautājumi. Kad tik daudz kas ir likts uz spēles, ceļš nekad nav viegls. Atklāti runājot, Eiropadomes sanāksmē gūtie rezultāti pārspēja manas sākotnējās cerības. Ar stingriem nosacījumiem tika apstiprinātas Komisijas ierosinātās summas.

Vēstījums ir skaidrs — Eiropas Savienība ir gatava Kopenhāgenai un gatava sekot mūsu mērķim samazināt emisijas, nākot klajā ar pārliecinošu piedāvājumu klimata jautājumu finansēšanai, kas atbilst Komisijas septembra ierosinājumam, gan ilgtermiņa, gan arī tūlītēja finansējuma piešķiršanai.

Ja mēs vēlamies, lai jaunattīstības valstis iesaistās sarunās, uzņemoties nopietnas saistības seku mazināšanas jomā, mums ir jāpieprasa, lai tās piedāvā finansējumu. Saskaņā ar mūsu aplēsēm jaunattīstības valstīm līdz 2020. gadam būs nepieciešami papildus aptuveni EUR 100 miljardi gadā, lai cīnītos pret klimata pārmaiņām, un Eiropadome to pilnībā atbalstīja; tā noteica arī iespējamo šīs summas daļu, kas būs jāsedz, izmantojot publisko starptautisko finansējumu, kā arī to, ka Eiropas Savienība maksās tai taisnīgi pienākošos daļu.

Tāpat ir arī skaidrs, ka citiem partneriem ir jāparāda, ka viņi vienlīdz nopietni izturas pret mūsu nodomiem. Mūsu politikas mērķis nav nodrošināt, lai Eiropas Savienība izvirzītos priekšplānā, cerot, ka citi tai sekos. Mūsu mērķis ir izmantot mūsu ietekmi, lai sasniegtu pēc iespējas labākus rezultātus, īstenojot globālos centienus emisiju samazināšanas jomā.

Pagājušajā nedēļā, uzturoties Vašingtonā un Deli, man tika atgādināts, cik daudz šie divi partneri ir sasnieguši aptuveni pēdējā gada laikā. Tas pats attiecas arī uz citiem partneriem, piemēram, Ķīnu. Mēs, neapšaubāmi, arī turpmāk ievērosim būtisko prasību attiecībā uz kopīgo, bet tomēr diferencēto atbildību klimata pārmaiņu jomā, bet, kā jau es iepriekš vairākkārt esmu teicis, šī problēma attiecas uz mums visiem, un mēs Eiropas Savienībā turpināsim uzstāt, lai arī visi pārējie partneri sniegtu reālu ieguldījumu. Mums ir jāturpina virzīties uz galīgo mērķi — mērķtiecīgu, ievērojamu, pārbaudāmu emisiju samazinājumu, lai izpildītu mūsu uzdevumu saglabāt temperatūras pieaugumu zem divu grādu robežas.

Tātad, kādas ir mūsu perspektīvas Kopenhāgenā? Pašlaik var secināt, ka Kopenhāgenā visticamāk netiks panākta vienošanās par visaptverošu nolīgumu, ko mēs atbalstījām un turpināsim atbalstīt. Bet tas nav iemesls, lai mēs šajās sarunās apstiprinātu mazāk nozīmīgus, nevis tikai izšķirošus rezultātus. Galu galā, saturs ir būtiskāks par formu. Pēc manām domām, mums ir jācenšas panākt pilnībā funkcionāla, uz reālām politiskām saistībām balstīta vienošanās, kas nekavējoties stātos spēkā un kas aptvertu visus nozīmīgākos dalībniekus gan attiecībā uz emisiju samazināšanu, gan arī finansējuma nodrošināšanu. Un mums ir jāturpina cīnīties par galīgo vienošanos par nolīgumu — saistošu nolīgumu. Lai tas notiktu, mums turpmākās nedēļās līdz Kopenhāgenas konferencei ir jāapvieno spēki.

Mēs tikko pierādījām, ka ar izlēmīgu, vienotu rīcību mēs varējam vienoties par Līgumu, kura noslēgšana tik ilgu laiku bija apgrūtināta. Tas bija vēl viens būtisks Eiropadomes panākums — tā likvidēja pēdējo politisko šķērslī Lisabonas līguma galīgai ratifikācijai. Tagad mēs ar pārliecību varam lūkoties nākotnē, jo, kā jau premjerministrs *Reinfeldt* kungs teica, Lisabonas līgums stāties spēkā nākamā mēneša sākumā. Patiesībā Komisija strādā saistībā ar tā īstenošanu. Šodien Komisija spēra pirmo konkrēto soli — sāka apspriedes par pilsoņu iniciatīvu.

Es vēlos pateikties premjerministram *Reinfeldt* kungam par viņa pārliecību, ievēdot šo kuģi ostā. Zviedrijas prezidentūra ir paveikusi patiešām ievērojamu darbu, panākot šādu nepieciešamo vienprātību Eiropadomē. Bet tagad mums ir jāveic pārejas uzdevums. Liela uzmanība, protams, tiek pievērsta personu iecelšanai jaunajos amatos.

Mans uzdevums nav komentēt Eiropadomes priekšsēdētāja amata kandidātus, bet kā Komisijas priekšsēdētājs un, ņemot vērā institucionālos jautājumus, es ļoti ceru, ka valstu valdību vadītāji izvēlēsies personību, kas var nodrošināt efektīvu Eiropadomes vadību, priekšsēdētāju ar spēcīgu Eiropas piederības sajūtu, kas laika gaitā var nodrošināt Eiropadomes darbības konsekvenci gan iekšējā darbībā, lai prioritātes varētu noteikt ilgākam termiņam, nevis tikai sešiem mēnešiem, gan arī ārējā darbībā, lai kopējās ārpolitikas un drošības politikas jomā mēs sniegtu saskaņotus vēstījumus mūsu starptautiskajiem partneriem.

Es esmu apņēmības pilns strādāt tandēmā ar šo Eiropadomes priekšsēdētāju, jo šai partnerībai būs izšķiroša nozīme. Mums valstu vai valdību vadītāju līmenī ir jānosaka kopējā ārpolitika un drošības politika, kuru Eiropadomes priekšsēdētājs kā Eiropas Savienības pārstāvis reprezentēs attiecīgajā līmenī. Mums ir jānosaka

arī visas Kopienas kompetences jomas — no ekonomikas līdz tirdzniecībai, no paplašināšanās līdz attīstībai, no energoapgādes līdz tiesiskumam, kurās Eiropas Komisijas priekšsēdētājs pārstāvēs Eiropas Savienību saskaņā ar Līgumu. Es esmu apņēmies nodrošināt, lai šī partnerība strādātu spēcīgas un efektīvas Eiropas Savienības interesēs gan šeit mājās, gan arī pasaulē.

Tas acīmredzot ir attiecināms arī uz Augsto pārstāvi. Šai sakarībā es varu atzīties, ka esmu īpaši ieinteresēts, jo šis Augstais pārstāvis būs arī viens no Eiropas Komisijas priekšsēdētāja vietniekiem. Esmu ieinteresēts pragmatisku iemeslu dēļ, jo Komisijas priekšsēdētāja vietnieka / Augstā pārstāvja iecelšana un dalībvalstu kandidātu komisāru amatam izvirzīšana ļaus man pabeigt nākamās Komisāru kolēģijas izveides nākamo posmu un sadalīt portfeļus. Es esmu ieinteresēts politisku iemeslu dēļ, jo es esmu pārliecināts, ka šā Augstā pārstāvja / priekšsēdētāja vietnieka darbība ar Ārējās darbības dienesta atbalstu, apvienojot Eiropas zināšanas starpvaldību diplomātijas jomā ar mūsu Kopienas kompetencēm, var būtiski uzlabot mūsu ārējās darbības efektivitāti.

Esmu nonācis pie jautājuma par Komisijas sastāvu. Es vēlos, lai Komisijas locekļi būtu kompetenti un ieinteresēti eiropieši, lai tā būtu Komisija, kas būtu gatava izmantot visas tai piešķirtās iniciatīvas tiesības. Es piedalos nobeiguma apspriedēs ar dalībvalstīm, lai nodrošinātu tieši šādus rezultātus. Es aicināju dalībvalstis nosaukt personu, tostarp sieviešu, vārdus. Pēc tam man būs jāpieņem lēmums par portfeļiem. Portfeļi netiek piešķirti valstīm, bet gan personām, kuras ir ieinteresētas mūsu Eiropas projektā.

Es arī vēlos nodrošināt, lai Komisijai būtu spēcīgs demokrātisks mandāts. Tieši tāpēc es esmu apņēmies pilnībā īstenot uzklaušanās procesu šajā Parlamentā. Kavēšanās Līguma dēļ ir radījusi mums kopīgi risināmu problēmu. Mēs nedrīkstam aizkavēt jaunās Komisijas locekļu iecelšanu, bet mēs nevaram arī saīsināt uzklaušanu. Es ceru, ka radīsies iespēja pārrunāt šā jautājuma risinājumus Priekšsēdētāju konferencē nākamā nedēļā.

Lisabonas līgums nodrošinās mums lielāku iespēju piepildīt pilsoņu cerības, bet tas, vai mēs izmantosim tās sniegtās iespējas, pirmkārt un galvenokārt, ir politiskās gribas jautājums. Līgums nodrošina mums iespēju rīkoties, bet mums ir nepieciešama griba strādāt kopā.

Šādā noskaņā es atgriežos šīs pēcpusdienas sākumpunktā. Šodien šeit pārstāvētā Eiropa — brīvībā un solidaritātē vienota Eiropa — nebūtu bijusi iespējama bez to cilvēku ieinteresētības un uzticības, kuri pirms divdesmit gadiem paveica neticamas lietas. Mums šī liesma ir jāiededz no jauna. Mums ir nepieciešams 1989. gadā valdošais noskaņojums. Ja mēs izrādītu tādu pašu uzticību un ieinteresētību, es esmu pārliecināts, ka mēs gūtu panākumus.

Joseph Daul, PPE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, Lisabonas līgumu ir ratificējušas 27 Eiropas Savienības dalībvalstis, un tam ir jānodrošina rezultāti.

Tam ir jānodrošina rezultāti attiecībā uz iestādēm un it īpaši attiecībā uz atbildīgo amatpersonu drīzu iecelšanu. Tam ir jānodrošina rezultāti attiecībā uz klimata pārmaiņām un energoapgādi. Un pēdējais, bet ne mazāk nozīmīgais, tā uzdevums ir nodrošināt rezultātus attiecībā uz ekonomikas atveseļošanu.

Ar Čehijas prezidenta parakstu beidzot ir noslēdzies Lisabonas līguma ratifikācijas process. Par to es pateicos *Reinfeldt* kungam.

Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupa, kas devusi lielu ieguldījumu šā līguma izstrādē, ir apmierināta ar šiem notikumiem, bet ir pienācis laiks likvidēt monopolu Eiropas publiskajās debatēs par iestādēm, kas ir tikai instruments politisko ambīciju īstenošanai, un tā vietā pievērsties šīm ambīcijām.

Tieši tāpēc manis pārstāvētā grupa aicina jūs, *Reinfeldt* kungs, darīt visu, kas vajadzīgs, lai pēc iespējas drīzāk panāktu vienošanos par Eiropadomes priekšsēdētāja un Augstā pārstāvja amatu kandidātiem, un tieši tāpēc manis pārstāvētā grupa aicina jūs, *Barroso* kungs, pēc tam, kad dalībvalstis būs izvirzījušas to kandidātus, pēc iespējas drīzāk sadalīt to atbildības jomas, pirms kandidāti tiek apspriesti Eiropas Parlamenta uzklaušanās, kurai arī, mūsaprāt, ir jābūt tik nopietnai, cik vien iespējams.

Es jums *Reinfeldt* kungs un *Barroso* kungs, nepateikšu neko jaunu, sakot, ka debates par šo kandidātu personībām ir saistošas tikai Briseles mikrokosmā.

Es vēlreiz vēlos jautāt, ko vēlas mūsu pilsoņi? Viņi vēlas, lai tiktu atrisinātas viņu bezdarba, kreditēšanas un mācību problēmas, viņi vēlas piedzīvot patīkamus pārsteigumus Kopenhāgenas klimata pārmaiņu jautājumu augstākā līmeņa sanāksmes laikā un viņi vēlas, lai mēs nodrošinātu, ka 2009.–2010. gada ziemā nerastos gāzes piegādes pārtraukumi, kuru dēļ puse kontinenta iedzīvotāju nokļūst neapskaužamā situācijā.

Tāpēc mums, Eiropas iestādēm, un it īpaši jums, *Reinfeldt* kungs, ir pienākums nodrošināt, lai Eiropas vilciens trauktos lielā ātrumā, nevis arī turpmāk apstātos katrā stacijā.

Ikviens šajā Parlamentā apzinās ar šo uzdevumu saistītās grūtības, apzinās, ka jums ir jārod sarežģīts līdzsvars starp politiskajām tendencēm, ģeogrāfisko izcelsmi, vienlīdzības principu un kandidātu piemērotību. Taču jūsu pienākums ir pēc iespējas drīzāk pabeigt vienošanās procesu Eiropadomē, tieši tāpat kā Parlamenta un parlamentāro grupu uzdevums ir darīt zināmu to viedokli par šiem lēmumiem atbildīgi un atbilstīgi Eiropas vispārīgajām interesēm. Es ceru, ka arī šis būs viens no Zviedrijas prezidentūras veiksmes stāstiem, bet lai tas tā patiešām būtu, mums ir jārikojas ātri, ļoti ātri.

Priekšsēdētāju kungi, dāmas un kungi, par iestāžu jautājumu vēl steidzamāks ir klimata pārmaiņu jautājums, jo Kopenhāģenas augstākā līmeņa sanāksme notiks jau pēc dažām nedēļām. Vispirms es vēlos paust atzinību par Eiropadomes atbildīgo attieksmi, kura, atkārtoti apstiprinot tās apņemšanos padarīt ciņu pret klimata pārmaiņām un CO₂ samazināšanu par izmērāmu un plānveidīgu mērķi, vienlaicīgi pieprasa, lai arī mūsu partneri uzņemtos šādas saistības.

Tā būtu pilnīgi nepareiza taktika, ja Eiropa pirms Kopenhāģenas konferences izliktu galdā visas savas kārtis un ļautu tās ASV, Ķīnas, Indijas un citiem partneriem uzņemties vadību. Amerikas Savienotās Valstis, Ķīna un Indija šodien ir lielvalstis, kurām arī ir jāuzņemamas saistības. Eiropa uzņemamas saistības, bet tā viena pati nevar to darīt visas planētas vārdā. Ar politiskas vienošanās panākšanu Kopenhāģenā nepietiks. Nozīme ir tikai skaitliski noteiktām valstu saistībām.

Dāmas un kungi, es sāku runu, pieminot pienākumu nodrošināt rezultātus. Šis pienākums, pirmkārt un galvenokārt, attiecas uz ekonomikas atveseļošanu un nodarbinātību. Šie divi jautājumi ir saistīti. Pat ja mēs redzam nelielas atveseļošanās pazīmes, ir būtiski zināt, vai ekonomikas atveseļošanās nodrošinās darba vietas un vai šī atveseļošanās ir balstīta uz stingriem pamatiem un it īpaši tirgu, kas vienlaicīgi ir atvērts, regulēts un kurā nepastāv protekcionisms.

Tieši par to raizējas eiropieši, un tieši par to galvenokārt ir jādomā Eiropas Savienībai un tās dalībvalstīm, skatoties pāri ikdienas administrēšanas problēmām. Kā mēs šodien redzējam, pirms divdesmit gadiem tie cilvēki, kuriem izdevās sagraut mūri, bija apņēmības pilni. Es aicinu jūs, *Reinfeldt* kungs, darīt to pašu — sapuriniet valstu un valdību vadītājus!

Hannes Swoboda, S&D grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs, *Barroso* kungs, iespējams, tā, lai gan patīkama, tomēr ir sagādīšanās, ka šīs debates notiek pēc *Václav Havel* runas, cilvēka, kurš atgādināja mums par to, cik nozīmīgs šis process bija pirms divdesmit gadiem. Es piedzimu tikai dažus kilometrus uz rietumiem no „dzelzs priekškara”, bet tikpat labi es varēju piedzimt otrā pusē. Tajā laikā es biju Padomju okupācijas zonā un es redzēju 1956. gada bēgļus no Ungārijas, tādus „Prāgas pavasara” bēgļus 1968. gadā kā mans kolēģis deputāts *Libor Rouček*. Lisabonas līgumā es redzu šā procesa turpināšanos, kas apvieno Eiropu.

Droši vien *Václav Klaus* nodoms nebija pabeigt ratifikāciju tieši tajā mēnesī, kad mēs atzīmējam Berlīnes mūra krišanas divdesmito gadadienu, bet tā ir laimīga sakritība, ka šis līgums *de facto* tiek atzīts tieši tagad, neskatoties uz to, ka tas vēl nav ieguvis juridisku spēku.

Tagad mums ir jāpieņem lēmumi par kandidātiem. Es neapskaužu jūs par šo uzdevumu, *Reinfeldt* kungs. Taču man jums ir lūgums vai jautājums — vai jūs sarunās ar valstu vai valdību vadītājiem turpmākajās dienās esat gatavs nodrošināt, ka šajā Eiropā mēs spēsim panākt ko līdzīgu tādām ģeogrāfiskam līdzsvaram, kāds ir raksturīgs jaunajai Eiropai? Vai jūs esat arī gatavs nodrošināt lielāku sieviešu pārstāvību? Es to nejautāju tikai *Malmström* kundzes un *Wallström* kundzes vārdā, kuras šeit atrodas. Vai Eiropa šodien var atļauties to, ka vadošos amatos, es runāju arī savas grupas vārdā, ir tik maz sieviešu? Vai šāds priekšstats šodien tiek radīts par Eiropu tās iedzīvotājiem? Parlamenta priekšsēdētājs jau to pieminēja. Jūs, protams, nevarēs vainot, ja tas tā nenotiks, bet es aicinu jūs vismaz sarunu laikā uzsvērt, ka mums ir nepieciešams lielāks ģeogrāfiskais un, kas ir visbūtiskāk, lielāks dzimumu līdzsvars Eiropā, lai pierādītu, ka mēs pārstāvam visus Eiropas iedzīvotājus.

Jūs pieminējāt Augsto pārstāvi. Vai jūs, *Reinfeldt* kungs, esat arī gatavs nodrošināt, ka skaidri tiek darīts zināms tas, ka pēc tam, kad jūs iecelsiet Augsto pārstāvi, viņš vai viņa nevarēs uzņemties visus pienākumus līdz ratifikācijai vai lēmuma pieņemšanai šajā Parlamentā? Es zinu, ka, protams, radīsies darba pārtraukums, bet ir jāsaprot, ka, lai persona varētu pildīt gan Komisijas priekšsēdētāja vietnieka, gan arī Augstā pārstāvja pienākumus, ir nepieciešams Parlamenta apstiprinājums. Mums būs jābūt ļoti piesardzīgiem un apzinīgiem, sniedzot šādu apstiprinājumu. Mums ir skaidri jānosaka, ka it īpaši šajā jomā, mēs pildīsim savus pienākumus un, *Barroso* kungs, es domāju, ka mēs varam jums apgalvot, ka, lai gan mēs vēlamies veikt šīs uzklaušanās

pienācīgi un rūpīgi, mēs arī vēlamies pieņemt lēmumus pēc iespējas drīzāk, jo Eiropas pilsoņi pieprasa, lai mēs ātri strādātu un pieņemtu lēmumus, nevis mēnešiem ilgi diskutētu par dažādiem kandidātiem.

Pēdējais jautājums, kuram es vēlos piekristies, ir finanšu krīze, kuru jūs jau pieminējāt, jo arī šis jautājums mums rada lielas bažas. Jūs jau pareizi minējāt bezdarbu, kas turpinās pieaugt. Jūs arī minējāt, ka mēs nevaram pārtraukt atbalsta pasākumus laikā, kad bezdarba līmenis ir tik augsts, jo arī pilsoņi sagaida, ka mēs neatzīsim par pieņemamu tik augstu bezdarba līmeni, kāds tas ir šobrīd jaunajā Eiropā.

Notiek arī debates par finanšu darījumu nodokli. Es zinu, ka šo jautājumu jau piecas reizes ir uzdots risināt citiem, bet, iespējams, tās ir arī nozīmīgas debates, lai parādītu, ka mūsu nodomi ir nopietni, nevis, lai radītu lielu nodokļu slogu, bet gan, lai nodrošinātu kontroli. Taču mums ir skaidri jāpasaka, ka mēs vēlamies izmantot visus instrumentus, lai palīdzētu apturēt spekulāciju, un ka, galvenokārt un lai novērstu jaunu krīzi, resursi ir pieejami, lai palīdzētu tām bankām, kuras, neskatoties uz šiem apstākļiem, joprojām nokļūst grūtībās. Mums ir jāraida skaidrs signāls šai sakarībā.

Uzņēmuma „Goldman Sachs” vadītājs nesen teica šādus vārdus, un ļausim šiem vārdiem lēni iespiesties mūsu apziņā: „Es esmu tikai bankieris, kurš dara Dieva darbu”. Tas, protams, ir īpaši cinisks un, iespējams, zaimojošs paziņojums, bet tas parāda, kāda ir daudzu šo cilvēku mentalitāte. Viņi, vienkārši sakot, spekulē Dieva vārdā. Mēs nevēlamies apgalvot, ka mēs, izstrādājot regulējumu finanšu jomā, darām Dieva darbu, bet drīzāk gan darbu cilvēku labā, lai aizsargātu šā kontinenta iedzīvotājus no bezdarba un spekulācijām, un tieši tas mums arī ir jādara. Es ceru, ka jūs atlikušajā Zviedrijas prezidentūras termiņā tomēr spēsiet raidīt skaidrus signālus, kas atbilst šiem apgalvojumiem.

Guy Verhofstadt, ALDE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, vispirms es vēlos sveikt *Reinfeldt* kungu un arī *Malmström* kundzi, protams, ar Lisabonas līguma ratifikāciju. Es vēlos uzsvērt, ka tā bija iespējama, pateicoties jūsu apņēmībai, uzsvērt, ka mums galu galā izdevās to panākt, pateicoties jūsu kompromisa izjūtai. Jo bija daudz pesimistu, tostarp šajā Parlamentā, kuri uzskatīja, ka mums ir jāpagaida vēlēšanas Apvienotajā Karalistē vai pat vispār jāpārstāj cerēt uz šā līguma ratifikāciju. Tieši tāpēc jums ir jāpateicas, un es vēlos pateikt jums paldies visu vārdā par paveikto darbu. Tas nozīmē, ka gandrīz desmit gadus ilga darbs ir vainagojies panākumiem.

Es vēlos arī pateikties jums par šodienas debatēm, par to, ka piekritāt apspriedēm ar grupu priekšsēdētājiem par Augstā pārstāvja un Eiropadomes priekšsēdētāja amatu kandidātiem un par Komisijas struktūru, jo šīs būs vienīgās debates par šo jautājumu. Man jāsaka, ka nekas patiesībā nenotiek pārredzami! Mēs par daudzām lietām izlasām presē, un ir labi, ka mums joprojām ir prese, no kuras var nedaudz uzzināt par to, kas notiek, bet es uzskatu, ka nākotnē mums būs jādomā par to, kā nodrošināt zināmu procesa pārredzamību, kas ir ārkārtīgi būtiska Eiropas Savienībai.

Es darišu zināmu savu viedokli par vairākiem amatiem, pievēršoties dažādiem jautājumiem nedaudz citā kārtībā.

Barroso kungs, es sāksu ar jautājumu par Komisijas struktūru, jo tas ir visbūtiskākais jautājums, kas skar Parlamentu. Tā ir mūsu atbildība, patiesībā jūsu atbildība, bet, sadarbojoties ar jums, mums ir jāpieņem lēmumi. Tieši mēs esam tie, kuri nodrošina uzraudzību, lai gan tas neattiecas uz Eiropadomes priekšsēdētāju.

Mēs aicinām jūs pirmo reizi jūsu priekšlikumos, sadalot atbildības jomas, izmantot grupēšanu. Tas, ko mēs jums ierosinām, faktiski ir izveidot četras Komisijas portfeļu klasterus vai grupas — ārējā darbība, protams, pēc tam inovācija, klimata pārmaiņas un ilgtspējība, kam seko visi jautājumi, kas saistīti ar tiesiskumu finanšu un ekonomikas jomā, un, visbeidzot, iekšlietas.

Tas ir absolūti nepieciešami. Kādēļ gan neiecelt priekšsēdētāja vietniekus, kuri patiešām uzņemtos vadību, kuri uzņemtos atbildību par katru šo grupu, kuras ir izveidojušās, pamatojot Komisijas darbu uz veselo saprātu? Šāda organizēšanas stila priekšrocība būtu Komisijas darba turpmāka uzlabošana jūsu prezidentūras laikā. No otras puses, ir jānodrošina arī līdzsvars attiecībā uz sieviešu pārstāvību Komisijā. Es domāju, ka jums bažas rada arī tādu kandidātu trūkums, kas nodrošinātu šādu iespēju.

Attiecībā uz otro jautājumu, priekšsēdētāja kungs, proti, jautājumu par Augstā pārstāvja amatu visbūtiskākais aspekts ir tas, ka mums ir vajadzīgs kāds, kuram piemīt griba īstenot konsekventu kopējo ārpolitiku un drošības politiku un konsekventas Kopienas politikas, kāds, kurš arī nodrošina cilvēktiesību aizsardzību un uzskata to par katra veiktā uzdevuma sastāvdaļu. Un, galu galā, mums ir vajadzīgs kāds, kurš tic spēcīgam Eiropas Ārējās darbības dienestam. Tie ir trīs būtiskākie faktori, kas raksturo šā amata kandidātu. Mums ir vajadzīgs kāds, kurš patiesi tic, ka kopējai ārpolitikai un drošības politikai un Kopienas politikām ir jābūt integrētām, kas ir pilnīgi loģiski, ņemot vērā to, ka šī persona būs arī Komisijas priekšsēdētāja vietnieks.

Tagad es esmu nonācis pie trešā amata, par kuru visvairāk tiek runāts, amata, kurš, ja tā var teikt, ir vispievilcīgākais no visiem, proti, pie Eiropadomes priekšsēdētāja amata. *Reinfeldt* kungs, manis pārstāvētā grupa saistībā ar šo jautājumu vēlas sniegt trīs komentārus. Tie ir tikai komentāri, jo lēmums būs jāpieņem Padomei. Taču, par laimi, Parlaments var paziņot savu viedokli un darīt to atklāti.

Pirmkārt, šim amatam ir jābūt vairāk priekšsēdētāja, nevis reprezentatīvas personas amatam, izmantojot šos divus vārdus angļu valodā. Otrkārt, šajā amatā ir jāieieš persona, kura tic Eiropas integrācijai. Galu galā, lai kļūtu par pāvestu, ir jābūt katoļticīgajam! Tāpēc, ieceļot Eiropadomes priekšsēdētāju, mums ir jāizvēlas persona, kura tic Eiropas integrācijai, nevis skeptiķis, kā tas dažreiz mēdz notikt...

Visbeidzot, lai pārliecinātos par personas pārliecinošu ticību Eiropas integrācijai, viņam vai viņai ir jātic „Kopienas metodei”. Tieši „Kopienas metode”, nevis valdību sadarbība ir tā, kas nodrošina Eiropas virzību uz priekšu. Valdību sadarbība ir lielo valstu koncepcija, lai gan, par laimi, ir tādas lielās valstis, kuras netic šai starpvaldību sadarbības metodei. Eiropadomes priekšsēdētājam ir jāatbalsta „Kopienas metode”.

Nobeigumā es vēlos runāt par pēdējo jautājumu, priekšsēdētāja kungs, es, protams, aicinu *Reinfeldt* kungu panākt vienprātību Eiropadomē un nodrošināt, ka šajā Parlamentā pastāvošā proeiropeiskā koalīcija tiktu atspoguļota izvirzītajos kandidātos un dažādo amatu sadalē. Tāpēc mums patiešām ir vajadzīgs tāds kompromiss, kas atspoguļo arī šīs proeiropeiskās alianses sastāvu, kas virza Eiropu uz priekšu šajā Eiropas Parlamentā.

Rebecca Harms, Verts/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, *Reinfeldt* kungs, *Barroso* kungs, es domāju, ka tieši atmiņas par divdesmit gadus senajiem vēsturiskajiem notikumiem ļāva mums kritiski paskatīties no malas uz ķildām par to, kā īstenot risinājumus pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. *Václav Havel* lieliskie vārdi un viņa idejas par Eiropu, no vienas puses, un nenozīmīgie strīdi par personāla komplektēšanu, kuri bija dzirdami pēdējās Eiropadomes sanāksmes fonā, no otras puses, nekādā ziņā nesader kopā.

Manuprāt, pašlaik izskatās, ka atvieglojumu par Lisabonas līguma ratifikāciju pēc gandrīz desmit gadiem aizstāj bažas par to, vai šo procesu neapdraudēs dalībvalstu valdības. Taču, it īpaši ņemot vērā mūsu skaļos aplausus *Havel* kunga runai, tas, uz ko mums ir patiešām jātiecas un kas mums patiesībā ir jāpanāk, ir vienošanās, ka mums ir vajadzīgs, lai Eiropas Savienības vadošajos politiskajos amatos tiktu iecelti stipri vīrieši un sievietes un lai individuālās intereses, tostarp to valstu intereses, kuras patiesībā iebilst pret spēcīgāku integrāciju, tiktu atbīdītas otrajā plānā.

Reinfeldt kungs, es vēl nevaru jūs apsveikt, jo vēl nekas pārliecinoši neliecina par to, ka šie spēcīgie vīrieši un sievietes būs Eiropas politiskajā vadībā.

Bagātīgās uzslavas, ko vairāki runātāji izteica par mūsu sasniegumiem, gatavojoties Kopenhāgenai, arī ir kas tāds, kam es diemžēl nevaru piekrist. Es nesen atgriezos no pēdējās Apvienoto Nāciju Organizācijas sagatavošanās konferences Barselonā un, kā jau tas apstiprinājās augstākā līmeņa sanāksmē šeit Briselē, mēs dodamies uz Kopenhāgenu ar arvien mazākām cerībām.

Tas nav pareizi, ka eiropieši patlaban ir ieņēmuši nostāju, ka mēs patiesībā jau esam izdarījuši visu, ko spējam, un ka tagad ir pienācis laiks rīkoties citiem. Novērtējot to, ko eiropieši patiesībā jau ir paveikuši efektīvas klimata pārmaiņu politikas jomā, lai samazinātu CO₂ emisijas, to, kas patiesībā ir sasniegts — mūsu noteiktie emisiju samazināšanas mērķi, tiesību akti mūsu klimata tiesību aktu kopumā, kļūst skaidrs, ka ar to nepietiek, lai sasniegtu divu grādu mērķi, par kuru nepārtraukti tiek runāts. Tas ir visiem zināms, pat starptautiskā līmenī.

Ja eiropieši tagad sāk šaubīties par to, vai mēs tiešām vēlamies panākt juridiski saistošu nolīgumu, var rasties šaubas par procesu, kuru Apvienoto Nāciju Organizācijas aizgādībā daudzus gadus atbalstīja daudzi eiropieši. Es domāju, ka jums rūpīgi ir jāpārdomā paziņojumi, kurus gatavojaties sniegt Kopenhāgenā. Mana prāta nostūrī vienmēr pastāv bažas par kādu jautājumu — bieži vien šajā Parlamentā tiek daudzrunāts, ka ilgtspējības stratēģijām, resursu efektivitātei un klimata aizsardzībai ir jābūt jaunajām Eiropas ekonomikas un rūpniecības politikas paradigmām. Arī *Havel* kungam par to tika veltīti skaļi aplausi. Man ir radies priekšstats, ka eiropieši, to tik bieži uzsverot un tik daudz slavīnot, ir zaudējuši ticību šiem uz nākotni orientētajiem amatiem ekonomikas krīzes laikā un ka tāpēc tieši šīs ekonomikas krīzes laikā viņi atmet veiksmīgas stratēģijas jaunu darbavietu un tirgu radīšanai nākotnē. Tas manī rada nopietnas bažas. Ekonomikas krīze ir sliktākais attaisnojums, lai neveiktu mērķtiecīgus klimata aizsardzības pasākumus. Klimata aizsardzība un ekonomikas attīstība patiesībā ir vienas monētas divas puses. Taču tas nebūt neatspoguļojas Eiropadomē pieņemtajos Eiropas lēmumos.

Timothy Kirkhope, *ECR grupas vārdā*. – Priekšsēdētāja kungs, vispirms es vēlos paust atzinību Zviedrijas prezidentūrai par panākto progresu nesējā augstākā līmeņa sanāksmē, izstrādājot Eiropas Savienības nostāju klimata pārmaiņu jomā. Klimata pārmaiņu novēršana ir viena no mūsu svarīgākajām prioritātēm un jautājums, saistībā ar kuru mēs sagaidām un vēlamies, lai Eiropas Savienība uzņemtos stingru vadību. Līdzsvarota un pārdomāta vienošanās par finansēšanas noteikumiem ir vērtējama patiešām atzinīgi un, gatavojoties Kopenhāgenai, nodrošina Savienībai spēcīgu pozīciju.

Bet man ir jāpiemin debates par jautājumu, kurš, šķiet, pašlaik ir dominējošais Eiropas darba kārtībā — Eiropadomes priekšsēdētāja un Augstā pārstāvja iecelšana. Mums ir jāsāk to risināt, skaidri nosakot šo amatpersonu darbības jomu un būtību, un pēc tam mums ir jānosaka, kādām īpašībām un pieredzei ir jābūt personām, kuras tiks ieceltas šajos amatos. Tas, bez šaubām, ir loģiski, ka Eiropadome pirms lēmuma pieņemšanas uzaicina formālos kandidātus, tostarp, iespējams, *Verhofstadt* kungu, un uzklausā viņus.

Taču debates ir deģenerējušās līdz prastām diskusijām starp valstu — neatkarīgi no tā, vai tās ir mazākas vai lielākas valstis, atrodas ziemeļos, dienvidos, austrumos, rietumos, ir kreisi vai labēji noskaņotas — valdību vadītājiem, kurus, kā izrādās, interesē tikai savstarpēja amatu sadale, nevis tas, vai persona patiesībā ir labākais kandidāts, lai uzņemtos atbildību.

Vēl jaunāk ir tas, ka daži pat mēģināja sadalīt Eiropas Savienības pilsoņus divās grupās, nosakot, ka kandidēt var tikai personas no dalībvalsts Šengenas zonā un eiro zonā. Es baidos, ka tā ir nepieņemama diskriminācija, un tas viss notiek vēsturiskā dienā, kad mēs pieminam visus tos, kuri krituši karā, un nedēļā, kad mēs atcerējamies Kristāla nakts šausmas un tai sekojošos traģiskos notikumus, un atzīmējam visu to cilvēku sasniegumus, kuri veicināja komunisma krišanu Polijā, kur šis process sākās, Ungārijā, Baltijas valstīs, Austrumeiropas un Centrāleiropas valstīs un, bez šaubām, galu galā Berlīnē.

Ir pareizi cīnīties par brīvību un vērtībām visiem, nevis nozīmīgiem amatiem dažiem laimīgajiem.

Lothar Bisky, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Lisabonas līgumu ir ratificējušas visas 27 dalībvalstis. Daudzi atzīmēs to kā lielu panākumu, bet manis pārstāvētā grupa nepiedalīsies šajās svinībās. Es jau vairākkārt šajā Parlamentā esmu minējis tam iemeslus un nevēlos to darīt vēlreiz.

Diemžēl tas, ka Pamattiesību harta neattieksies uz triju dalībvalstu pilsoņiem, liek man šaubīties par ES nozīmīgo progresu pamattiesību aizsardzības jomā. Es it īpaši vēlos to pieminēt, ņemot vērā šodienas svinīgo sēdi un *Václav Havel* runu. Taču tieši tāpēc, ka kreisie spēki Eiropā vēlas panākt sociālu, mierīgu un videi draudzīgu Eiropas integrāciju, mēs arī turpmāk izmantosim Līguma nodrošināto tiesisko pamatu šā mērķa sasniegšanai. Mēs to esam darījuši līdz šim un darīsim arī turpmāk.

Šai sakarībā es varu tikai atzinīgi vērtēt to, ka Eiropas Parlamentam būs lielākas tiesības. Vispārējai liksmībai valdot, valstu vai valdību vadītājiem vajadzēja būt arī saprātīgākiem un izmantot neseno augstākā līmeņa sanāksmi reālu politiku izstrādei. Lielākā pasaules problēma ir klimata pārmaiņas. Gatavojoties pasaules klimata konferencei Kopenhāgenā, Eiropas Savienība diemžēl ir zaudējusi vadošo pozīciju, kuru tā uzņēmas. Pirmkārt, CO₂ emisiju samazināšanas saistību būtība neatbilst tam, kas patiesībā ir vajadzīgs. Turklāt tas nav pieņemami, ka ES dalībvalstis diezgan skaidri pauž vēlmi izvairīties no savām finansiālajām saistībām, lai gan mēs esam nonākuši situācijā, kad nevaram atļauties atlikt mūsu rīcību.

Runa nav par to, vai Zviedrija drīz kļūs par ievērojamu vīna ražošanas reģionu, lai gan es jums to nenovēlu. Tas gluži vienkārši ir izdzīvošanas jautājums un, starp citu, arī jautājums par mieru mūsu pasaulē. Klimata pārmaiņas jau tagad ir iemesls nabadzībai un badam un liek miljoniem iedzīvotāju pamest savu dzimteni. Ikviens šajā Parlamentā noteikti kaut kad ir runājis par globālām problēmām, kuras nevar atrisināt valsts līmenī. Klimata aizsardzība, miers un cīņa pret nabadzību ir tieši šādas problēmas. Ja Eiropas Savienība nerīkosies konsekvēnti un nerādīs piemēru šai sakarībā, tā zaudēs savu starptautiskās dalībnieces pozīciju.

William (The Earl of) Dartmouth, *EFD grupas vārdā*. – Priekšsēdētāja kungs, jaunais Eiropadomes priekšsēdētāja amats, kurš, šķiet, kļuvis par īstu apsēstību, ir amats tikai uz diviem ar pusi gadiem, un tam ir patiešām ierobežotas pilnvaras. Tāpēc kādam ir jāpasaka *Tony Blair*, lai viņš pārāk neskumst, ja netiks iecelts šajā amatā!

Pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā īstais 21. gadsimta Svētās Romas imperators, mūsdienu Kārlis Lielais, kura vara būs daudz lielāka par to, kāda imperatoram jebkad ir bijusi, protams, ir Komisijas priekšsēdētājs — mūsu pašu *Barroso* kungs. Un es to saku, neņemot vērā *Barroso* kunga komentārus par partnerību.

Taču situācija ir pavisam citāda jaunajam Augstajam pārstāvim. Ir paredzēts liels budžets jaunu diplomātisko misiju atvēršanai, un es vēlos norādīt, *Daul* kungs, ka ES Augstā pārstāvja amata esamība apdraud arī Apvienotās Karalistes un Francijas pastāvīgās vietas ANO Drošības padomē.

Tomēr lielākā problēma, kas skar Eiropas nacionālās valstis, nav pārāk mazais diplomātisko misiju skaits, bet gan pārāk lielais bezdarbnieku skaits. Deputāti šeit atzīmēja Berlīnes mūra krišanas divdesmito gadadienu un pareizi arī darīja. Bet tagad mums ir radies jauns Berlīnes mūris, nevis uz valstu robežām, bet pašās valstīs. Šis mūris ir radies starp politiskās sistēmas profesionālajiem politiķiem un tautu.

Tagad jau ir mazliet par vēlu nodrošināt pārredzamību, *Verhofstadt* kungs. Šeit atrodas tie no mums, kuri turpinās runāt cilvēku vārdā un izteiksies pret šīm iestādēm, kurām, kā jau EFD grupa vairākkārt ir iepriekš teikusi un teiks arī turpmāk, trūkst demokrātiskās leģitimitātes.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, lai panāktu demokrātiju, ir vajadzīga revolūcija, un, *Darmouth* kungs, nekad nevar kļūdīties, aizstāvēt pārredzamību. *Verhofstadt* kungs, šai sakarībā it īpaši jūs Zviedrijas prezidentūras laikā varētu būt lielisks piemērs un pastāstīt mums, kas notiek patiesībā, tirgojoties par augstajiem amatiem, kas ir apkaunojums Eiropas projektam, un arī *Barroso* kungs varētu mūs apgaismot šai jautājumā attiecībā uz komisāru iecelšanu. Vācija un Austrija ir slikti piemēri, bet diemžēl tādas ir arī citas valstis.

Šajā Parlamentā ir kvalificēti speciālisti, bet nepastāv iespējas, ka viņus varētu apstiprināt amatos. Es jūs lūdzu tagad, kad ir pieņemts Lisabonas līgums, esiet drosmīgi un godīgi un atzīstiet, ka mums ir vajadzīgas daudz skaidrākas, pārredzamākas lēmumu pieņemšanas procedūras Komisijas locekļu un vadošo amatpersonu iecelšanai. Ņemot vērā plašās zināšanas, ir jābūt iespējai atrast piemērotus cilvēkus Eiropas Parlamentā, nevis jāmeklē tie kādās nomalēs.

Fredrik Reinfeldt, Padomes priekšsēdētājs. – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pateikt lielu paldies cienījamiem deputātiem par viņu daudzajiem vērtīgajiem komentāriem un jautājumiem.

Kā jau kāds no jums minēja, bija vajadzīgs diezgan ilgs laiks, lai 27 dalībvalstis pabeigtu ratifikāciju. Mēs debatējām par šo līgumu daudzus gadus, un es vienmēr esmu pārstēgts, kad man tiek uzdoti jautājumi par to, cik drīz mēs varēsim pārtraukt ievērot šo konstitūciju, jo man savā darbā ir jābalstās uz Līgumiem. Līgumā ir noteikts, ka lēmumu par Eiropadomes priekšsēdētāju pieņem Eiropas valstu premjerministri un valstu vadītāji. Tieši tas ir noteikts Līgumos.

Turklāt, manuprāt, acīmredzama problēma ir tā, ka vairums minēto kandidātu ir pašreizējie dažādu Eiropas valstu premjerministri. Patiesībā rodas diezgan saspringta situācija, ja jūs stādāties priekšā kā kandidāts amatam, kuru, iespējams, neiegūsi, paziņojiet visiem, ka atstājat valsti, un pēc tam atkal atgriežaties mājās, sakot — tā nu ir sanācis, ka joprojām esmu šeit! Es domāju, ka mums ir jāņem vērā šis faktors saistībā ar šo jautājumu.

Attiecībā uz Augsto pārstāvi jāsap, ka jums tiks nodrošināta daudz lielāka pārredzamība un notiks vairāk diskusiju, jo tas attieksies uz Komisiju, uz lēmumu, kurš tiks pieņemts pēc uzklauššanas Parlamentā. Lai gan, atbildot uz *Swoboda* kunga jautājumu, Līgumā, kurš stāsies spēkā 1. decembrī, ir skaidri noteikts, ka Augstais pārstāvis nekavējoties stājas jaunajā amatā, viņš ir viens no Parlamenta apstiprinātajiem Komisijas locekļiem.

Tas, bez šaubām, ir sarežģīti, bet, tikai apstiprinot acīmredzamo, kā jau es minēju pagājušā reizē, es vēlos teikt, ka nekad nebija domāts, ka situācija izvērtīsies šādi. Tai bija jābūt atrisinātai vēl pirms Zviedrijas prezidentūras sākuma. Šis process ir daudz ilgāks, nekā mēs varējām paredzēt.

Attiecībā uz līdzsvarošanas jautājumu, jo tas arī ir viens no jautājumiem, kurus dzirdu, jāsap, ka tikai šodien es un mani 26 kolēģi piedalījāmies pirmajā apspriežu kārtā. Problēma ir tā, ka ir jālīdzsvaro daudzi aspekti attiecībā uz divām personām. Jūs minējāt ģeogrāfisko un dzimumu aspektu, bet būtiskākais līdzsvarošanas aspekts, par kuru es dzirdu, ir izvēle starp centriski kreisi un centriski labēji noskaņotu kandidātu. Ir jāpanāk patiešām daudzu aspektu līdzsvars, un es gribētu, lai būtu vairāk amatu, lai varētu nodrošināt atbilstību visiem šeit minētajiem kritērijiem. Apstiprinot acīmredzamo, es vēlos teikt, ka nav tā, ka mēs nemēģinātu rast labāko iespējamo līdzsvaru.

Kā jau es minēju, nākamā otrdienā mūsu augstākā līmeņa sanāksmes laikā ar agrām vakariņām tiks izpildītas jūsu prasības pēc iespējas ātrāk pabeigt procesu. Tieši to mēs arī mēģinām darīt. Izskanēja komentāri par to, kurš pieņem šo lēmumu. Ir vajadzīgs zināms laiks, lai tikai apspriestos ar visiem. Tagad mēs esam 27 Eiropas

Savienības dalībvalstis. Lai pabeigtu apspriedes ar maniem kolēģiem, ir jāstrādā divas dienas — tas ir lielisks darbs, bet tam ir vajadzīgs laiks.

Attiecībā uz klimata jautājumu es piekrītu *Rebecca Harms* teiktajam, ka Eiropa nedara pietiekami daudz. Es arī vēlos jums atgādināt, ka mēs paredzējam situāciju, kad mūsu centieni Eiropā būs jānostiprina ar juridiski saistošiem mērķiem, bet ir vajadzīgi nosacījumi. Tāds ir arī daudzu manu kolēģu viedoklis. Viņi ļoti precīzi norādīja, ka, ja mēs šeit Eiropā vēlamies virzīties uz priekšu, mums ir jāpanāk, lai šādas saistības uzņemtos arī citas pasaules daļas.

Es atzinīgi vērtēju to valstu vai nāciju lēmumus, kuras ir pavisinājušas uz priekšu. Mums ir daudz šādu piemēru. Piemēram, mana valsts Zviedrija ir noteikusi valsts mērķi līdz 2020. gadam par 40 % samazināt emisiju apjomu, šādu mērķi ir noteikusi arī Vācija.

Mums ir jādara vairāk, un mēs neesam tie, kuri aicina mazināt Kopenhāgenā pieņemamā lēmuma nozīmi, bet ir jāpaveic liels darbs, lai piespiestu citus iesaistīties. Kā jau es minēju, es atgriezos no braucieniem uz Indiju un Amerikas Savienotajām Valstīm, un šomēnes es došos uz Ķīnu, un mums ir nepieciešams vadības nolīgums, lai risinātu šo jautājumu. Tas ir sarežģītākais aspekts. Tā ir globāla problēma pasaulē, kurā nepastāv tāda globāla vadības vai lēmumu pieņemšanas sistēma, kāda mums ir Eiropas Savienībā. Tieši tāpēc ir daudz grūtāk gūt rezultātus, bet tajā pašā laikā mums tas ir jādara.

Kā jau jūs zināt, Eiropas Savienībā rada tikai 13 % globālo emisiju. Mēs nevaram atrisināt šo jautājumu vieni paši, mums ir vajadzīgs, lai arī citi, it īpaši valstis, kurām ir lielas emisijas, uzņemot saistības, un tā vien šķiet, ka tieši šīs valstis nāk klajā ar paziņojumiem, ka nevēlas iesaistīties nolīgumā. Tas nav pieļaujams, jo tādā gadījumā mēs nekad nerasnēsim 2°C mērķi.

Nobeigumā es vēlos teikt, ka Zviedrijas prezidentūras laikā mēs mēģināsim virzīt jautājumu par finanšu tirgu labāku uzraudzību, kas ir nepieciešama, lai nodrošinātu efektīvāku finanšu tirgu darbību nākotnē.

Mēs arī sāksim diskusijas, kuras turpināsies Spānijas prezidentūras laikā, par konkurētspēju, par to, kā uzlabot darba tirgu darbību un kā izkļūt no krīzes, pamanot skaidras atlabšanas pazīmes. Tādējādi tiks panākts līdzsvars starp mācīšanos no mūsu problēmām un efektīvāku finanšu tirgu izveidi, kā arī diskusijām un lēmumiem, kas vajadzīgi, lai uzlabotu konkurētspēju un darba tirgu darbību šeit Eiropā.

José Manuel Barroso, *Komisijas priekšsēdētājs*. – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos īsi komentēt dažus no debašu laikā tieši uzdotajiem jautājumiem.

Vispirms runāsim skaidru valodu attiecībā uz klimata pārmaiņām. Eiropas Savienība atbalsta saistošu nolīgumu. Mēs atbalstījām Kioto protokolu un ratificējām to. Visas mūsu dalībvalstis ratificēja Kioto protokolu, un mēs atbalstām saistošu nolīgumu nākotnē. Ja ir kāds, kurš nevēlas, lai tiktu noslēgts saistošs nolīgums, tā nav Eiropas Savienība.

Bet patiesība ir tāda, ka daži no mūsu svarīgākajiem partneriem vienkārši nav tam gatavi, tāpēc pastāv divas iespējas. Pirmā no tām ir uzstāt, lai tiktu uzņemtas saistības, kuras, kā mēs zinām, netiks pildītas, un otrā — mēģināt panākt progresīvāko un vērienīgāko rezultātu Kopenhāgenā. Es uzskatu, ka tas joprojām ir iespējams, un mēs cīnīsimies par to Kopenhāgenā. Lai panāktu pēc iespējas vērienīgāku vienošanos Kopenhāgenā, vismaz Eiropas Komisija tā uzskata, un es esmu pārliecināts, ka valstu vai valdību vadītāji tam piekritīs, mēs arī turpmāk atbalstīsim saistošu nolīgumu, kurā noteikti skaidri mērķi jaunattīstības valstīm un skaidri pasākumi šīm valstīm, tostarp strauji augošajām, lielajām, straujas ekonomikas izaugsmes valstīm, kurām arī ir jāuzņemas atbildība. Mums ir arī jānodrošina finansējums jaunattīstības valstīm, it īpaši nabadzīgākajām un mazāk attīstītām valstīm, jo mēs ļoti labi zinām, ka bez šāda atbalsta tās nespēs pielāgoties un veikt nepieciešamos seku mazināšanas pasākumus.

(FR) Attiecībā uz institucionālo jautājumu būsim pret sevi pilnīgi godīgi. Tuvākā laikā stāsies spēkā jauna sistēma, kura ir ārkārtīgi prasīga.

Daudzi no mums smagi strādāja, lai tiktu pieņemts šis līgums, strādāja daudzus gadus, vismaz deviņus gadus! Pēc Nicas mēs gribējām vērienīgāku līgumu, un tagad mums tas ir jāīsteno. Tas ir sarežģīts, jo mūsu Savienība ir sarežģīta — tā ir dalībvalstu Savienība, pilsoņu Savienība.

Taču tieši visbūtiskākais ir ievērot līgumus. Mēs esam Kopiena, kas ir balstīta uz tiesiskumu, un tajā dienā, kad mēs izturēsimies nolaidīgi pret mūsu apņemtā pilnībā ievērot līgumu, pilnīgi noteikti mēs nebūsim pildījuši mūsu pienākumus.

Tieši tāpēc ir ārkārtīgi būtiski šajā pārējas laikā un pēc jaunā Līguma īstenošanas izturēties ar cieņu pret līgumiem un katras iestādes pilnvarām — Parlamenta pilnvarām, protams, Eiropadomes pilnvarām un Komisijas pilnvarām.

Es esmu viens no tiem, kuri uzskata, ka Eiropa sastingst, kad kāda iestāde izmanto tās pilnvaras un varu pret citām. Pēc manām domām, tā ir kļūda šādi rīkoties. Es uzskatu, ka „institucionālā greizsirdība” ir viduvējām struktūrām raksturīga īpašība. Es, gluži pretēji, ticu, ka mēs kļūsim spēcīgāki, ja mēs viens otru atbalstīsim. Es uzskatu, ka tikai mūsu interesēs ir, lai Eiropas Parlaments kļūtu spēcīgāks — un Lisabonas līgums piešķir tam lielākas pilnvaras — un Eiropadomei nākotnē būtu konsekventa un saskaņota vadība, un Komisija būtu spēcīga iestāde.

Turklāt saskaņā ar Līgumiem, un es citēju Lisabonas līguma — jo mēs par to runājam visu laiku, bet dažreiz tas ir arī jāizlasa — 17. pantu, kurā ir noteikts, ka „Komisija sekmē vispārējās Savienības intereses un šajā nolūkā uzņemas atbilstīgu iniciatīvu. Tā nodrošina līgumu piemērošanu, kā arī iestāžu saskaņā ar līgumiem pieņemto pasākumu piemērošanu.” Citiem vārdiem sakot, Komisijas pienākums ir pārbaudīt, vai līgumi tiek piemēroti, tostarp šā parejas periodā laikā. Tās ir pilnvaras, ko Līgums piešķir Komisijai un ko Komisija, bez šaubām, īsteno tās atbildības jomā.

Ņemot to vērā, ir būtiski strādāt, pamatojoties uz partnerību, lai stiprinātu Eiropas iestādes. Kas notiks, ja mums nebūs efektīvu iestāžu? Dalībvalstis, it īpaši dažas dalībvalstis, centīsies pieņemt savus lēmumus ārpus iestādēm. Vai to mēs vēlamies? Es tā nedomāju. Mēs vēlamies, lai lēmumi tiktu pieņemti institucionālajā sistēmā, Kopienas sistēmā, kas balstīta uz tiesiskumu, un es vēlos jūs atklāti un godīgi aicināt stiprināt mūsu iestādes kopā.

Mēs šodien dzirdējam neparasto *Václav Havel* lūgumu. Tas ir neparasti, bet, kā jau Žans Monē ir teicis, nekas nav iespējams bez cilvēkiem; nekas nav ilgstošs bez struktūrām. Mums tagad ir jāizveido spēcīgas iestādes, un to var izdarīt tikai šādā partnerības garā. Tieši tāpēc cita starpā es vēlos pateikties jums par jūsu ierosinājumiem attiecībā uz Komisijas organizāciju un struktūru. Tāpat kā jūs, es lielā mērā atbalstu „Kopienas metodi” un Līgumu, kurš paredz skaidru atbildības jomu dalījumu. Saskaņā ar Līgumu atbildība par Komisijas organizāciju ir tās priekšsēdētāja kompetencē, un es nekādā ziņā nevēlos no tās atteikties.

Tāpēc, pārstāvēt Komisiju, es darīšu to, ko dara visi peticīgie autori, es pateikšos visiem tiem, kuri sniedza man padomus, uzņemoties pilnu atbildību par gala rezultātu. Šodien es dzirdēju vairākus labus un interesantus ierosinājumus, bet ir jāsaprot kāds būtisks aspekts, katram no mums ir jāpilda savi pienākumi saskaņoti ar citām iestādēm, vienlaicīgi, protams, ciktāl tas ir iespējams, ņemot vērā Eiropas vispārējās intereses.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas Komisijas priekšsēdētājs teica, ka viņš sveic *Reinfeldt* kungu ar to, ka kuģis ir veiksmīgi ievests ostā, ar šo kuģi domājot Lisabonas līgumu.

Pirms diviem gadiem šajā Parlamentā es minēju, ka baidos par to, ka ar Lisabonas līgumu galu galā var notikt tas pats, kas ar zivi Hemingveja novelē „Sirmgalvis un jūra”, kura pēc ilgas cīņas iepeldēja ostā gandrīz kā asaku kaudzīte. Es redzu, ka Lisabonas līgums nav ievests ostā kā asaku kaudzīte, bet, ka tā būtība ir saglabājusies. Paldies jums, *Reinfeldt* kungs, paldies jums, *Cecilia Malmström*.

Taču man jāsaka, ka, pēc manām domām, tas, ko jūs paveicāt, mēģinot panākt vienošanos ar Čehijas prezidentu, ir pareizi. Daudzus no mums šajā Parlamentā satrauca Čehijas Republikas prezidenta rīcība, bet ir kāds spāņu dzejnieks, kurš saka: „Pēc visa viss nav nekas”; galu galā, svarīgi ir tas, ka Līgums ir stājies spēkā un ka tagad mēs domājam par Līguma īstenošanu.

Barroso kungs, mans nolūks nav sniegt jums padomus par to, kā jums veidot jūsu Komisiju, daļēji tāpēc, ka es cīnījos Komisijas priekšsēdētāja autonomiju un neatkarību, kurš ar balsu vairākumu ir aicināts to darīt. Kad jūs mūs informēsiet par jūsu Komisāru kolēģiju un atbildības sadali, mēs jums darīsim zināmu, vai esam par vai pret to, bet šodien mēs jūs pilnībā atbalstām.

Mans nolūks, neapšaubāmi, arī nav sniegt padomu Padomes priekšsēdētājam, bet ar jūsu atļauju es vēlos pieminēt atgadījumu, kas notika, strādājot saistībā ar konstitucionālo līgumu. Izstrādājot pirmo projektu, kurā tika paredzēts Eiropadomes priekšsēdētāja amats, izskanēja ierosinājums, ka šim Eiropadomes priekšsēdētājam ir jābūt premjerministram, kurš ir bijis attiecīgajā amatā ne mazāk kā divus ar pusi gadus. *Reinfeldt* kungs, mēs to jokodamies nosaucām *John Bruton* vārdā par „Brutona klauzulu”, jo Džons mums teica, ka viņš ir bijis premjerministrs divus gadus un septiņus mēnešus un tāpēc ir piemērots amatam. Taču vēlāk mēs svītrojām šo noteikumu — *Duff* kungs to atceras — un mēs svītrojām to tāpēc, ka šajā Parlamentā mums tika uzdots jautājums, kas gan premjerministra DNS struktūrā ir tāds, kā nav citu mirstīgo DNS? Kāpēc Eiropadomes priekšsēdētājam ir jābūt premjerministram?

Reinfeldt kungs, jums drīzāk ir jāmeklē persona, kura vislabāk iemieso morālo autoritāti, kura spēj panākt vienošanos Eiropā. Lai to paveiktu, mēs esam nodrošinājuši jums instrumentu, *Reinfeldt* kungs, tas tā patiešām ir, ka šā Eiropadomes priekšsēdētāja iecelšanai nav jābūt vienpusējam lēmumam, bet to var izdarīt ar kvalificētu balsu vairākumu.

Tāpēc vienprātība ir vēlama, ja tas ir iespējams; ja tas nav iespējams, izmantojiet kvalificētu balsu vairākumu, lai atrastu labāko Eiropadomes priekšsēdētāju.

SĒDI VADA: G. PITTELLA

Priekšsēdētāja vietnieks

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, es esmu gandarīta par to, ka Zviedrijas prezidentūra ir atmetusi tās nodomus veikt sasteigtus pasākumus saistībā ar stratēģijām izejai no krīzes, tādējādi riskējot, ka augstie bezdarba rādītāji kļūtu par pastāvīgu Eiropas problēmu. Taču es esmu noraizējusies par to, ka izskan arvien vairāk brīdinājumu, ka klimata jautājumu augstākā līmeņa sanāksme Kopenhāgenā nenodrošinās panākumus, uz kuriem tik daudzi no mums cerēja, un tas bija dzirdams vairākās runās šajās debatēs un *Reinfeldt* kungam uzdotajos jautājumos.

Pesimisms ir jūtams arī pēdējās Eiropadomes sanāksmes secinājumos. Eiropadome, protams, apstiprina, ka jaunattīstības valstīm ir jāsamazina emisiju apjoms par 80–90 % līdz 2050. gadam, bet, lai mēs gūtu panākumus šai sakarībā, jau tuvākajā nākotnē ir jāuzņemas drosmīgas saistības, un, lai to izdarītu, mums ir jāatrisina jautājums par pasākumu finansēšanu jaunattīstības valstīs. Tieši tās valstis, kuru ieguldījums klimata pārmaiņu ierobežošanai ir bijis vismazākais, visvairāk skars šīs pārmaiņas, un, ja mēs neatrisināsim finansēšanas jautājumu, mēs nepanāksim arī vienošanos klimata jomā.

Ko tad galu galā sola Eiropadome? Kā jau *Reinfeldt* kungs šodien minēja, ES ir apsolījusi veikt būtisku ieguldījumu. Pēc manām domām, notiek mīnāšanās uz vietas. Vai pastāvēja iespēja, ka tiktu pieņemts lēmums, ka ES neveiks būtisku ieguldījumu? Manuprāt, tas ir kā sākt adīt cimdu un netikt tālāk par īkšķi. Komisija ir ierosinājusi atbalstu reģionam EUR 5–7 miljardu apmērā pirmos trīs gadus. Eiropadome izvēlas ņemt to vērā, un man ir ļoti grūti uztvert to kā vērtīgu ieguldījumu.

Es domāju, ka šī ir satraucoša situācija. Bez šaubām, pastāv problēmas saistībā ar ASV un Ķīnu un citu valstu ambīcijām, bet pastāv vēl lielākas problēmas saistībā ar ES nostāju un mūsu pašu ambīcijām. Ir jābūt iespējai atrisināt šo situāciju, un, ja *Reinfeldt* kungs būtu uzskatījis par vajadzīgu palikt šeit, es būtu gribējusi viņam pajautāt, kā Zviedrijas prezidentūra pirms Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmes plāno iegūt plašākas pilnvaras, jo šos nodomus nedrīkst izjaukt.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Lisabonas līgums, kurš, par laimi, ir stājies spēkā, nodrošinās lielāku demokrātiju un Augstā pārstāvja uzklausišanas procedūru. Visi komisāri ieradīsies šeit, pirmkārt, lai mēs uzklausi to, kas viņiem ir sakāms, un, otrkārt, lai mēs viņus varētu rūpīgi novērtēt, un tas ir pareizi. Taču Eiropadomes priekšsēdētājam nav paredzēta uzklausišana šajā Parlamentā, kā arī viņu rūpīgi nevērtē ne šis, ne arī kādas valsts parlaments.

Eiropadomes priekšsēdētāja amats ir slikti izplānots no demokrātiskā viedokļa. Šī persona nevar būt politiskais Eiropas priekšsēdētājs, tā var būt tikai taisnīgs vidutājs starp dažādām dalībvalstu interesēm Eiropadomē, un minimālā prasība šīs amatpersonas iecelšanai ir vienprātīgs Eiropadomes lēmums. Kā jau *Verhofstadt* kungs tikko teica, ieceļot pāvestu, mēs izvēlamies katoli, ieceļot Eiropadomes priekšsēdētāju, mēs izvēlamies eiropieti, citiem vārdiem sakot, kādu, kurš tic Eiropas ideāliem. Es domāju, ka tas ir pilnīgi pareizi. Mums ir vajadzīgs kāds, kurš var atgūt vārda „Eiropa” nozīmi Eiropadomē.

Ja šīs debates, kuras pieprasīja Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupa, nebūtu notikušas Parlamentā, mēs šo jautājumu būtu pārrunājuši tikai masu medijos vai koridoros. Es uzskatu, ka pārredzamība ir nepieciešamība gaidāmajai amatpersonu iecelšanai.

Es vēlos teikt *Reinfeldt* kungam:

šis jautājums neattiecas tikai uz centriski kreiso un centriski labējo interešu līdzsvarošanu; tas attiecas uz centrisko, kreiso un labējo interešu līdzsvarošanu.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, klimata pārmaiņu dēļ jau ir miruši 300 000 cilvēku, un mūsu bezdarbība ir noziegums pret cilvēci.

Mēs zinām, ka šī ir ārkārtas situācija, mēs zinām, ka nav plāna B, taču šodien sarunas ir nonākušas strupceļā. Ir viegli teikt, ka tā ir Amerikas Savienoto Valstu vaina, bet mēs uzskatām, ka arī Eiropa ir lielā mērā atbildīga.

Diemžēl pretēji premjerministra apgalvojumam Eiropa vairs nav vadošajā pozīcijā sarunās par klimata pārmaiņām. Eiropas pašreizējo saistību paplašināšana, attiecinot tās uz visu planētu, nozīmē to, ka līdz gadsimta beigām globālā temperatūra paaugstināsies par četriem grādiem, globālās temperatūrās paaugstināsies par četriem grādiem! Tas ir nepieņemami, un, kā apgalvo arī priekšsēdētājs Barroso kungs, vairs nevarēs slēpties tikai aiz šo saistību tiesiskā rakstura.

Neatkarīgu pētījumu rezultāti rāda, ka Japāna, Norvēģija un Šveice ir gatavas veikt lielākus ieguldījumus nekā Eiropa. Attiecībā uz jaunajām tirgus ekonomikas valstīm — Ķīnu, Dienvidāfriku, Brazīliju un Indonēziju — jāsap, ka arī tās uzņemas saistības vietējā mērogā, kas pārsniedz tām izvirzītās zinātniskās kopienas prasības.

Ja mēs kaut ko varam mācīties no *Havel* kunga runas, tad tas ir, kā būt pieticīgiem un reālistiskiem. Beigsim izlikties, ka ārpus Eiropas nekas nenotiek, ka pasaule nav mainījusies pēc Kioto un ka Eiropa vienmēr ir tālu priekšā starptautiskajai kopienai. Atsakoties ņemt vērā Eiropas Parlamenta un it īpaši tā Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas prasības, Eiropadome ir uzņēmusies atbildību par kaut ko ļoti nopietnu — neveiksmi Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmē.

Vēl nav par vēlu; Eiropa var uzņemties vadību, nekavējoties paaugstinot tās emisiju samazināšanas mērķi līdz 30 % un piešķirot vismaz EUR 30 miljardus palīdzības sniegšanai dienviņu valstīm. Tādējādi mēs būsim tie, kas virza dienviņu valstis, un piespiedīsim amerikāņus vienoties.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, Eiropadomes oktobra sanāksmes rezultāti ir labs iemesls, lai ierobežotu pilnīgi nereālistiskos pasākumus, kurus no Eiropas sagaida klimata pārmaiņu jomā.

Mūsu rīcībai klimata pārmaiņu jomā ir jābūt pamatotai uz prasībām attiecībā uz Ķīnas, Amerikas, Indijas un Brazīlijas centieniem. Mūsu veiktais ieguldījums videi draudzīgās tehnoloģijās jaunattīstības valstīs nedrīkst sagraut mūsu pašu ekonomiku. Atcerēsimies, ka patiesībā tieši ekonomikas izaugsme nodrošina mums iespēju finansēt izmaiņas tehnoloģiju jomā, kuras ir ārkārtīgi būtiskas vides aizsardzībai.

Ieguldījuma sadalījums pašā Eiropas Savienībā nedrīkst radīt situāciju, kad valstis, kuras izmanto lielu daudzumu oglekļa, lai radītu enerģiju, maksā divas reizes par vienu un to pašu emisiju daudzumu — pirmo reizi atbilstīgi emisiju tirdzniecības sistēmai un otro reizi, piedaloties atbalsta sniegšanā videi draudzīgu tehnoloģiju ieviešanai visā pasaulē. Ja mēs šo aspektu neņemsim vērā, mēs šajās sarunās padarīsim vājāku Eiropas pozīciju.

Mario Borghese (EFD). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, pirms dažām dienām nopietns Strasbūras tiesas lēmums, par kuru Eiropas Komisija izteicās pārāk piesardzīgi, iecirta ļoti dziļu brūci, aizliedzot Itālijas valstī novietot klasēs krucifiksus. Šis jautājums neskar tik daudz reliģijas cik brīvības principu — tas bija nopietns subsidiaritātes principa pārkāpums.

Ja šis gadījums liecina par to, kas vēl tikai notiks, ir iemesls bažām par to, kā šis jautājums tiks risināts pēc Lisabonas līguma pieņemšanas — vai mēs esam pārliecināti, ka arī turpmāk neiesim pa šo bīstamo ceļu, pieņemot Eiropas tiesību aktus, kuri padara dalībvalstu tiesību aktus par mazāk nozīmīgiem un ļauj izturēties pret tiem nevērīgi? Tas ir apdraudējums, pret kuru mums ir jānodrošinās. Komisijai vajadzēja reaģēt stingrāk, un tas bija jādara ne tika vienprātīgā protesta dēļ (šodien notika dažādu šeit pārstāvēto Itālijas politisko partiju pārstāvju sanāksme), kurš atspoguļo mūsu tautas nostāju un emociju dziļumu attiecībā uz šo tradīciju, kura lieliskā filozofa izpratnē, kurš iemācīja mums svarīgos vārdus „mēs nevaram teikt, ka mēs neesam kristieši”, sniedzis pāri politikai, reliģijai un kultūrai.

Jautājums par amatiem ir ļoti būtisks. Tāpēc mēs šodien preses ziņojumos lasām baumas par sanāksmēm; mēs pat nezinām, vai notiks ārkārtas sanāksme Briselē. Taču es brīnos par vienu, vai tas ir iespējams, ka, iepazīstoties ar pieminētajām kandidatūrām, piemēram, kaut vai tikai ar trijām no tām — *Jan Peter Balkenende*, *David Miliband* un *Herman Van Rompuy* — neviens nav pamanījis, ka šīs trīs personas regulāri apmeklē Bilderberga grupas un Trīspusējās komisijas sanāksmes? Es uzskatu, ka mums ir jānosaka pārredzamības principi, par kuriem tik daudz runā mūsu iestādes, un mums ir skaidri jāpajautā šīm personām, vai tās ir kandidāti, kuri pārstāv savas valstis un to politiskās partijas, vai arī kandidāti, kuri pārstāv slepenus grupējumus, kas tiekas aiz slēgtām durvīm un slepeni pieņem lēmumus.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, tagad, kad ir pārvarētas Lisabonas līguma apstiprināšanas radītās bažas, manuprāt, ir pienācis laiks padomāt par to, kādai nākotnē vajadzētu būt mūsu attieksmei pret to nacionālistu viedokļiem, kuri dara tik daudz, lai kavētu Eiropas integrāciju. Es uzskatu, ka

šos šķēršļus nevar uzskatīt par pašsaprotamiem. Ir pienācis laiks ar skaidru galvu padomāt par iespējamiem pasākumiem, kuri būs jāveic tuvākās dienās un turpmākos gados.

Tipisks Eiropas Parlamenta deputāts vēlas redzēt Eiropadomes priekšsēdētāja amatā vīrieti vai, vēl labāk, sievieti, kura atbalsta Eiropas federālismu, izmanto eiro, nāk no Šengenas zonas un atzīst Eiropas Savienības Pamattiesību hartu un piekrīt tai.

14. Oficiāla sveikšana

Priekšsēdētājs. – Es vēlos informēt jūs, dāmas un kungi, par to, ka oficiālajiem viesiem paredzētajā balkonā vietu ir ieņēmusi Malaizijas Federācijas Senāta delegācija, kuru es sirsnīgi sveicu. Delegāciju vada Senāta priekšsēdētājs, Viņa Ekselence *Datuk Wong Foon Meng*.

Es vēlos norādīt, ka starp Eiropas Parlamentu un Malaizijas parlamentu notiek regulāri un auglīgi kontakti. Malaizijā ir spilgta sabiedrība un augšupejoša ekonomika, un tai ir būtiska nozīme Dienvidaustrumu Āzijas valstu apvienībā (ASEAN). Tāpēc man un visam Parlamentam ir prieks vēlreiz sveikt mūsu draugus un kolēģus no Senāta — mēs ceram, ka jūsu vizīte būs patiešām rezultatīva.

15. 2009. gada 29. un 30. oktobra Eiropadomes secinājumi, tostarp Eiropadomes priekšsēdētāja un Eiropas Savienības Augstā ārlietu un drošības politikas pārstāvja/Komisijas priekšsēdētāja vietnieka mandāts un pilnvaras, kā arī jaunās Komisijas struktūra (debašu turpināšana)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir debašu turpināšana par Eiropadomes ziņojumu un Komisijas paziņojumu par 2009. gada 29. un 30. oktobra Eiropadomes secinājumiem, tostarp Eiropadomes priekšsēdētāja un Eiropas Savienības Augstā ārlietu un drošības politikas pārstāvja / Komisijas priekšsēdētāja vietnieka mandātu un pilnvarām, kā arī jaunās Komisijas struktūru.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs, *Borghesio* kunga runa bija tipiska — šie eiroskeptiķi neatšķir Eiropas Padomi no Eiropas Savienības, jo lēmumu par krucifiksiem pieņēma Eiropas Cilvēktiesību tiesa, kura darbojas Eiropas Padomes paspārnē. Šādu lēmumu nevar pieņemt, pamatojoties uz Pamattiesību hartu.

Taču es vēlos sniegt dažus komentārus par šīm debatēm. Es uzskatu, ka Zviedrijas prezidentūra, pabeidzot ratifikācijas procesu, ir rīkojusies patiešām iejūtīgi un mērķtiecīgi, ņemot vērā to, ka šis process tās prezidentūras laikā, kā zināms, bija jāpabeidz četrām valstīm. Es vēlos paust atzinību par to, ka šis process, kurš ilga deviņus gadus, ir pabeigts šādā veidā. Es domāju, ka tādejādi mums tiek dota arī iespēja pirmo reizi īstenot Līgumu praksē, jo faktiski notiekošais arī atspoguļo konstitucionālo realitāti. Tieši tāpēc ir skaidri jāapzinās, ka Eiropadomes priekšsēdētājam ir tikai valsts vai valdību vadītāju leģitimitāte un ka jebkurā sistēmā jebkuru funkcionālo prezidentu, kurš nav atbildīgs Parlamenta priekšā, tieši ievēl tauta. Šāds risinājums ir jāizmanto arī attiecībā uz Eiropadomes priekšsēdētāju. Tikai Komisijas priekšsēdētājam ir pilnīga leģitimitāte.

Es vēlos arī pievērst uzmanību tam, cik būtiskas — kā jau minēja arī *Barroso* kungs, citējot Žanu Monē — ir iestādes mūsu ilglaicīgai pastāvēšanai. Attiecībā uz Augsto pārstāvi / Komisijas priekšsēdētāja vietnieku ir jāsaprot, ka, stājoties amatā, šī persona nekavējoties sāk pildīt abu amatu pienākumus. Šī persona nevar vispirms 1. decembrī stāties Augstā pārstāvja amatā un pēc tam vēlāk priekšsēdētāja vietnieka amatā. Šī persona tāpat kā priekšsēdētāja vietnieks stājas amatā pēc apstiprināšanas Eiropas Parlamentā. Šai sakarībā nevajadzētu rasties pārpratumiem, jo pretējā gadījumā mēs saskarsimies ar tiesiskām problēmām.

Es vēlos arī norādīt, ka Eiropas Parlaments īsteno tā tiesības attiecībā uz Ārējās darbības dienestu. Mēs nevēlamies, lai Lisabonas līgums tiktu izmantots, lai Eiropu „sadalītu starp valdībām”. Tāda nav Līguma būtība. Ārējās darbības dienestam šai sakarībā būs izšķiroša nozīme. Es aicinu jūs izturēties nopietni pret Parlamenta nostāju šajā jautājumā, kura jums, bez šaubām, ir zināma un nesniegt paziņojumus šai sakarībā, ar to domājot — mēs jūs iznīcināsim, jo mūsu varā ir to izdarīt.

Adrian Severin (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, Lisabonas līguma stāšanās spēkā patiešām ir vēsturisks notikums. Mums to jācildina. Mums par to jāpriecājas. Mums jāapsveic sevi, un pilnīgi noteikti mums jāapsveic Zviedrijas prezidentūra par to, ka tā sasniedza šo rezultātu.

Taču ar Līgumu vien nepietiek. Pat visideālākais līgums pats par sevi nevar atrisināt daudzas problēmas. Mums ir vajadzīgi iedvesmas pilni un kompetenti cilvēki, lai to īstenotu. Lisabonas līguma gadījumā tas ir vēl jo svarīgāk, ka šis līgums ir nebeidzamu kompromisu, ilgu diskusiju un ilgstošu debašu rezultāts. Tieši tāpēc tajā neizbēgami ir daudz neskaidrību un nepilnību.

Nākotnes svarīgāko lēmumu pieņēmēju uzdevums būs precizēt jautājumus, pilnveidot noteikumus, veidot iestādes, sniegt visu Līguma noteikumu pareizo interpretāciju un sīki izstrādāt amatu aprakstus. Jaunais mandāts, jaunās likumdevējas iestādes būs ārkārtīgi nozīmīgas nākotnes Eiropas Savienības arhitektūrai. Ja mēs vēlamies, lai šī arhitektūra būtu dzīvotspējīga, tā ir jāveido kā visu Eiropas reģionu un visu Eiropas pilsoņu vēsturiskās pieredzes, sensitīvo kultūras aspektu un politisko tradīciju kopums.

Tāpēc mums ir vajadzīga komanda, kuru veido trīs svarīgākās Eiropas Savienības amatpersonas — Eiropadomes priekšsēdētājs, Komisijas priekšsēdētājs un Augstais pārstāvis, lai aptvertu visus politiski sensitīvos jautājumus, visus reģionus un visus ģeopolitiskos, kultūras un ģeogrāfiskos Eiropas reģionus. Es ticu, ka tas izdosies, un es ticu, ka, ja tas izdosies, tas veicinās ne tikai arhitektūras dzīvotspēju un iestāžu efektivitāti, bet arī Savienības uzticamību visu mūsu pilsoņu acīs.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Priekšsēdētāja kungs, šoreiz es vēlos pateikties masu medijiem. Ja nebūtu brīvu un modru masu mediju, sabiedrība būtu pilnīgi neinformēta par ES līderu izvēli. Taču, par laimi, mums ir masu mediji, kuri ziņo par lobēšanas procesu un kuri dara zināmus neiespējamus un iespējamus kandidātus gan ES priekšsēdētāja, gan arī Augstā pārstāvja amatam. Patiesībā arī šajās debatēs maz tiek runāts par konkrētām personām, un tikai dažas ir pieminētas. Tomēr mēs mēģinām mācīt citus ārpus ES par demokrātisku vēlēšanu nozīmi.

Pirms kāda laika man bija iespēja apmeklēt Turciju, un, kad mēs runājām par izvēli, kas būs jāizdara, pēc Lisabonas līguma pieņemšanas, Turcijas parlamenta deputāts jautāja, kad šī izvēle tiks izdarīta, un Eiropas Savienības delegācijas pārstāvis atbildēja, ka viņam nav ne jausmas, kas ir kandidāti vai kad šī izvēle tiks izdarīta, jo viss notiek aiz slēgtām durvīm. ES vēl ir jāveic daudz uzlabojumu šajā jomā, lai nodrošinātu lielāku mūsu darbības pārredzamību šādos jautājumos.

Ashley Fox (ECR). – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos komentēt neformālās debates, kuras, kā mēs visi zinām, dominēja pēdējās Eiropadomes sanāksmes laikā. Es, protams, runāju par nākamā Eiropadomes priekšsēdētāja iecelšanu un viņa uzdevumiem.

Es uzskatu, ka priekšsēdētājam ir jābūt Eiropadomes darbiniekam — drīzāk priekšsēdētājam nekā galvenajai izpildpersonai. Tāpēc ir svarīgi, lai priekšsēdētājs būtu koleģiāla personība, gan arī personība, kurai uzticas, un, ņemot to vērā, nepiemērotākais no iespējamajiem kandidātiem abējādā ziņā būtu *Tony Blair*. Es tāpat kā kanclere *Merkel* kundze baidos no tā, ka turpmākos piecus gadus būs jāklausa *Ziņš* kungā, viņa autoeskortam traucoties pa pasauli.

Arī uzticības jautājums ir būtisks, un pārāk bieži *Blair* kungs ir pierādījis, ka ir pilnīgi neuzticams. Viņš nav piemērots kandidāts augstam amatam un es aicinu Eiropadomi viņu neiecelt.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, es ar lielu interesi lasīju Zviedrijas prezidentūras dokumentu par Eiropas Ārējās darbības dienestu. Taču mans skepticisms par šo projektu nav mazinājies. Katrā ziņā es uzskatu, ka būtu prātīgi, ja Zviedrijas prezidentūra dotu vairāk laika piemērotu kandidātu meklēšanai jaunajiem amatam, jo Augstajam pārstāvim ir jābūt patiešām izcilai augstākā kalibra personībai Eiropā.

Priekšsēdētāja kungs, es joprojām esmu ļoti noraizējies par šo jauno amatu ietekmi uz līdzsvaru starp iestādēm. Mani kolēģi deputāti nevar nepieņemt manam viedoklim. Atšķirībā no viņiem es esmu gandarīts, ka Ārējās darbības dienests paliks ārpus Komisijas. Ārpolitikas jautājumu risināšana galvenokārt ir dalībvalstu uzdevums, un, ja tie tomēr tiktu iekļauti Eiropas kompetencē, es dodu priekšroku nevis Komisijā, bet Eiropadomē valdošajai gaisotnei. Tieši tas patlaban notiek, neskatoties uz mūsu uz labiem nodomiem balstītajiem lēmumiem.

Philip Claeys (NI). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, šī tirgošanās saistībā ar Eiropadomes priekšsēdētāja amatu ne tuvu nav pamācoša. Piemēram, Beļģijā pašlaik var novērot, ka mūsu premjerministra *Herman Van Rompuy* kandidatūra tiek atbalstīta ar tādiem argumentiem kā „viņš ir neuzbāzīgs, viņam ir salīdzinoši maz ienaidnieku, viņš spēj panākt kompromisus”. Patiesībā ar to tiek domāts, ka persona, kura var vadīt tādu mākslīgu valsti kā Beļģiju, var vadīt arī Eiropu.

Taču tas nav neviena interesēs Eiropā, lai Eiropas Savienība kļūtu par lielāku Beļģijas versiju. Turklāt *Herman Van Rompuy* patiesībā nemaz nepilda premjerministra funkcijas. Beļģijā pastāvošo valdības modeli vairs nav iespējams vadīt, un tas nozīmē, ka *Van Rompuy* kungs vairāk ir kā līdzšinēja amata uzraugs un patiesībā tikai veic ikdienas vadības pienākumus.

Mums nav vajadzīga figūra bez krāsas, bez garšas un bez smaržas, kura dejo pēc Eiropas Komisijas stabules. Mums ir vajadzīgs jaudīgs dalībvalstu un arī pilsoņu, kuri diemžēl šajā procesā netiek ņemti vērā, rupors.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, pirms divdesmit gadiem mēs miermīlīgā ceļā likvidējām Eiropas piespiedu dalījumu brīvības un diktatūras telpās. Eiropas Savienība ir politisks projekts, kas nodrošināja mūsu kontinenta apvienošanu. Eiropas Savienība ir politisks projekts ar pašu noteiktu mērķi paplašināt miera, brīvības, demokrātijas un stabilitātes telpu Eiropā. Mēs esam atbildīgi par uz vērtībām un tiesiskumu balstītas kopienas stiprināšanu. Mums ir jādara viss, kas ir mūsu spēkos, sākot jau šeit un tagad, lai nodrošinātu, ka prieks par līdzšinējiem sasniegumiem dod mums spēku un apņēmību nodrošināt, ka netiek celti jauni mūri vai dzeloņstiepli žogi starp mūsu kontinenta iedzīvotājiem un pārējo pasauli.

Lisabonas līgums ir nākamais lielākais panākums demokrātijas jomā pēc pirmajām tiešajām vēlēšanām pirms trīsdesmit gadiem, un tas nodrošina Eiropas Savienībai, iestādēm iespēju un spēju kļūt par kontinenta balsi. Taču mums ir jāizmanto šī iespēja! Mums ir jābūt politiskajai gribai transponēt un īstenot Līgumu. Ja mums būs šī politiskā griba, tas nozīmēs arī to, ka mums būs jābeidz vienmēr meklēt tikai zemāko kopsaucēju. Jebkāda veida izņēmumi vājina Kopienu. Mums ir tikai jāaptur krīze, lai ievērojami samazinātos bezdarbs un lai mēs atkal piedzīvotu ilgtspējīgu attīstību bez nepieciešamības ieguldīt miljardus, kas ievērojami samazina mūsu valstu budžeta deficītu.

Mans pēdējais komentārs arī ir skaidrs — eiropeiska domāšana nozīmē satikt otru puscelā un meklēt labākos risinājumus. Debates par amatu kandidātiem pēdējās dienās liek man domāt, ka mēs nemeklējam labākos Eiropas risinājumus, bet gan vieglākos risinājumus dalībvalstīm un politiskajām partijām. Tā ir nepareiza attieksme pret dažu pēdējo gadu notikumiem un pret Lisabonas līgumu.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es vēlos sniegt divus komentārus — abus par Eiropadomes secinājumu aspektiem no Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas priekšsēdētāja perspektīvas, aptverot brīvības, drošības un tiesiskuma telpu.

Pirmais komentārs attiecas uz imigrāciju — es atzinīgi vērtēju to, ka imigrācijas jautājums ieņēma būtisku vietu Eiropadomes secinājumos, un es domāju, ka ir svarīgi, ka imigrācijas politika pirmo reizi būs Kopienas politika un ka attiecībā uz to Spānijas prezidentūras laikā tiks veikts sākotnējais novērtējums, kurš ietvers Eiropas Parlamentu un dalībvalstu parlamentu nozīmes novērtējumu. Taču tajā pašā laikā, tā kā tika pieminēta solidaritāte saistībā ar imigrantu kustības pārvaldības aspektiem, man ir žēl, ka tas netika darīts, pamatojoties uz saistošu solidaritātes klauzulu ar tās finansiālajām sekām.

Otrais komentārs attiecas uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpas institucionālo dimensiju, jo tā sadalīs šā Parlamenta darbību laika posmos „līdz” un „pēc”. Beidzot ir jāizstrādā Kopienas politika; beidzot Eiropas Parlaments varēs pieņemt lēmumus.

Eiropas pilsoņi var uz daudz ko cerēt, ņemot vērā Eiropadomes secinājumus, kuri iezīmēs Zviedrijas prezidentūras beigas 10. decembrī, jo brīvības, drošības un tiesiskuma telpa beidzot tiks noteikta kā būtiska, patiesi eiropeiska un patiesi humāna darbības joma, pieņemot Stokholmas programmu, kuras izstrādē Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja veic izšķirošu ieguldījumu, sagatavojot ziņojumu, kuru paredzēts pieņemt šonedēļ.

Andrew Duff (ALDE). – Priekšsēdētāja kungs, tas ir lieliski, ka mēs tagad varam pabeigt Līguma sāgas pēdējo nodaļu. Taču man ir žēl, ka mūsu maksātā cena par to bija ārkārtīgi negatīvi vērtētā precedenta — Protokola par Hartas piemērošanu Apvienotajai Karalistei — paplašināšana, attiecinot to arī uz čehiem.

Presē tiek ziņots, ka Protokols ir atteikums piemērot Hartu. Es būtu ļoti pateicīgs, ja prezidentūra, noslēdzot debates, apstiprinātu, ka tas nebūt tā nav un ka Harta arī turpmāk būs saistoša čehiem un viņu prezidentam, kurš sēž savā pilī.

Protokols tiek noslēgts, lai ierobežotu tiesu praksi izmantot Hartu vietējos tiesvedības procesos, kas patiesībā ir otršķirīgi un mazsvarīgi un — sāgas beigās — arī nenožīmīgi.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, neskatoties uz skaļajiem paziņojumiem, ka Lisabonas līgums uzlabos Eiropas Savienības darbību, izrādās, ka tas ir atvēris „Pandoras lādi”. Tā noteikumi ir neprecīzi, un tie ne tikai rada pretrunas, bet arī šķelšanos ES vadītāju vidū.

Līgums neparedz nākamā Eiropadomes priekšsēdētāja prerogatīvas, kā arī tas nenosaka demokrātisku procedūru šīs amatpersonas ievēlēšanai, un priekšsēdētāja faktiskais statuss būs atkarīgs no personības stingrības un iepriekšējiem amatiem. Ir grūti arī redzēt, vai tiks saglabāts dalībvalstu prezidentūru darbības klasiskais modelis, kurš noteica ES politikas virzienu. Līdzīga situācija ir arī saistībā ar Eiropas Savienības ārlietu ministru.

Vairums Eiropas pilsoņu vēlas saņemt atbildi uz jautājumu, vai mēs virzāties uz spēcīgas Eiropas federālās valsts izveidi, maksājot par to ar valstu suverenitāti, un vai nākotnē stingrais Eiropadomes priekšsēdētājs nevēlēsies atgriezties pie antidemokrātiskajām 20. gadsimta Eiropas tradīcijām?

Mario Mauro (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, liels paldies Zviedrijas prezidentūrai arī par ārkārtīgi būtiskajiem šajā sešu mēnešu periodā sasniegtajiem rezultātiem. Taču tajā pašā laikā es vēlos jums pasniegt — es tagad vērsos pie Zviedrijas prezidentūras — dāvanu; dāvana ir šī baltā papīra lapa, kuru jūs turpmākajās dažās dienās varat izmantot kā īpašu palīg līdzekli, lai pārvarētu grūtības, kuras pastāv saistībā ar Eiropadomes priekšsēdētāja un Savienības Augstā pārstāvja ārpolitikas jomā kandidātu iecelšanu.

Patiesībā, ja jūs pārliecinātu valstu vai valdību vadītājus uzrakstīt uz šīs lapas nevis laikrakstos izlasītos un televīzijā dzirdētos vārdus, bet gan viņu idejas saistībā ar Eiropas Savienības ārpolitiku, mēs spertu lielu soli uz priekšu, jo, ja viņi mums skaidri pateiktu, vai tic, piemēram, uzlabotai koordinācijai vai patiesai ārpolitikai, tad būtu vieglāk izvēlēties amatam personu, kurai būs mūs jāpārstāv pasaulē. Tieši šāda pārredzamība mums ir vajadzīga, lai saprastu, kāda ir mūsu ideja par Eiropu un par Eiropas Savienības ārpolitiku, un, lai saprastu, kas mūs visvairāk saista.

Tāpēc ir ārkārtīgi būtiski, lai tiktu izvēlēti tādi cilvēki, kuri iemieso Eiropas projekta būtību un vērtības, cilvēki, kuri var garantēt Eiropai vadošo pozīciju starptautiskajās attiecībās, cilvēki, kuriem, lai efektīvi strādātu, ir no jauna jāapstiprina ideāli, kas raksturoja Eiropas dibinātājus un kas ir vienīgais patiesais vienojošais un tādējādi iedarbīgais faktors pasaules mērogā. Eiropas Savienība nav monolītisks bloks, bet gan vīriešu un sieviešu centienu rezultāts, un kā tādām tai ir arī jāsavstarpējas, lai pastāvētu. Īsi sakot, Eiropai ir jāsāk no sākuma, pamatojoties uz vērtībām, kuras bija tās izveides pamatā, lieliskajiem rezultātiem, kurus mēs līdz šim esam sasnieguši, un, ticiet man, arī uz īstu reālisma devu.

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, arī es vēlos pateikties Zviedrijas prezidentūrai par tās paveikto darbu un gūtajiem panākumiem, radot priekšnoteikumus Lisabonas līguma galīgai ratifikācijai. Mums šis jaunais līgums ir ļoti vajadzīgs, jo tas nodrošina mums iespēju nostiprināt un paplašināt pilnvaras, piemēram, šā Parlamenta pilnvaras, un paredz divus jaunus amatus, kuri pārstāv politisko un institucionālo savienību. Tāpēc mēs ceram, ka Padome spēs gudri interpretēt lielo Eiropas politisko ģimeņu prasības, lai nākamajā sanāksmē varētu pieņemt autoritatīvu un stingri pamatotu lēmumu par personu iecelšanu jaunos institucionālajos Līgumā paredzētajos amatos.

Kas mums ir vajadzīgs? Mums ir vajadzīgs Padomes priekšsēdētājs, kurš spēš nodrošināt konsekveni un nepārtrauktību. Mums ir vajadzīgs Augstais pārstāvis, kurš, pamatojoties uz savas pieredzes un autoritātes spēku, var garantēt Eiropai vadošo pozīciju daudzpolārajā pasaulē un kurš tajā pašā laikā būs kā saikne starp Savienības starpvaldību un Kopienas dimensiju. Un mums ir vajadzīga arī Komisāru kolēģija, kas ir spēcīga, vienota un līdzsvarota politiskā, ģeogrāfiskā un dzimumu ziņā. Tas ir īpaši būtiski, ka tas viss notiek 20 gadus pēc mūra krišanas, mūra, kas sadalīja Eiropu, un šie notikumi var no jauna iedvest cerību vienotā, spēcīgā Eiropā, kas turpinās izvirzīt prasības attiecībā uz solidaritāti un tiesiskumu.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, vispirms es vēlos pateikties un sveikt Zviedrijas prezidentūru par patiesi ievērojamo darbu, ko tā veic.

Taču es vēlos izmantot šo uzstāšanos, lai ar trešās personas starpniecību uzrunātu priekšsēdētāju Barroso kungu, tāpēc Malmström kundze noteikti nodos viņam komentārus, kurus es vēl jo vairāk vēlos sniegt attiecībā uz viņa runu, atbildot Verhofstadt kungam.

Mēs visi vēlamies redzēt efektīvu un uzticamu Komisiju, Komisiju, kas pilnībā izmanto tās iniciatīvas tiesības un kas nebaidās izmantot „Kopienas metodi”. Taču, ja mēs vēlamies redzēt tādu Komisiju, un es saprotu, ka arī Barroso kungs to vēlas, tad tai, manuprāt, ir jāstrukturizē tās darbība kompetences jomās, kuras pakārtotas četriem vai pieciem pilāriem, kur katrs pilārs ir tāda priekšsēdētāja vietnieka politiskā atbildība, kuram piemīt

nepieciešamā autoritāte un spēja, un arī pilnvaras nodrošināt visu politikas jomu konsekvenci atbilstīgi savam pilāram.

Pašreizējais Komisijas kompetences jomu dalījums — un es patiešām spēju par to spriest, jo, galu galā, es piecus gadus biju komisārs — apdraud „Kopienas metodi”, traucē iniciatīvas tiesību izmantošanai un kaitē jūsu iestādei. Lūdzu, pasakiet to manā vārdā *Barroso* kungam.

Tas ir saprotams, ka uzreiz bija grūti reorganizēt kompetences jomu struktūru, ko mantojām no reizēm dīvainās, ja ne oportunistiskās pagātnes sistēmas, bet tas gan man nebūtu saprotams, ja pašreizējais priekšsēdētājs nespētu ieviest kārtību, kāda atbilstu šīs iestādes jaunajām ambīcijām.

Michel Barnier (PPE). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, pateicoties Zviedrijas prezidentūras neatlaidībai, kurai es arī vēlos pateikties, mums ir Lisabonas līgums. Taču Līgums kā tāds nav projekts, bet gan instruments, instrumentu kopums, kas kalpo Eiropas projekta vajadzībām, un tāpēc tieši vīriešu un sieviešu, kuri vada iestādes — Komisiju, Padomi —, priekšsēdētāju un mūsu pienākums ir efektīvi izmantot šos instrumentus nākotnē, pārejas perioda beigās, kurš ir bijis ļoti ilgs, pat pārāk ilgs.

Jo tagad mēs esam labāk bruņojušies, lai stātos pretī trīs lielākajām problēmām, kuras risinot, dāmas un kungi, mēs visi kopā riskēsim ne tikai ar Eiropas Savienības uzticamību, bet arī, atkārtojot *Havel* kunga nesen minēto vārdu, ar suverenitāti.

Pirmā problēma ir krīze, un mēs nedrīkstam, mēs nevaram, izklūst no tās tikpat neapzinīgi, kā tajā nonācām, it kā nekas nebūtu noticis. Ir jānācās no mūsu dialoga ar Amerikas Savienotajām Valstīm, it īpaši attiecībā uz pārvaldību, attiecībā uz solidaritāti, attiecībā uz globālās ekonomikas pārredzamību un regulēšanu, un mums eiropiešiem ir daudz jānācās saistībā ar iekšējā tirgus konsolidācijas nodrošināšanu — es lietoju šo vārdu ar nodomu —, saistībā ar „tirgus un sabiedrības saskaņošanu”, atkārtojot vārdu, kuru esmu pieņēmis par savējo un kuru lieto *Mario Monti*, kuram priekšsēdētājs *Barroso* kungs turklāt pareizi ir uzticējis uzdevumu strādāt saistībā ar šo jautājumu.

Otrā problēma ir „zaļā izaugsme”. Kioto mēs uzņēmāmies vadību saistībā ar šo jautājumu, pateicoties Eiropas Komisijai. Mums ir jāsauglabā šī pozīcija, nodrošinot, bez šaubām, to, ka mūsu partneri, citas lielās valstis, lielie reģioni ieņem tādu pašu nostāju.

Un trešais mūsu uzdevums ir panākt, lai mēs būtu pie galda, nevis „zem galda”, bet „pie galda” kopā ar tiem, kuri lems par pasaules kārtību vai arī nekārtību turpmākos 20 gados. Tas nav viegli, ņemot vērā to, ka mēs esam 27 valstis, bet tajā pašā laikā tas ir ļoti būtiski, ja vien mums nekas nav pret to — man personīgi ir —, ka mēs esam citu valstu „apakšuzņēmēji” vai atrodamies citu valstu ietekmē.

Tieši tāpēc tik ļoti paļaujamies uz Augstā pārstāvja darbu nākotnē, kura pienākums būs izveidot reālu kopīgu diplomātisko un stratēģisko kultūru. Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētāja kungs, jo drīzāk mēs būsīm tam gatavi, jo labāk Eiropas pilsoņiem. Tieši tāpēc mēs nepacietīgi un paļāvīgi gaidām jūsu pieņemtos lēmumus.

Kinga Gőncz (S&D). – (HU) Es vēlos izdarīt izņēmumu un tāpēc nerunāšu par Lisabonas līgumu. Drīzāk es vēlos komentēt Eiropadomes sanāksmes rezultātus saistībā ar ekonomikas, finanšu un sociālo jautājumu sadaļu, jo mēs, savā ziņā, esam iepriecināti, redzot, ka arī šajā dokumentā ir manāmas finanšu jomas stabilizācijas iezīmes. Tieši tādu situāciju redzam arī mēs, bet tajā pašā laikā ir arī skaidrs, ka Eiropas iedzīvotāju uzkrājumi sarūk.

Uzņēmumiem ir sarežģīti saņemt finansiālu atbalstu un banku aizdevumus, bet bezdarbs pieaug. Tas ir minēts arī šajā dokumentā. Pēc manām domām, ir būtiski uzsvērt, ka ekonomikas izaugsme nevar būt ilgtspējīga un ka mēs nevaram apgalvot, ka Eiropa pēc krīzes kļūs spēcīgāka, nekā tā bija, kamēr mēs nevaram pārliecinīgi garantēt, ka pašreizējais sociālās kohēzijas līmenis netiek tikai saglabāts, bet arī nostiprināts, un kamēr mēs nevaram uzlabot nodarbinātības rādītājus un novērst sociālo atstumtību.

Mūsu metodes sociālās politikas koordinācijai, pamatojoties uz atvērto pieeju, ir diezgan neefektīvas. Mums ir jāuzlabo mūsu koordinācijas metodes. Patiesībā mums ir vajadzīgi efektīvāki instrumenti. Sociālā kohēzija un sociālās Eiropas mērķis ir faktori, kurus pilsoņi uzskata par visbūtiskākajiem. Mūsu kopējā atbildība ir uzsvērt šo aspektu.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, politika un psiholoģija iet roku rokā, un pašlaik daudzi mēģina noniecināt Kioto sarunu izredzes pēc dažām nedēļām Kopenhāgenā. Tieši tas pats notika, kad mēs debatējām

par klimata mērķiem. Klimata mērķi, kurus mēs ierosinājām un izstrādājām šajā Parlamentā, līdz galīgā lēmuma pieņemšanai tika atzīti par nekam nederīgiem, nevis vienu, bet, iespējams, pat desmit reizes.

Tieši tāda pati situācija ir saistībā ar klimata tiesību aktu kopumu. To par nekam nederīgu ir atzinuši tie, kuri patiesībā ir pret klimata mērķiem. Tāpēc es aicinu Zviedrijas prezidentūru turpināt tās labo darbu sarunās un ieturēt tās konstruktīvo nostāju, jo, ja mēs necentīsimies panākt pilnībā saistošu vienošanos Kopenhāgenā, mums tas neizdosies. Taču divu grādu mērķis ir ārkārtīgi svarīgs, un tāpēc mums tagad ir apņēmības pilniem jāvirzās uz priekšu. Seneka reiz novēroja, ka cilvēkus var sadalīt divās daļās — tajos, kuri dodas uz priekšu un kaut ko dara, un tajos, kuri aprunā un kritizē.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Priekšsēdētāja kungs, es dzirdēju, ko tieši prezidentūra teica par ekonomikas krīzi, bet ir skaidrs, ka, izņemot vienu valsti, neviena cita nevar piemērot Stabilizācijas paktu. Turklāt ekonomikas krīzei galā nevajadzētu kļūt par vērtību un principu krīzi.

Attiecībā uz klimata pārmaiņu jautājumu jāsaka, ka prezidentūra visu izdarīja pareizi. Taču, lai situācija mainītos, tai ir jāpārlicina ne tikai jaunattīstības valstis, bet arī Amerikas Savienotās Valstis. Tai ir jāuzņemas reāla iniciatīva Kopenhāgenā.

Par trešo jautājumu — Lisabonas līgumu — es vēlos teikt, ka mēs esam apmierināti. Deviņus gadus pēc krīzes saistībā ar Nicas līgumu un pēc tam, kad nespējām rast institucionālā jautājuma risinājumu, mūsu priekšā ir Līgums, par kuru vairākas puses mūs noniecināja pirms tā parakstīšanas. Taču svarīgas ir ne tikai iestādes un Līgums. Svarīgi ir arī cilvēki, kuri to īsteno, un šai sakarībā arī prezidentūra Eiropas Komisijas līmenī ir atbildīga par to, lai atbildīgās personas, galvenokārt ārlietu ministrs, pārstāvētu visas efektīvi organizētās Savienības intereses.

No otras puses, Padomes līmenī, un es it īpaši runāju par Eiropadomes priekšsēdētāju, šis ir jautājums, kuram daudzi no mums nepiekrīt. Kā Eiropas Konventa loceklis es personīgi zinu, ka daudzi no mums būtu gribējuši, lai Eiropadomes priekšsēdētājs būtu Komisijas priekšsēdētājs, kā tas ir bijis iepriekš, jo būtībā Komisijas priekšsēdētāja uzdevums ir koordinēt sadarbību ar Padomi un izvairīties no graužošiem konfliktiem.

Es ticu, ka Eiropas Komisijas vadība un, kas ir vēl būtiskāk, Padomes vadība sniegs atbilstīgus ieteikumus dalībvalstīm, lai abu iestāžu darbības stils neatšķirtos no Kopienas *modus operandi* lieliskās līdzšinējās pieredzes Eiropā, kas mums nodrošināja tik daudzus labklājības gadus.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es uzskatu, ka vienošanās par čehu problēmu bija saprātīgs risinājums; tas nebija ideāls, bet tas bija labākais risinājums, un tas bija nepieciešams tādai nopietnai problēmai.

Es domāju, ka 2010. gads var būt lielisks gads Eiropai. Tai ir jauna Komisāru kolēģija, jauna Eiropas Savienības organizatoriskā struktūra un jauns juridiskais statuss — Eiropas Savienība tagad ir viena vienība ar nosaukumu „Eiropas Savienība” ar savu juridiskās personas statusu, un tā vairs nav tikai dažādu valstu kopums. Tagad mums, kā jau tika minēts, ir dota iespēja rīkoties, un mums ir vajadzīga griba rīkoties. Es uzskatu, ka Eiropai ir jāpārvar ļoti būtiskās nacionālistiskās tendences, kuras kavē progresu.

Mums ir jāpadomā par to, cik daudz mēs būtu panākuši pirms desmit gadiem virzībā uz Eiropas Savienību, ieviešot eiro, ja mēs nebūtu atteikušies no franka, markas, pesetas un citām naudas vienībām. Mums, kā jau Barroso kungs teica, atkal ir jāievieš kaut kas no šīs pieejas Eiropas filozofijā.

Es vēlos pieminēt divus jautājumus, kurus es uzskatu par ļoti būtiskiem. Pirmais no tiem ir steidzams jautājums — Komisāru kolēģija ir jāapstiprina decembrī Strasbūrā. Pēc manām domām, ir ļoti svarīgi, lai nākamā prezidentūra janvārī uzņemtos pilnvaras, jau šā gada beigās, ejot pa jauno ceļu — strādājot jaunajai Komisāru kolēģijai.

Otrais jautājums attiecas uz to, ka es vēlos atgādināt Eiropas Savienības izveides iemeslu — to, ko Eiropas Savienība cenšas panākt. Es uzskatu, ka pasaules lielajos debate forumos tiek izņemti ļoti svarīgi jautājumi un ka Eiropai ir jārunā vienā balsī un stingrā balsī, lai aizstāvētu mūsu projekta īpašās iezīmes — sociālo modeli un jaunu tiesisku, ekonomisku un politisku struktūru pasaulē, kurā valstij ir lielāka nozīme un kurā pastāv efektīvāks tirgus. Eiropai ir vajadzīga skaļāka balss, kura ir vienotāka un spēcīgāka.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, Zviedrijas prezidentūra ir pelnījusi uzslavu. Tas ietiepīgais vīrs Prāgā beidzot ir parakstījies, un mēs beidzot esam sasnieguši ceļojuma galamērķi. Es ceru, ka nākamā desmitgadē tie nebūs institucionāli jautājumi, kuriem mēs veltīsim savu laiku, lai gan *Václav Havel*, būdams īsts Eiropas varonis, bija gatavs nekavējoties spert turpmākos soļus. Tas, ka Čehijas Republikai tika piemērots

Pamattiesību hartas izņēmums, pēc manām domām, ir vilšanās. Kā jau *Duff* kungs norādīja, pietiek jau ar to, ka izņēmumi ir pieļauti attiecībā uz Poliju un Apvienoto Karalisti.

Kopenhāgenā ir jāpanāk globāla vienošanās, saskaņā ar kuru pasaules bagātākās valstis uzņemtos lielāku atbildību. Pasaules nabadzīgās valstis nav atbildīgas par planētas klimata izmaiņām. Tajā pašā laikā, bez šaubām, atbildība ir jāuzņemas arī straujas ekonomikas izaugsmes valstīm. Visbeidzot, ministra kungs, šī procedūra pirms nākamā nedēļā paredzētās sanāksmes, kuras laikā tiks iecelts priekšsēdētājs un ārlietu ministrs, bija jāisteno pārredzamāk. Pašlaik vērojamā slepenība ir apkaunojums demokrātiskajai Eiropai, un es domāju, ka neesmu vienīgais, kurš tā uzskata.

Tunne Kelam (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos sniegt trīs komentārus. Lisabonas līgumam stājoties spēkā, ES vairāk nekā jebkad agrāk ir vajadzīga efektīva uz solidaritāti balstīta kopējā ārpolitika un drošības politika un enerģētikas politika. Tikai tāda politika var novērst *Schröder-Putin* darījumu atkārtotu noslēgšanu.

Otrkārt, mums ir jāsaprot, cik svarīgi šajā jaunajā situācijā ir tas, lai mums visu laiku būtu spēcīga Komisija, kas var uzņemties atbildību par Lisabonas līguma īstenošanu.

Treškārt, attiecībā uz jaunajiem amatiem jāsaprot, ka vispirms mums ir vajadzīga drošība, lai virzītu un atbalstītu nevis portfeļus, bet personības, personības, kurām ir ilgtermiņa redzējums un apņemšanās nodrošināt Eiropas vērtību nepārtrauktību.

Tāpēc, lai risinātu ārkārtīgi lielās jaunās problēmas, ES jau atkal ir vajadzīgi tādi divi Eiropas valstsvīri kā *Adenauer*, *Schuman* vai *De Gasperi*. Mums viņi ir jāmeklē bez aizspriedumiem. Šādus valstsvīrus var atrast arī jaunajās dalībvalstīs, kurām pilnīgi noteikti ir jābūt pārstāvētām nākamā trijotnē. *Václav Havel* mums šodien teica, ka Eiropa ir mūsu dzimtenes dzimtene. Es domāju, ka, balstoties uz šādu izpratni, mēs gūsim panākumus Lisabonas līguma īstenošanā.

Sandra Kalniete (PPE). – (LV) Es gribētu runāt par to, kāds prieks, ka Lisabonas līgums beidzot stāsies spēkā, un par to, kādam ir jābūt Eiropas prezidentam, jo prezidēt Eiropadomē nenožīmē prezidēt Eiropā, tas nozīmē būt kopā ar Eiropas Savienības dalībvalstīm, dalībvalstu vadītājiem, atbalstīt un veicināt, lai nostiprinātu Eiropas Savienības lomu starp vadošajām rītdienas globālajām valstīm. Un es gribētu teikt, ka Latvijas bijusī prezidente Vaira Vīķe-Freiberga, viņai piemīt visas tās personīgās līdera īpašības un politiskā līdera pieredze, lai viņa kļūtu par sekmīgu Eiropadomes prezidenti. Viņas liktenis simbolizē mūsu sadalītā kontinenta vēsturi — bēgle pēc otrā pasaules kara, viņa atgriežas Latvijā, tiklīdz mūsu valsts atkal ir brīva, viņa atgriežas, lai kļūtu par valsts prezidenti. Un viņas prezidentūras astoņos gados Latvija kļūst par Eiropas Savienības un NATO dalībvalsti. Vaira Vīķe-Freiberga ir pārliecināta Eiropas pilsoņa, augsti izglītota un spēcīga personība, kas dziļi izprot Eiropas nākotnes uzdevumus. Viņa noteikti spēs pieņemt nepopulārus lēmumus arī tad, ja tas būs nepieciešams.

SĒDI VADA: R. KRATSA-TSAGAROPOULOU

Priekšsēdētāja vietniece

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Priekšsēdētājas kundze, kā pirmās Lisabonas līgumu ratificējušās dalībvalsts pārstāvis vēlos Ungārijas vārdā apsveikt Zviedrijas prezidentūru. Ir paveikts lielisks darbs. Mēs uzklaušām čehu *Havel* kungu, kas ir Eiropas pusē, savukārt Čehijas prezidents *Klaus* mums deva diezgan lielu iemeslu bažām, jo viņa nostāja attiecībā pret Eiropu nav draudzīga.

Mums jāparūpējas par to, lai Lisabonas līgums stātos spēkā pēc iespējas ātrāk, tāpat ir jāieceļ jaunā Komisija un jāizveido attiecīgās struktūrvienības, lai mēs beidzot varētu sākt strādāt.

Manuprāt, ļoti svarīgi ir tas, ka Lisabonas līgums ir pirmais, kurā aprakstītas minoritāšu tiesības. Es aicinu *Wallström* kundzi, kas ir dedzīga minoritāšu aizstāve, atgādināt priekšsēdētājam *Barroso* par viņa solījumu, ka topošais pamattiesību komisārs ņems vērā arī minoritāšu tiesības, tai skaitā pirmiedzīvotāju, piemēram, sāmu, un imigrantu, tādu kā romu, tiesības.

Mairead McGuinness (PPE). – Priekšsēdētājas kundze, īri mums jautā, vai tagad, kad Lisabonas līgums ir ratificēts, mēs beidzot jutamies laimīgi. Es viņiem atbildu, ka patiesībā nejutamies gan, jo ceļš uz to bija ļoti garš un grūts. Ir atvieglojuma un zināma gandarījuma sajūta, tomēr arī atklāsme, kas izskanējusi arī šajās debatēs, par to, ka īstais darbs sāksies tikai tagad un īsto cilvēku izvēlēšanās ir patiesi grūts uzdevums. Runa nav par portfeļu dalīšanu pa labi un pa kreisi, bet gan par īsto cilvēku iecelšanu visos šajos ļoti nozīmīgajos amatos, ko esam radījuši. Man žēl, ka tas prasa vairāk laika, nekā bija paredzēts, jo līdz ar to aizkavējas visu

institūciju galīgā izveide, bet mums ir ļoti daudz darba, tomēr varbūt labāk ir nedaudz aizkavēties un atrast pareizos cilvēkus šiem amatiem.

Tā dēvētie augstie amati ir svarīgi, un tajos vajadzīgi apņēmīgi un aizrautīgi cilvēki, kas vēlas uzlabot Eiropas Savienību, nevis tikai atrasties amatā.

Visbeidzot, attiecībā uz spēcīgām institūcijām *Barroso* kungam ir pilnīga taisnība. Jums jādzird, ko mēs runājam Parlamentā. Klausieties uzmanīgi. Mēs esam vistuvāk saviem vēlētajiem. Viņi ievēlēja tieši mūs.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Es pilnībā piekrītu tam, ko teica *Reinfeldt* kungs, un esmu īpaši gandarīts par to, ka Eiropas Savienībai Eiropadomes oktobra sanāksmē izdevās panākt kopēju nostāju attiecībā uz Kopenhāgenas konferenci.

Eiropas Savienība jau ir patstāvīgi pieņēmusi stingrus pasākumus cīņai pret klimata pārmaiņām, tādējādi pietuvojoties siltumnīcefekta gāzu emisiju samazināšanas mērķim. Tomēr ir skaidrs, ka Eiropas Savienības individuālie centieni absolūtos panākumus starptautiskās sarunās negarantē.

Domāju, ka ir ārkārtīgi svarīgi, lai Eiropas Savienības pāriešana uz emisiju samazināšanas mērķi par vairāk nekā 20 % notiktu tikai pie zināmiem nosacījumiem, bez kuriem, kā mēs uzskatām, ES centieni būs pārmērīgi lieli.

Šiem nosacījumiem vajadzētu būt konkrēti saistītiem ar gaidāmā nolīguma obligāto juridisko saturu. Turklāt attīstītajām valstīm sev jāizvirza konkrēti emisiju samazināšanas mērķi, kas ir līdzvērtīgi ES pieņemtajiem, un arī jaunattīstības valstīm ir jādod attiecīgs ieguldījums.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Priekšsēdētājas kundze, šobrīd Parlamentā ir izveidojusies ļoti interesanta situācija — visas trīs institūcijas pārstāv sievietes: *Malmström* kundze pārstāv Zviedriju — ES prezidējošo valsti, *Wallström* kundze pārstāv Komisiju, un jūs, priekšsēdētājas kundze, pārstāvat Parlamentu. Es gribētu sievietes vadošos amatos turpmāk redzēt regulāri un daudz biežāk nekā šobrīd. Es zinu, ka *Wallström* kundze un *Wallis* kundze, Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja vietniece, ir ierosinājušas interesantu iniciatīvu un šajā procesā ir iekļāvušas arī mūs — citas Parlamentā un Komisijā vadošos amatos strādājošās sievietes.

Mēs rakstījām Komisijas priekšsēdētājam *Barroso* kungam par to, ka vēlamies, lai šī situācija tiktu mainīta un sieviešu un vīriešu īpatsvars Komisijā un citos augstos amatos būtu vienlīdzīgāks. Ceru, ka šobrīd varam izmantot izdevību, jo, kaut arī Eiropas Komisijas priekšsēdētājs mūsu idejas pilnībā atbalsta, valstu vai to valdību vadītāji diemžēl nedara neko, lai uzņemtos atbildību par šo nožēlojamo situāciju. Mēs nedrīkstam pieļaut, ka Eiropas Savienību turpina pārstāvēt tikai vīrieši.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Vispirms es gribētu paust savu atbalstu prezidentam *Klaus* un Čehijas nostājai. Domāju, ka, tāpat kā Vācijai bija jāuzklausā Konstitucionālās tiesas lēmums, arī *Klaus* kungam nācās gaidīt, kad Konstitucionālā tiesa būs pieņēmusi lēmumu.

Attiecībā uz viņa pieeju es domāju, ka viņš rīkojās atbildīgi kā valstsvīrs, kurš, nebūdamas pārliecināts par kādu juridisku jautājumu, vispirms vērsās pie attiecīgās institūcijas, kas šajā gadījumā bija tiesa.

Vēlos arī norādīt, ka Lisabonas līgums stājas spēkā laikā, kad Eiropā ir ekonomiskā krīze. Pašreizējie lēmumi, ko pieņēmušas valdības ekonomiskās krīzes pārvarēšanai, nav bijuši efektīvi, un, raugoties šādā perspektīvā, es domāju, ka turpmāk mums jādarbojas saskaņotāk un mēs nedrīkstam pieņemt *ad hoc* lēmumus, kas nedod pietiekami efektīvus rezultātus attiecībā uz nodarbinātību un ekonomisko attīstību.

Tādēļ domāju, ka, ieceļot jauno Komisiju, mums jānodrošina, lai tajā strādātu eksperti un profesionāļi.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Es patiesi ticu, ka Lisabonas līgums ļaus Eiropai darboties, balstoties uz drošākiem pamatiem un loģiskāku pieeju, vairāk pievēršoties problēmām, kas skar tās pilsoņu ikdienas dzīvi.

Tomēr mums ir jāpavaicā, par kādu cenu to esam panākuši. Šī cena, ko patiesībā esam samaksājuši, ir mūsu vērtību zaudēšana un pragmatisma uzvara pār tām. Jūs jau zināt, par ko es runāju. Eiropas Savienība izpildīja Čehijas prezidenta absurdo prasību, nemaz nerunājot par viņa apgalvojumu, ka izņēmuma tiesības Čehijai bija nepieciešamas *Beneš* dekrētu dēļ. Ļaujiet man atgādināt, ka, pamatojoties uz šiem *Beneš* dekrētiem, daudziem miljoniem ungāru un vāciešu tika atņemtas balsstiesības un viņi tika deportēti. Manuprāt, tas, ko izdarīja Eiropas Savienība, ne no tiesiskā, ne politiskā, ne arī morālā viedokļa nav pieļaujams.

Mēs esam kritizējuši Čehijas konstitucionālo sistēmu no tiesiskā viedokļa, mēs esam kontrolējuši Čehijas parlamenta nostāju un politiskā ziņā šo dokumentu esam iekļāvuši visos turpmākajos pievienošanās procesos,

tādējādi, iespējams, sodot Horvātiju, valsti, kurai ar to visu nav nekāda sakara. No morālā viedokļa izņēmuma tiesību piešķiršana šādā jautājumā nav pieļaujama.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Apsveicu Eiropadomi ar stratēģijas pieņemšanu Baltijas jūras reģionam. Tas ir modelis, kas Eiropas Savienībai būtu jāpieņem arī attiecībā uz Donavas reģionu, tādējādi veicinot šā reģiona ekonomisko attīstību, kā arī ekonomisko un sociālo kohēziju un, visbeidzot, kas nav mazāk svarīgi, Eiropas Savienības konkurētspēju.

Eiropas Savienība piedalīsies Kopenhāgenas konferencē kā līdere cīņā pret klimata pārmaiņām. Eiropas Savienība jau ir vienpusēji uzņēmusies saistības attiecībā uz „20-20-20” mērķu sasniegšanu. Klimata un enerģētikas tiesību aktu kopums pieder Kopienas tiesību aktiem un šobrīd atrodas ieviešanas procesā.

Es aicinu Eiropas Savienību pēc iespējas ātrāk izveidot efektīvu un inovatīvu ekoloģiski efektīvas ekonomikas finansēšanas struktūru.

Tāpat Eiropas Savienībai būtu jāpievēršas tādu pasākumu finansēšanai, kas nepieciešami, lai pielāgotos klimata pārmaiņām.

Visbeidzot, bet ne mazsvarīgāk, Eiropas Savienībai jāspēj radīt investīcijas rūpniecībā un sabiedriskajos pakalpojumos, lai nodrošinātu jaunas darba vietas.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Priekšsēdētājas kundze, *Malmström* kundze, *Wallström* kundze, kopš Dzelzs priekšvara krišanas ir pagājuši 20 gadi. Kaut arī dažu jauno dalībvalstu tiesiskajā regulējumā un valsts struktūrā ir notikusi režīma maiņa, to politiskā nostāja un varas iestāžu rīcība saspīlētās situācijās liecina par to, ka pagātne vēl nav aizmirsta. Atcerēsimies notikumus Budapeštā 2006. gada rudenī — tie, kuru pamatbrīvības un cilvēktiesības toreiz tika sabradātas, savu taisnību nav panākuši līdz pat šai dienai, nemaz nerunājot par tiem, kas pieder jauno dalībvalstu nacionālajām minoritātēm, kuras pat šobrīd gūst rūgtu pieredzi, tiekot diskriminētas un tādējādi zaudējot tiesības un iespējas.

Tieši saistībā ar Lisabonas līguma noteikumiem Eiropas Komisijai jānodrošina, lai pēc tam, kad komisāru portfeli būs izveidoji, pietiekama uzmanība tiktu pievērsta cilvēktiesību un brīvību jautājumam Eiropas Savienībā. Tai pašā laikā šā portfeļa kompetence ir jāpaplašina, tajā ietverot arī tradicionālo nacionālo minoritāšu un valodas minoritāšu tiesības, jo mēs domājam, ka šajā jomā vēl ir daudz darāmā. Vai mums tas patīk vai ne, Eiropas Savienībā vēl joprojām nav atrisinātas problēmas saistībā ar šīm pamatiedzīvotāju kopienām. Eiropas Savienībai ar to jānodarbojas, un tās pienākums ir palīdzēt pilsoņiem cīnīties par savām tiesībām.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, tik ilgi gaidītais Lisabonas līgums beidzot ir pieņemts. Esmu pārliecināts, ka tas spēcīnās un uzlabos Eiropas Savienību nākotnē.

Šobrīd, lai līgumu ieviestu, ir jāpieņem vairāki lēmumi attiecībā uz pilnvarām, personālu un, galvenokārt, sadarbības modeļa izveidi starp jaunajiem vadītājiem — vadītājiem, kuriem jārealizē Eiropas jaunā vīzija. Ar šo līgumu saistītie jautājumi nedrīkst mūs novirzīt no steidzamāko problēmu risināšanas — aktīvas cīņas pret ekonomisko krīzi, bezdarba pieauguma mazināšanas pasākumiem un finanšu iestāžu uzraudzības organizēšanas.

Vienošanās Kopenhāgenā ir svarīga un nepieciešama, tomēr krīze nav piemērots laiks lēmumu pieņemšanai par to, cik līdzekļu valstis ir starptautiskās organizācijas šā mērķa sasniegšanai piešķirs un kādas saistības tās uzņemsies. Svarīgākais ES un tās dalībvalstu uzdevums šodien ir ekonomisko un sociālo problēmu atrisināšana.

Seán Kelly (PPE). – Priekšsēdētājas kundze, man, tāpat kā manai kolēģei *McGuinness* kundzei, ir liels gods šodien — Berlīnes mūra krišanas 20. gadadienā un Lisabonas līguma stāšanās spēkā priekšvakarā — atrasties šeit. Es to uzskatu par privilēģiju, jo īpaši tādēļ, ka Īrijas referendumā 67 % vēlētāju nobalsoja par Lisabonas līgumu, tādējādi novērtējot Eiropas Savienības darbu daudzu gadu garumā.

Nākamajos gados cilvēki pievērsīs uzmanību arī PSRS sabrukumam un konstatēs, ka tā rezultātā plaši pilsoņu kari neizcēlās, kā tas notika tik daudzās valstīs, iekaitot manējo, kur panāktais miers un iegūtā brīvība noveda pie pilsoņu kara.

Vēsturnieki norādīs uz Eiropas Savienības lomu, sniedzot atbalstu un padomu šīm valstīm, lai pilsoņu karš tajās neizvērstos plašumā.

Visbeidzot, daudz tika runāts par cilvēkiem, kuri uzņemsies priekšsēdētāja un augstā pārstāvja funkciju izpildi. Manuprāt, mums vajadzētu padomāt arī par amatu nosaukumiem. Ja pēc būtības tas nav prezidents, bet gan priekšsēdētājs, tad viņu tā arī vajadzētu saukt. Trīs prezidenti sabiedrībā var radīt apjukumu.

Gay Mitchell (PPE). – Priekšsēdētājas kundze, vispirms vēlos teikt, ka man bija liels prieks piedalīties Eiropas Attīstības dienās Stokholmā, un es gribu apsveikt prezidentūru par šā pasākuma veiksmīgo organizēšanu.

Nesen Īrijas sabiedriskajā radio *RTÉ* es piedalījos debatēs ar kādu sievieti, kura bija ļoti nobažījusies par to, ka mēs samazinām veselības aprūpes izdevumus, bet darām pārāk maz, lai samazinātu izdevumus arī saistībā ar palīdzību attīstības jomā. Man bija jāpaskaidro, ka nav jāizvēlas tikai viena no šīm lietām. Mēs varam atrisināt abus jautājumus. Tā kā mēs tik ļoti koncentrējamies uz Eiropas ekonomikas atveseļošanu un krīzes pārvarēšanu, kam, protams, jābūt mūsu iekšējās politikas programmas galvenajam uzdevumam, es tomēr aicinu neizmirst faktu, ka katru gadu jaunattīstības valstīs mirst 11 miljoni bērnu, no kuriem 5 miljoni mirst tādēļ, ka viņiem nav zāļu, kas mums pieejamas jau 30 gadus.

Tādēļ, lūdzu, atstājiet šo jautājumu kā vienu no prioritātēm un, ieceļot jauno ārējo attiecību komisāru, pārliecinieties, ka šā jautājuma risināšana paliek viens no mūsu galvenajiem mērķiem. Tas, ko esat izdarījuši līdz šim, ir apsveicami.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, tā ir taisnība, ka Lisabonas līgums stājas spēkā un Padomes locekļi tiek iecelti 20 gadus pēc Berlīnes mūra krišanas. Mūra krišana iezīmēja īstās Eiropas sākumu. Pirms divdesmit gadiem mūris sagruva — tas bija ne tikai betona, bet arī aizspriedumu, tirānijas un bada mūris tik daudziem cilvēkiem no austrumiem, un šodien mums būtu jābeidz atzīmēt mūra krišanas gadadienu un tā vietā jāpajautā sev, kas tagad būtu jādara, kad šā mūra vairs nav. Patiesībā pa šiem gadiem ir izauguši jauni mūri — starp ziemeļu un dienvidu valstīm, starp bagātajām un nabadzīgajām valstīm, starp valstīm, kas ražo preces, un tām, kas rada idejas. Šie mūri ir daudz augstāki, un tos ir daudz grūtāk nojaukt. Tie var radīt lielas problēmas visai cilvēcei un izraisīt karus.

Tādēļ Eiropadomes kandidātus, kas būs jāizvirza pēc Lisabonas, nedrīkst izvēlēties pāris cilvēki aiz slēgtām durvīm. Tiem, kas vēlas dot savu ieguldījumu un kļūt par kandidātiem, ir jāatklāj Eiropas Parlamentam un visai Eiropai tas, ko viņi iecerējuši un ko viņi spēj izdarīt. Ja mēs likvidēsim šo „izvirzīšanas” mūri, lai nākamās kandidātus izraudzītos, ņemot vērā līdzsvaru starp tautām, nevis viņu personiskās īpašības, tad mēs beidzot būsim izveidojuši Eiropas nāciju.

Andrew Henry William Brons (NI). – Priekšsēdētājas kundze, Liebritānijas opozīcijas līderis ir paudis nodomu atkārtoti pārrunāt atsevišķas Lisabonas līguma daļas. Protams, tam būtu nepieciešama visu 27 valstu piekrišana. Viņš arī paziņoja par suverenitātes likumprojekta ieviešanu, kas paredz referendumu rīkošanu turpmāko līgumu gadījumā. Protams, nākamā valdība šo lēmumu var vienkārši atcelt.

Vai Padome un Komisija piekrīt, ka Konservatīvās partijas līdera plāni ir tikai tukša runa? Viņa partijai jāizvēlas, vai nu pieņemt Lisabonas līgumu, vai arī, kas, manuprāt, būtu vēl labāk, lemt par Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (FR) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, mēs tikko dzirdējām ļoti interesantas debates, un es pateicos par jūsu komentāriem.

Arī Zviedrijas prezidentūra priecājas par to, ka Lisabonas līgums visās 27 valstīs beidzot ir ratificēts. Ar tā palīdzību mēs panāksim efektīvāku un demokrātiskāku Eiropu un ieņemsim nozīmīgāku vietu starptautiskā arēnā. Par to es priecājos.

Es arī piekrītu tiem, kuri teica, ka prezidents *Klaus* ir izvēlējis ļoti labu nedēļu līguma parakstīšanai, kaut arī tā varbūt bija tikai sakritība. Tā ir nedēļa, kurā mēs atzīmējam Berlīnes mūra krišanu, komunistiskās diktatūras beigas, Eiropas vienotības sākumu un, visbeidzot, Roberta Šūmana ideoloģisko uzvaru pār Josifu Staļinu.

(Aplausi)

Runājot par Čehiju, vēlos atbildēt uz *Duff* kunga jautājumu — tas, ko čehi ir ieguvuši, nav pilnīgas izņēmuma tiesības Pamattiesību hartā. 30. protokols neatceļ hartas saistošo spēku attiecībā uz Apvienoto Karalisti, Poliju vai Čehiju. Tas tikai ierobežo veidu, kā Tiesa var to izmantot, un, galu galā, iespējamā konflikta gadījumā tā interpretācija būs atkarīga no Komisijas un Tiesas lēmuma.

Kā jau pirms došanās prom teica premjerministrs, šobrīd notiek konsultācijas ar viņa 26 kolēģiem. Tas ir grūti, bet tāds ir viņa mērķis. Viņš tos ir jau uzaicinājis uz darba vakariņām, kas notiks nākamā ceturtdienā.

Ir pārāgri runāt par konkrētiem kandidātu vārdiem. Es arī lasu avīzes. Esmu dzirdējusi gan tos vārdus, kurus jūs nevēlaties redzēt, gan arī tos, kurus vēlaties. Šķiet, ka vienu vai divus pieteikumus amatam es pamanīju arī no Parlamenta. Jūs varat droši sūtīt savus pieteikumus prezidentūrai — mēs tos izskatīsim. Līdz ceturtdienai vēl ir nedēļa laika. Un, protams, mēs zinām, ka esat nobažījušies par reģionālo līdzsvaru, dzimumu līdztiesību — jautājumiem, kas, pēc manām domām, ir ārkārtīgi svarīgi. Mums jāspēj parādīt Eiropas pilsoņiem, ka Eiropu nevada tikai vīrieši. Tomēr, kā jau premjerministrs teica, būs tikai divi amati. Visas šīs prasības ir ļoti grūti izpildīt, tomēr mēs darīsim ko varēsim un uzklaušīsim arī jūsu ieteikumus.

Kas attiecas uz augsto pārstāvi, viņš vai viņa nodrošinās un līdz galam izstrādās to ietvaru, ko tikko pieņemām attiecībā uz Eiropas Ārējās darbības dienestu. Viņš vai viņa to darīs kopā ar Parlamentu, lai ne vēlāk kā nākamā gada aprīlī ar to iepazīstinātu Padomi.

Kā tika vairākkārt minēts, augstajam pārstāvim būs arī jāatbild uz jautājumiem un jāpiedalās Parlamenta sēdēs, lai varētu pārrunāt un veidot savu viedokli par ārpolitiku.

Attiecībā uz ekonomiku es gribēju teikt *Marita Ulvskog*, kuras šobrīd te varbūt vairs nav, ka Zviedrijas prezidentūra nepavisam neatsakās no savām ambīcijām saistībā ar izejas stratēģijām. Gluži otrādi, ir ārkārtīgi svarīgi — ne šobrīd, bet mazliet vēlāk — saglabāt savas ambīcijas attiecībā uz divām izejas stratēģijām. Jo, ja mēs to nedarīsim, ja ļausim savām dalībvalstīm palielināt budžeta deficītu, cietīs sabiedrības neaizsargātākās iedzīvotāju grupas, un to nu mēs negribam.

Mēs patiešām redzam gaismu tuneļa galā. Ekonomikas atveseļošanās jau notiek, tomēr vairumā valstu vēl joprojām ir liels bezdarbs, tādēļ izejas stratēģijas īstenot vēl būtu pārāgri. Tomēr mums tās jāapspiež, un mums ir vajadzīgs plāns, kā to izdarīt, ja gribam ilgtspējīgu ekonomiku, ko atstāt nākamām paaudzēm.

Visbeidzot, attiecībā uz klimata pārmaiņām — mēs neesam pazeminājuši savu ambīciju līmeni. Zviedrijas prezidentūra, Komisija un daudzi citi strādā dienu un nakti. Mēs pārliecinām, mēs runājam, mēs strīdamies, mēs cenšamies iesaistīt partnerus un gūt viņu atbalstu. Ir notikušas daudzas sanāksmes, un dažas vēl notiks, kaut arī līdz Kopenhāgenas konferencei atlikušas tikai 25 dienas.

Tā ir taisnība, ka šo problēmu cilvēki apzinās visā pasaulē un daudz tiek darīts daudzās pasaules valstīs. Tas ir iedvesmojoši, tomēr, ja vēlamies sasniegt 2°C mērķi, ar to vien nepietiek.

Fakts ir tāds, ka mums nav visu mozaīkas gabaliņu, kas nepieciešami, lai panāktu juridiski saistošu līgumu. Man žēl, tomēr tas tā ir. Mēs varam teikt, ka joprojām uz to tiecamies, mēs to arī darām, tomēr tas nenotiks, jo vairāki partneri apgalvo, ka šādam solim vēl nav gatavi. Eiropa joprojām ir vadībā, un mēs turpinām strādāt pie tā, lai panāktu ļoti vērienīgu vienošanos ar skaidru struktūru, kas ietver visus partnerus un termiņus sarunu slēgšanai. Mūsu mērķis ir aizstāt Kioto protokolu ar saistošu vienošanos. Vēlos pateikties Parlamentam par ieguldīto darbu, kā arī to, kas tam būs jāveic pēc konferences.

Eiropa joprojām ir vadībā. Mēs šo vadību noturēsim. Līdz šim mums bijušas augstākās ambīcijas. Mēs esam apstiprinājuši Komisijas aplēses un atbalstām tās. Mēs esam gatavi dot savu ieguldījumu. Tiks ieviests globālās sadales princips, pamatojoties uz emisiju apjomu un maksātspēju. Mums ir darba grupa, kas strādā pie iekšējā sloga sadales. Tomēr dalībvalstis vēl nav gatavas atklāt konkrētas summas, ko maksāsim. Tas ir tādēļ, ka mēs vēlamies turpināt izdarīt spiedienu uz citām valstīm, jo arī tām par to ir jāmaksā — tas ir šo valstu interesēs.

Tādēļ mēs pie šā jautājuma strādāsim nepārtraukti. Pateicamies par atbalstu un ceram kopā ar Parlamentu strādāt gan pie šā, gan arī citiem jautājumiem.

Margot Wallström, Komisijas priekšsēdētāja vietniece. – (FR) Tā kā Zviedrijas ministre runāja franču un angļu valodā, man vajadzētu runāt zviedriski.

(SV) Priekšsēdētājas kundze, es mēģināšu runāt zviedru valodā un atbildēt uz kādu svarīgu jautājumu, kas šodien tika izvirzīts, proti, kā jaunā līguma teksts saistās ar realitāti, ko vēlamies mainīt, kā jaunā Lisabonas līguma teksts mūs vādis un nodrošinās līdzekļus, kas mums nepieciešami lēmumu pieņemšanai attiecībā uz cīņu pret klimata pārmaiņām, kā tikt galā ar ekonomisko krīzi un tās sekām, proti, bezdarbu un sociālajām problēmām, un kā risināt migrācijas problēmas un citus jautājumus, kas mūsu darba programmā iekļauti kā svarīgākie.

Kā jau *Barnier* kungs pirmīt teica, tieši tā šīs lietas ir saistītas. Protams, tas ir saistīts arī ar līguma ieviešanu un izpildi un ar to, ko mēs ieceļam par saviem pārstāvjiem Komisijā un, protams, vadošajos amatos, kas šobrīd vēl ir brīvi. Jūs zināt, ir tāds teiciens, vismaz zviedru valodā, ka „īstais cilvēks pareizajā vietā bieži vien ir sieviete”, un es domāju, ka tas attiecas arī uz šo gadījumu. Par laimi, es zinu, ka Komisijas priekšsēdētājs mani

atbalsta, kad es saku, ka procedūra, kas tagad jāievēro, no demokrātiskā viedokļa, protams, ir ļoti svarīga. Tā ir arī dalībvalstu iespēja pierādīt, ka viņu atbalsts nav tikai tukši vārdi, bet ka tām patiešām ir kompetentas un spējīgas kandidātes, kuras tās ir gatavas izvirzīt.

Pretējā gadījumā mēs, kas veidojam ES iedzīvotāju vairākumu, saistībā ar demokrātisku lēmumu pieņemšanu kļūsim par mazākumu. Kā jau *Václav Havel* ir vairākkārt rakstījis un teicis, demokrātija nav lieta, kas reizi par visām reizēm un neatgriezeniski ir nokritusi no debesīm, demokrātija ir kaut kas tāds, kas mums jāsaģlabā un par ko mums jācinās atkal un atkal. Protams, mēs cieši sadarbojamies ar Zviedrijas prezidentūru, un es vēlos vēlreiz — savā un Komisijas vārdā — teikt lielu paldies par smago darbu, ko Zviedrijas prezidentūra ir ieguldījusi, tai skaitā sagatavojot to, kas tagad tiks īstenots.

Kā pirmīt teica *Barroso* kungs, Komisija šodien ir pieņēmusi lēmumu par pirmajiem pasākumiem, par kuriem mums jāuzņemas atbildība, proti, pilsoņu iniciatīvu. Mēs sāksim ar plašu konsultāciju ciklu, izsūtīt Zaļo grāmatu, kurā būs desmit jautājumi. Ja līdz janvāra beigām būsīm saņēmuši pietiekami daudz atbilžu, mēs ceram pēc īsām debatēm, tai skaitā Parlamentā, jauno pilsoņu iniciatīvu sagatavot ieviešanai līdz nākamā gada beigām. Protams, tas ir labs piemērs tam, kā mēs varam izmantot Lisabonas līguma jaunās sadaļas un jaunās iespējas, ko tas sniedz, nodrošinot pilsoņiem lielākas tiesības izteikties un arī lielāku ietekmi.

Jautājumu par klimata pārmaiņām un sarunas šajā jomā šodien jau pieminēja ļoti daudzi, tai skaitā arī Eiropas lietu ministrs. Protams, mūsu lielākā priekšrocība ir tā, ka esam ieņēmuši vienotu nostāju un turpinām uzstāt uz spēcīgu un saistošu vienošanos. Par šīs vienošanās formu mēs, protams, varēsim runāt tikai tad, kad zināsim, kāds ir mūsu partneru piedāvājums un pretpiedāvājums. Visbeidzot, es ceru, ka mēs turpināsim cieši sadarboties, lai īstenotu Lisabonas līgumu. Šim darbam jāsaķākas jau tagad — gan šeit, gan arī Komisijā — un ar Parlamenta viedokli par to, kā jāorganizē Komisijas darbs, es labprāt iepazīstināšu arī *Barroso* kungu. Gribu vēlreiz atkārtot, ka esam līguma aizstāvji un rūpēsimies par to, lai tā prasības tiktu precīzi izpildītas.

(Aplausi)

Priekšsēdētāja. - Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Elena Oana Antonescu (PPE), rakstiski. – (RO) Piesārņotāju emisiju sertifikātu tirdzniecības tiesību aktu piemērošana ir saistīta ar izmaksām, kas katrā valstī atkarībā no tās ekonomikas modeļa tiks sadalītas atšķirīgi. Dažas valstis jau ir atradušas vairākas iespējas, kas ļauj samazināt emisiju apjomu, ievērojami nepalielinot enerģijas cenas. Valstis, kurās vēl notiek enerģētikas nozares pārstrukturēšanas process, šo pasākumu ietekmi sajūtīs patērētāju līmenī, jo tā nav proporcionāla to spējai segt ar reformu saistītās izmaksas. Attīstītā valsts, kuras enerģijas avotu struktūrā lielu daļu aizņem vēja enerģija, pēc savas iniciatīvas ir nolēmusi investēt atjaunojamos energoresursu avotos, tādējādi radot piesārņojumu. No otras puses, valsts, kas joprojām lielā mērā ir atkarīga no elektroenerģijas ražošanas, izmantojot akmeņogles, saskaras ar tehnoloģiju atšķirībām, kas tai jānovērš, vienlaicīgi mazinot arī savas piesārņotāju emisijas. Šajā situācijā atrodas Austrumeiropas valstis. Tādēļ es domāju, ka, pieņemot lēmumu par finansējumu cīņai pret klimata pārmaiņām, šis faktors ir jāņem vērā un pēdējo pievienošanās kārtu laikā uzņemtais dalībvalstis no atsevišķu nodokļu maksāšanas ir jāatbrīvo, jo tas šīm ekonomikām radītu pārmērīgu slogu.

Elena Băsescu (PPE), rakstiski. – (RO) Šobrīd Eiropadome īpašu uzmanību pievērš Eiropas Savienības ekonomiskajai un finansiālajai situācijai. Globālā finanšu krīze ir ārkārtīgi smagi skārusi Eiropas valstis, pilsoņus un uzņēmumus. Tā kā ir sagaidāms, ka situācija attiecībā uz bezdarbu Eiropā turpinās pasliktināties, tad šobrīd mums ir vajadzīga dinamiska darba tirgus politika. Eiropas Komisija prognozē, ka vidējais bezdarba līmenis visās 27 dalībvalstīs sasniegs 10,25 %. Padomei un Komisijai jāturpina darbs pie ekonomikas atveseļošanas stratēģiju izstrādes kopā ar Eiropas Parlamentu un dalībvalstīm, īstenojot Eiropas ekonomikas atveseļošanas plānu.

Nosakot termiņus, kad valdībām jāpārtrauc savu pretkrīzes stratēģiju īstenošana, ir jāņem vērā katras dalībvalsts situācija un saistības. Attiecībā uz Rumāniju tiek plānots, ka vienošanās ar Eiropas Savienību un Starptautisko Valūtas fondu aptvers 2009. un 2010. gadu. Līdz ar to, pārtraucot šo finansiālo atbalstu, tiks izjaukta Rumānijas uzsāktā pretkrīzes programma. Tas ir nožēlojami, ka nestabilitāte, ko izraisījusi parlamentārā vairākuma (PSD (Sociāldemokrātiskā partija) + PC (Konservatīvā partija), PNL (Nacionāli liberālā partija), UDMR (Ungāru demokrātiskā apvienība Rumānijā)) bloķēšana Rumānijā, rada šaubas par trešās maksājuma daļas saņemšanu no SVF.

Dominique Baudis (PPE), *rakstiski*. – (FR) Pēc sarunām 29. un 30. oktobra Eiropadomes sanāksmē un Čehijas Konstitucionālās tiesas 3. novembra lēmuma Čehijas prezidents Václav Klaus parakstīja Lisabonas līgumu.

Tagad šis līgums varēs stāties spēkā, nodrošinot institūcijām Augsto pārstāvi ārlietās un stabilu Padomes priekšsēdētāju uz turpmākajiem divarpus gadiem. Jaunās Komisijas struktūra, piemēram, to personu izvēle, kas ieņems Padomes priekšsēdētāja un Augstā pārstāvja amatu, ir ārkārtīgi svarīga.

Padomes priekšsēdētāja izvēle ir ārkārtīgi svarīga tādēļ, ka tieši viņš vai viņa būs tas, kas turpmākajos divarpus gados simbolizēs Eiropu. Turklāt laikā, kad valda globalizācija un starp kontinentiem notiek cīņa par varu, nenoliedzami stratēģiska nozīme ir tam, kas tiks izvēlēts par Augsto pārstāvi ārlietās.

19. novembrī notiks Eiropadomes ārkārtas sanāksme, lai apspriestu izvirzītos kandidātus. Šobrīd mēs atrodamies Eiropas vēstures krustcelēs. Jūsu izdarītā izvēle, godājamie valstu vai to valdību vadītāji, parādīs to, kādu Eiropu jūs vēlaties redzēt nākotnē. Tādēļ esiet ambiciozi, jo, ja vēlamies, lai Eiropas attīstība turpinātos, tai jābūt dinamiskai, proaktīvai, efektīvai un politiskai.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *rakstiski*. – (PT) Es atzinīgi novērtēju ES valstu vai to valdību vadītāju stingro apņemšanos, ko tie pauda pagājušā mēneša Eiropadomes sanāksmē, saglabāt vadību cīņā pret klimata pārmaiņām.

Eiropas valstu vadītāji ir piekrituši aplēsei, ka līdz 2020. gadam seku mazināšanas un pielāgošanās pasākumu kopējās izmaksas jaunattīstības valstīs varētu sasniegt aptuveni EUR 100 miljardus gadā. ES ir nostiprinājusi savu nostāju attiecībā uz sarunām, panākot vienošanos par finansējumu, kas nepieciešams, lai palīdzētu jaunattīstības un jo īpaši visnabadzīgākajām valstīm. Tomēr mani uztrauc fakts, ka par ES ieguldījumu un katras dalībvalsts daļu tajā, ņemot vērā valsts maksātspēju, nekāds skaidrs lēmums nav pieņemts. Lai Kopenhāgenas konference būtu veiksmīga, ļoti svarīgi ir panākt politisku vienošanos, kas būtiskākos jautājumus aptver plašāk, jo īpaši attiecībā uz visu ieinteresēto pušu saistībām.

Nessa Childers (S&D), *rakstiski*. – Sarunās par Kopenhāgenas konferenci mūsu Eiropas līderiem vēl joprojām nav izdevies rast izeju no strupceļa. Protams, šis samits saziņas līdzekļos tika atpoguļots kā veiksmīgs notikums, kaut arī patiesībā tā bija tikai tukša salmu kuļšana. Mūsu Eiropas līderiem bija iespēja izteikt taisnīgu un pamatotu finansiālu atbalsta piedāvājumu jaunattīstības valstīm, lai segtu izmaksas, kas saistītas ar klimata pārmaiņām, kuras visvairāk skar tieši šīs valstis, bet kuru izraisītāji esam mēs — attīstītās valstis. Šis samits neatbilda līmenim, ko noteikusi Parlamenta Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteja, kā arī pilsoniskā sabiedrība visā pasaulē, pieprasot, lai ES apņemās nodrošināt vismaz EUR 30 miljardus un — pats svarīgākais — apsola, ka tā būs pilnīgi jauna palīdzība papildus tai, kas tiek sniegta aizjūras jaunattīstības valstīm.

Neatkarīgi no Kopenhāgenas konferences iznākuma klimata pārmaiņas būs mums aktuāla problēma arī turpmākajos gadu desmitos. Pagaidām šis ir lielākais 21. gadsimta pārbaudījums. Mums jāpanāk juridiski saistoša vienošanās Kopenhāgenā, un tam ir vajadzīgs, lai Eiropas līderi apliecinātu patiesu politisko drosmi un izvairītos no tukšām runām.

Diogo Feio (PPE), *rakstiski*. – (PT) Šobrīd, kad Eiropai beidzot ir izdevies pārvarēt līgumu krīzi, kurā tā bija iesaistīta, un Lisabonas līgumu ir ratificējušas visas 27 dalībvalstis, es esmu priecīgs, ka mums tagad ir jauna tiesiska un institucionāla struktūra, kas Eiropas Savienības darbības principus ļaus pielāgot tās pašreizējam lielumam, nostiprinot Parlamenta pilnvaras un īpašu uzmanību pievēršot dalībvalstu parlamentu lomai Eiropas integrācijas procesā.

Šis ir tas brīdis, ko esam gaidījuši, un, tā kā Lisabonas līgums ir apstiprināts, Eiropas Savienībai tagad ir iespēja ar savu jauno institucionālo struktūru uzņemties tādu svarīgu uzdevumu izpildi, kas būs nepieciešami tuvākā nākotnē. Šajā brīdī man jānorāda, kāda rīcība tiek sagaidīta no Eiropas Savienības, lai pārvarētu krīzi, stimulētu ekonomiku un palielinātu uzticību tirgum, īpaši pievēršoties bezdarba līmeņa samazināšanai Eiropā. Tagad, kad mēs redzam, ka ekonomika sāk pamazām atveseļoties, mums jāpieliek visas pūles, lai stimulētu Eiropas ekonomiku, īpašu uzmanību pievēršot primārajām un sekundārajām nozarēm, jo sevišķi lauksaimniecībai, kuru krīze ir smagi skārusi, un arī Eiropas uzraudzības struktūrvienības izveidei.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *rakstiski*. – (PT) Es atkārtošos, ka galvenā šīs Eiropadomes prioritāte diemžēl bija tādu nosacījumu pieņemšana, kas garantē tā dēvētā Lisabonas līguma stāšanos spēkā līdz 2009. gada beigām, jeb, citiem vārdiem, tādas nostājas pieņemšana, kas bija nepieciešama, lai Čehija šo līgumu nekavējoties

ratificētu. Galvenais, kas uztrauc Eiropas Savienības līderus, ir institucionālie jautājumi, lai nodrošinātu ātrāku kapitālistu, federālistu un militāristu integrāciju Eiropas Savienībā.

Tādēļ jautājumi par ekonomisko, finanšu un sociālo krīzi ir atstāti otrā plānā. Patiešām, neliels progress tika panākts, tikai pateicoties lielajam spiedienam no svarīgām nozarēm vairākās dalībvalstīs, piemēram, saistībā ar piena krīzi. Un pat šajā gadījumā Padome 2010. gada budžetu palielināja tikai par EUR 280 miljoniem.

Tomēr priekšlikumi, kurus, ņemot vērā Padomes pamatnostādnes, tikko iesniegusi Komisija, rada daudz bažu gan attiecībā uz pārmērīgo budžeta deficītu, gan arī paziņojumu par pensionēšanās vecuma palielināšanu. Tā vietā, lai risinātu nopietnās sociālās problēmas saistībā ar nabadzību un bezdarbu, šajos priekšlikumos ir ietverti pasākumi, kurus īstenojot, pašreizējā sociālā situācija un kļedzošā nevienlīdzība saasināsies vēl vairāk.

Zita Gurmai (S&D), rakstiski. – Padomes sanāksme Eiropas Savienībai bija ļoti nozīmīga, jo tajā tika likvidēts pēdējais šķērslis, kas kavēja Lisabonas līguma stāšanos spēkā. Tomēr es aicinu to neuztvert kā galīgo rezultātu. Mēs esam tikai pusceļā — tagad mums jāpierod pie jaunās institucionālās struktūras. Runājot par tās pielāgošanu, Parlaments jau ir labi sagatavojies, jo ir paveikts darbs pie reglamenta izstrādes un notikušas debates par jauno institūciju, piemēram, Eiropas Ārējās darbības dienesta, veidošanu. Nākamais solis ir izveidot Komisiju, kas uzņemsies vadību un simbolizēs mūsu vērtības. Tādēļ es aicinu dalībvalstis izvirzīt kompetentus un kvalificētus kandidātus un mēģināt panākt dzimumu līdzsvaru Komisijā. Tāpat mums pēc iespējas ātrāk, nezaudējot laiku, ir jāizvēlas cilvēki, kas ieņems augstākos amatus. Neefektīviem līderiem mums nav laika. Ja uzskatām sevi par vispārējo vērtību paudējiem, mums šobrīd ir vajadzīgi līderi, kas spēj tās arī ticami pārstāvēt, piemēram, Kopenhāgenā, kur valstis lems par cilvēces tuvāko nākotni, un Eiropai būs vajadzīgi visi tās talanti, atbildība un dāsnums, lai panāktu vienošanos.

Marian-Jean Marinescu (PPE), rakstiski. – (RO) Vispirms es visus apsveicu ar to, ka Čehija ir ratificējusi Lisabonas līgumu. Lisabonas līguma stāšanās spēkā 1. decembrī, kā arī jaunās attiecības starp iestādēm, ko šis līgums paredz, Eiropas Savienības pārstāvjiem ļaus efektīvāk pārvarēt ekonomiskās un finanšu krīzes sekas un vest sarunas Kopenhāgenā par cīņu pret klimata pārmaiņām. Ekonomikas atveseļošanās pazīmes nenozīmē to, ka atbalsta politika ir nekavējoties jāatceļ, jo šādas rīcības ietekme uz ekonomiku ilgtermiņā var būt negatīva. Es arī ceru, ka dalībvalstis spēs vienoties par saskaņotas stratēģijas izstrādi veicināšanas pasākumu atcelšanai, kad tam būs pienācis īstais brīdis. Tāpat mēs sagaidām vienošanos par priekšlikumu kopumu jaunas finanšu uzraudzības struktūrvienības izveidei Eiropas Savienībā. Visbeidzot, bet ne mazsvarīgāk, mēs nedrīkstam aizmirst, ka Eiropas pilsoņi tagad ar vēl lielākām cerībām raudzīsies uz apvienoto Eiropu un no ES sagaidīs nodarbinātības rādītāju uzlabošanos tuvākajos gados. Tādēļ Eiropas institūcijām pēc iespējas ātrāk jānodrošina jauna un dinamiska darba tirgus politika.

Iosif Matula (PPE), rakstiski. – (RO) Vēlos izteikt atbalstu Eiropas Komisijas un Eiropadomes nostājai, kas pausta iesniegtajos dokumentos. Kopenhāgenas konference tuvojas, un Eiropas Savienībai jāuzņemas ļoti svarīga loma, lai panāktu visaptverošu un vērienīgu globāla mēroga vienošanos par cīņu pret klimata pārmaiņām.

Eiropadomes secinājumos ir minēts, cik liels finansējums nepieciešams gan pasaules, gan arī Eiropas līmenī, lai mazinātu tādu klimata pārmaiņu negatīvo ietekmi kā sausums, ugunsgrēki un plūdi, kuros ik gadu ir tik daudz upuru un kas nes ļoti lielus zaudējumus.

Es domāju, ka Eiropas Savienībai jāsniedz pēc iespējas regulārs finansiāls atbalsts dalībvalstīm, kas veic tādus pasākumus kā apūdeņošana, aizsprostu būvēšana un apmežošana un izmanto atjaunojamās energoresursu avotus, piemēram, sauli, vēju, biodegvielu un ūdeni. Esam ievērojuši, ka finansiāls atbalsts no ES ir ļoti vajadzīgs arī pašvaldībām un privātpersonām, kurām nav pieejami līdzekļi, kas nepieciešami ēku energoefektivitātes paaugstināšanai. Eiropas Savienībai šim aspektam vēl aizvien būtu jāvelta lielāka uzmanība, lai pilsoņu intereses joprojām paliktu Eiropas politikas centrā.

Franz Obermayr (NI), rakstiski. – (DE) Tas, kas pirms dažām dienām notika Eiropadomes samītā, ir šausmīgi un satrīcinājoši jebkādu ticību tai vērtību kopienai, par ko tik bieži runā ES. Eiropas Savienība par katru cenu gribēja, lai prezidents *Klaus* paraksta līgumu, pat netieši akceptējot vēsturisku netaisnību. Pamatojoties uz *Beneš* dekrētiem, līdz 1947. gadam aptuveni 2,9 miljoni cilvēku tika pasludināti par valsts ienaidniekiem un izraidīti tikai savas nacionālības dēļ. Tā rezultātā ap 230 000 cilvēku traģiski gāja bojā. Šajos dekrētos cilvēki tika tiesāti nevis par kādiem konkrētiem noziegumiem, ko tie izdarījuši, bet gan tikai to etniskās izcelsmes dēļ. Šodien mēs to sauktu par entisko tīrīšanu — fenomenu, kas visām dalībvalstīm būtu patiesībā atklāti jānosoda. No juridiskā viedokļa izsūtītajiem cilvēkiem tika liegtas tiesības uz nevainīguma prezumpciju,

atbilstošu tiesvedību un pienācīgu kompensāciju par īpašuma atsavināšanu. *Felix Ermacora*, starptautisko tiesību profesors un bijušais ANO korespondents, savā 1991. gada tiesiskajā ziņojumā pat nāca pie secinājuma, ka šī izraidīšana bija līdzvērtīga genocīdam. Neskatoties uz to un bez jebkāda objektīva pamatojuma, prezidentam *Klaus* tika piešķirtas izņēmuma tiesības attiecībā uz ES Pamattiesību hartas piemērošanu. Tomēr šī „zemteksta piezīme” nestāsies spēkā, līdz līgumu nebūs ratificējusi Īslande vai Horvātija. Šajā starplaikā vēl ir iespēja pieprasīt kompensāciju.

Rovana Plumb (S&D), rakstiski. – (RO) Ar ES vienpusēju rīcību vien nepietiek, pat ja tā saglabā vadību cīņā pret klimata pārmaiņām.

Globālā mēroga vienošanās par klimata pārmaiņu seku mazināšanu un pielāgošanos tām nebūs iespējama bez jaunattīstības valstu, jo īpaši progresīvāko, līdzdalības. Klimata pārmaiņu ietekme šajās valstīs jau ir redzama: sausums, plūdi, dabas katastrofas un pārtuksnešošanās, ieskaitot jebkādas ekonomiskās un sociālās sekas, kas ar to saistītas.

Lai veiktu jebkādus pasākumus, kas nodrošina šo seku mazināšanu un pielāgošanos situācijai, ir jāievieš stingrs mehānisms, ko izmanto notikumu novērtēšanai un pārbaudei, kā arī ziņošanai par tiem, un atbilstoši pārvaldīts fonds, kas ietver valsts un privātos līdzekļus.

Šie kompleksie pasākumi palīdzēs sasniegt siltumnīcefekta gāzu emisiju samazināšanas, ilgtspējīgas ekonomikas izveides un videi nekaitīgu darba vietu radīšanas mērķi.

Joanna Senyszyn (S&D), rakstiski. – (PL) Drīz *Barroso* kungs dalīs portfeļus jaunajiem komisāriem. Ceru, ka šoreiz viņš nepieļaus tādu pašu kļūdu kā pagājušā Parlamenta sasaukuma laikā, kad tieslietu komisāra amatam viņš piedāvāja kandidātu ar 19. gadsimta domāšanu, katoļu fundamentālistu, vīriešu šovinistu un homofobu. Toreiz Eiropas Parlaments Komisiju šādi kompromitēt neļāva. Ceru, ka šoreiz Parlamentam nebūs jāiejaucas.

Saskaņā ar *Barroso* kunga sniegtajiem paziņojumiem portfeļu sadalē ir jāievēro līdzsvara princips. Komisijai noteikti jābūt sociālākai, un komisāriem jābūt kompetentiem. *Barroso* kungam vairs nav jāraizējas par pārvēlēšanu, tādēļ savu uzmanību viņš var koncentrēt krīzes pārvarēšanai un savas programmas sociālajiem aspektiem. Tādēļ ļoti svarīgi, lai ekonomisko un sociālo lietu portfeļi tiktu uzticēti komisāriem no mūsu sociālistiski politiskās saimes.

Ja Komisijā nebūs dzimumu līdzsvara, tā būs zīme, ka patiesas vienlīdzības tajā nav. Ir pēdējais laiks, lai līdz šim neīstenotais sieviešu un vīriešu līdztiesības ideāls beidzot tiktu realizēts. Augstākajos Eiropas Savienības amatos ir ievēlēti vīrieši (Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs un Eiropas Komisijas priekšsēdētājs). Diemžēl tā ir pilnīgi atklāta sieviešu diskriminācijas veicināšana. Ir laiks to mainīt un beidzot īstenot ES tiesību aktus, kas aizliedz jebkāda veida diskrimināciju. Ir laiks sievietēm! 250 miljonu dinamisku, drosmīgu un spēcīgu Eiropas Savienības sieviešu kārtas pilsoņu vidū piemērotas kandidātes atrast nebūs grūti, tai skaitā kandidātes Eiropadomes priekšsēdētāja un Augstā kopējās ārpolitikas pārstāvja amatam.

16. ES un Krievijas 2009. gada 18. novembra augstākā līmeņa sanāksme Stokholmā (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais darba kārtības punkts ir Padomes un Komisijas paziņojumi par ES un Krievijas 2009. gada 18. novembra augstākā līmeņa sanākumi Stokholmā.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētājas kundze, kā jau tikko teicāt, ES un Krievijas augstākā līmeņa sanāksme notiks Stokholmā 18. novembrī. Eiropas Savienībai tā būs laba iespēja izvērtēt savas attiecības ar Krieviju. Es zinu, ka daudzi Parlamenta deputāti notikumiem Krievijā seko līdzī ļoti uzmanīgi. Tādēļ vēlos norādīt galvenos jautājumus, ko mēs plānojam pārrunāt samita laikā, un esmu pārliecināta, ka komisāres kundze gribēs sniegt vairāk informācijas par Komisijas atbildības jomām.

Kopumā ir skaidrs, ka šajā samitā mēs vēlamies veidot stratēģiskas partnerattiecības starp ES un Krieviju. No sadarbības ar Krieviju mēs daudz iegūsim visās jomās. Ja gribam efektīvi risināt globālas problēmas, Krievija mums ir vajadzīga. Tomēr mums ir arī jāpaskaidro Krievijai, ka mūsu partnerattiecībām jābalstās uz cieņu pret kopīgām vērtībām un saistībām. Tas nozīmē cilvēktiesību, demokrātijas un tiesiskuma principu ievērošanu. Šis samits dos mums iespēju izdarīt spiedienu uz Krieviju, lai tā pildītu savas līgumsaistības gan šajās, gan arī citās jomās.

Viens no svarīgākajiem jautājumiem būs klimata pārmaiņas. Padome uzsvērs, ka ciešai sadarbībai starp ES un Krieviju ir ļoti liela nozīme, lai Kopenhāgenas konferencē mēs gūtu labus rezultātus. Krievijai jāapsola būtiski un salīdzināmā apjomā samazināt savas siltumnīcefekta gāzu emisijas, lai sasniegtu 2°C mērķi, par ko valstu vadītāji vienojās G8 samitā L'Akvilā.

Ar šo ir saistīts jautājums par enerģiju — tas ir jautājums par energoefektivitāti un energoapgādes drošību. Tā kā Krievija ir ES nozīmīgākais enerģētikas partneris, šis samits dos mums iespēju pievērst uzmanību tam, cik svarīgi ir atgūt uzticību un atklātību ES un Krievijas attiecībās enerģētikas jomā. Mēs arī izteiksim nožēlu par Krievijas neseno izstāšanos no Enerģētikas hartas nolīguma.

Ceram, ka samita laikā tiks izveidots un apstiprināts spēcīgāks agrīnās brīdināšanas mehānisms. Bez tam Krievijai un atsevišķi arī citām attiecīgām trešām valstīm jādod skaidra garantija, ka gāzes tranzīts vai eksports uz ES jebkādu turpmāku enerģētikas konfliktu gadījumā samazināts vai apturēts netiks.

Protams, mēs runāsim arī par ekonomisko un finanšu krīzi. Šajā samitā Padome vēlas vienoties par nepārtrauktu un saskaņotu pasākumu nepieciešamību, lai reaģētu uz krīzi, un apliecinā, ka mēs uzstāsim, lai mūsu ekonomika būtu atvērta un mēs izvairītos no protekcionisma. Samits mums dos arī iespēju novērtēt darbu, ko esam paveikuši attiecībā uz tā sauktajām „četrām kopējām telpām”. Mēs izmantosim izdevību, lai uzsvertu, cik svarīgi ir gūt panākumus jomās, kur tas nepieciešams vai kur radušās problēmas.

Krievijas nostājas maiņa attiecībā pret Pasaules Tirdzniecības organizāciju ir izveidojusi jaunu situāciju, ko mēs šobrīd analizējam. Ieilgušais Krievijas iestāšanās process PTO ietekmē mūsu divpusējās attiecības, tai skaitā sarunas par jaunu nolīgumu starp ES un Krieviju. Mēs vēlreiz apliecināsim, ka atbalstām Krievijas iestāšanos PTO, un tas ir svarīgi, lai Krieviju integrētu pasaules ekonomikā.

Pa to laiku mums jāstrādā pie atlikušo tirdzniecības un ekonomikas problēmu risināšanas, piemēram, attiecībā uz Sibīrijas pārlidojumu maksām, robežkontroles pasākumiem, kas kavē komerciālo transportlīdzekļu ieviešanu Krievijā, diskriminējošiem ceļa nodokļiem, plāniem ierobežot konteineru importu pa sauszemes ceļiem, kokmateriālu izvedmuitu un protekcionisma pasākumiem, kas nesen veikti Krievijā.

Es ļoti labi zinu, ka Eiropas Parlamentu uztrauc cilvēktiesību situācija Krievijā. Jo īpaši to apliecinā jūsu lēmums šā gada Saharova balvu piešķirt cilvēktiesību aizstāvjiem Krievijā. Šī situācija uztrauc arī Zviedrijas prezidentūru, un mēs raudzīsimies, lai cilvēktiesību jautājumiem samita sarunās tiktu ierādīta nozīmīga vieta. Protams, mēs augstu novērtējam prezidenta Medvedev izteikumus par cilvēktiesībām, demokrātiju un tiesiskumu, taču tie jāapliecinā ar konkrētu rīcību. Cilvēktiesību situācija Krievijā ir satraucoša. Īpašu uzmanību mēs pievērsīsim pēdējiem notikumiem Ziemeļkaukāzā, kur tika vērsta vardarbība pret cilvēktiesību aizstāvjiem, noziedzības novēršanas personālu, iestāžu pārstāvjiem un iedzīvotājiem kopumā. Jo īpaši satraucoši ir tas, ka cilvēktiesību aizstāvji un žurnālisti tika nogalināti ne tikai Ziemeļkaukāzā, bet arī visā Krievijā. Tādēļ mēs vēlreiz lūgšim Krieviju darīt visu iespējamo, lai nodrošinātu to, ka cilvēktiesību aizstāvji var veikt savu darbu, nedzīvojot pastāvīgās bailēs no vardarbības, spīdzināšanas vai uzbrukumiem.

Attiecībā uz ārpolitikas un drošības jautājumiem mēs uzsvērsim, cik svarīgi ir uzturēt un uzlabot dialogu par mums kopīgajām, tiešā tuvumā esošajām teritorijām. Ja ieilgušajiem konfliktiem vēlamies rast miermīlīgu risinājumu, tad šajā jautājumā mums jāsadarbojas ar Krieviju. Protams, no saviem pamatprincipiem mēs neatkāpsimies.

Mēs runāsim arī par Gruzijas jautājumu un atkārtosim, ka Krievijai ir jāizpilda visas savas saistības, kas noteiktas 2008. gada 12. augusta sešu punktu plānā un pēc tam arī 8. septembra nolīgumā. Mums arī jāatgūst nepieciešamā uzticība attiecībā uz Akhlagori, Kodori aizsargātajiem daļiem un kontrolpunktu Perevi. Mēs arī aicināsim Krieviju izmantot savu ietekmi, lai Gruzijas Dienvidosetijas un Abhāzijas teritorijām visas valsts kompetences ietvaros nodrošinātu piekļuvi ES Pārraudzības misijai. Šis samits dos mums iespēju arī novērtēt Ženēvas sarunu rezultātus, un saistībā ar šo mēs sagaidām, ka Krievija savu mērķtiecīgo pieeju turpinās.

Mēs saprotam, ka mums jāsadarbojas ar Krieviju saistībā ar tā dēvētajiem „iesaldētajiem” konfliktiem Piedņestrā un Kalnu Karabahā. Mēs uzsvērsim, cik svarīgi ir turpināt izmantot konfliktu izšķiršanas mehānismus, proti, Minskas grupu un „5+2” formātu Piedņestrā.

Krievijas stingrā apņemšanās veicināt dialogu starp Armēnijas un Azerbaidžānas prezidentiem jautājumā par Kalnu Karabahu, protams, ir apsveicama. Tomēr mēs arī norādīsim Krievijai, cik svarīgi ir visos procesa posmos iesaistīt Minskas grupu. ES ir gatava iesaistīties Minskas procesā un atbalstīt to, cita starpā veicot pasākumus, kas veicina uzticību. Samitā jāatbalsta jauno protokolu ratifikācija un ieviešana starp Armēniju un Turciju. Citi jautājumi šajā jomā attiecas uz Eiroatlantisko drošības partnerību un Austrumu partnerību.

Attiecībā uz eiroatlantisko drošību mēs aicināsim Krieviju aktīvi piedalīties Korfu procesā, pirms Atēnās tiks pieņemts tālredzīgs lēmums. Samītā vajadzētu pieprasīt, lai Krievija apliecina savu atbalstu šā procesa pamatprincipiem jeb, citiem vārdiem, visu Eiropas Drošības un sadarbības organizācijas (EDSO) noteikumu ievērošanai un izpildei un to, ka EDSO ir galvenais debašu forums Korfu procesā un visi kopējās drošības stratēģijas aspekti ir jāaplūko līdzsvaroti.

Attiecībā uz ES mēs vēlamies informēt Krieviju par visiem notikumiem saistībā ar Austrumu partnerību un atkārtot, ka saskaņā ar 2009. gada maijā Prāgā pieņemto kopīgo deklarāciju trešām valstīm, katru gadījumu aplūkojot atsevišķi, var būt dotas tiesības tajā piedalīties. Samīts mums ļaus aplūkot arī vairākus starptautiskus un reģionālus jautājumus. Domāju, ir ļoti iespējams, ka tiks aplūkoti tādi jautājumi kā Irāna, Afganistāna/Pakistāna, Dienvidkaukāzs un, protams, Tuvie Austrumi.

Priekšsēdētājas kundze, godājamie deputāti, esmu runājusi jau diezgan ilgi, bet zinu, ka jūs šis jautājums ļoti interesē. Tā būs svarīga augstākā līmeņa sanāksme ar daudziem darba kārtības punktiem, un, veicot pēdējos sagatavošanās darbus, es ceru dzirdēt arī jūsu domas un ierosinājumus.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. – Priekšsēdētājas kundze, tikai pirms gada mēs pārskatījām ES un Krievijas attiecības un nolēmām, ka, neraugoties uz mūsu būtiskajām viedokļu atšķirībām attiecībā uz konfliktu Gruzijā, Eiropas Savienībai jāveido sadarbība ar šo lielo kaimiņvalsti, tai skaitā vedot sarunas par jauno nolīgumu. Mēs arī nonācām pie secinājuma, ka attiecības jābalsta uz mūsu pašu interesēm. Tādēļ, kā tika minēts jau iepriekš, nākamnedēļ Stokholmas samītā uzmanība tiks pievērsta abpusējo interešu jomām, piemēram, klimata pārmaiņām un enerģētikai, kā arī globālajai ekonomiskai krīzei.

Finanšu krīze Krieviju ir skārusi smagi, un šī ir tieši tā politikas joma, kas nenoliedzami interesē Eiropas Savienību un kurā tā cenšas atrast kopīgu politisko pieeju. G20 saistības bija būtisks solis pareizajā virzienā. Domāju, ka ir svarīgi, lai tagad tās atbalstītu visi partneri. Tāpat ir ļoti svarīgi, lai Krievija nepadotos protekcionisma vilinājumam. Protekcionisma tendences jau tagad kaitē ES uzņēmējiem.

Protams, mēs ticam, ka labākais attīstības ceļš ir uz noteikumiem balstīta daudzpusēja sadarbība. Šis samīts dos mums iespēju vēlreiz uzsvērt, cik svarīga ir Krievijas iestāšanās PTO. Krievijas nodoms iestāšanās sarunas pabeigt vienlaicīgi ar Baltkrieviju un Kazahstānu, ar kurām tā plāno veidot muitas savienību, joprojām saistīts ar daudziem neatbildētiem jautājumiem. Tomēr mēs ceram samita laikā gūt labāku izpratni par Krievijas jauno pieeju. Tas ir svarīgi, jo īpaši saistībā ar notiekošajām sarunām par jauno nolīgumu, kuras vada Komisija un kurās jāparedz skaidras un juridiski saistošas prasības attiecībā un tirdzniecību un investīcijām, kā arī enerģētiku.

Samitam arī jāsniedz pilnīga skaidrība par divpusējās tirdzniecības noteikumiem, sākot no 2010. gada 1. janvāra, saskaņā ar muitas savienības jauno vienoto ārējo tarifu sistēmu.

Pievēršoties klimata pārmaiņām, mana kolēģe jau teica, ka samītā būs jāuzsver vadošā loma, ko Krievija un Eiropas Savienība var kopā uzņemties, lai Kopenhāgenas sanāksmē gūtu labus rezultātus. Ņemot vērā Krievijas milzīgās iespējas ar energoefektivitātes uzlabošanu samazināt emisiju apjomu, tās ieguldījums var būt ļoti nozīmīgs. Tādēļ mēs aicināsim Krieviju apņemties panākt lielāku siltumnīcefekta gāzu emisiju samazinājumu, kas ir līdzīgs mērķim, ko sev izvirzījusi ES.

Attiecībā uz energoapgādes drošību turpinās darbs pie agrīnās brīdināšanas mehānisma uzlabošanas. Mēs nožēlojam, ka Krievija ir izstājusies no Enerģētikas hartas nolīguma, tomēr atceramies, ka šā nolīguma principi tika apstiprināti Krievijas G8 prezidentūras laikā, piemēram, Sanktpēterburgas deklarācijā. Tādēļ uz tiem būtu jābalstās, strādājot pie energoapgādes drošības jautājuma, kas tiks ietverts ES un Krievijas jaunajā nolīgumā. Kaut arī mums jābūt gataviem pārrunāt Krievijas vēlmi izvērst plašākas debates par starptautisko energoapgādes drošības arhitektūru, es domāju, ka galvenokārt mēs gribēsim definēt mūsu divpusējo attiecību pamatprincipus enerģētikas jomā.

Lai gan mūsu sadarbība ar Krieviju daudzos starptautisko attiecību aspektos ir veiksmīga, mums jāpanāk labāka sadarbība arī kopējo kaimiņattiecību jomā. Tādēļ mēs turpināsim skaidrot savu nostāju, ka politiskā un ekonomiskā stabilitāte, ko veicina Austrumu partnerība, galu galā ir visu pušu interesēs. Mēs turpināsim aicināt Krieviju strādāt konstruktīvi, lai atrisinātu vēl neizšķirtos jautājumus un konfliktus, vai tie būtu Piedņestrā vai Kalnu Karabahā, izmantojot arī Ženēvas procesu.

Prezidenta Medvedev ierosinājums plašāk pārrunāt eiroatlantiskās drošības jautājumu ir aizsācis jaunu sarunu procesu, kas notiek EDSO vadībā. Es domāju, ka šobrīd ir svarīgi, lai šīs debates mūs nenovirzītu no galvenā uzdevuma — „iesaldēto” konfliktu risināšanas. Kā tika minēts iepriekš, ES un Krievijas stratēģiskajām

partnerattiecībām jābalstās uz kopīgām saistībām cilvēktiesību un demokrātijas jomā. Krievija ir uzņēmusies saistības kā ANO, EDSO un Eiropas Padomes dalībvalsts, un tās viņai ir arī jāpilda.

Domāju, ka ļoti svarīgi ir arī tas, lai mēs ietu tālāk un strādātu kopā pie dažādiem jautājumiem. Mēs zinām, ka attiecības starp Krieviju un ES ir sarežģītas, tomēr tās piedāvā daudz iespēju un tām ir milzīgs potenciāls. Tādēļ mēs turpināsim savu principiālo pieeju šim jautājumam, kritiski, bet arī konstruktīvi sadarbojoties ar mūsu kaimiņu, un esam pārliecināti, ka arī Krievija apzinās, ka tās interesēs ir patiesu stratēģisko partnerattiecību saglabāšana ar mums.

Michael Gahler, PPE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētājas kundze, tas ir labi, ka starp ES un Krieviju regulāri notiek augstākā līmeņa sanāksmes, jo pārrunājamo jautājumu, protams, ir daudz. Plašās programmas galvenie jautājumi ir plānotais sadarbības nolīgums, energoapgādes drošība, Krievijas iestāšanās PTO, klimata pārmaiņas, situācija Kaukāzā un, protams, demokrātijas un tiesiskuma principu ievērošana Krievijā.

Programmā ietverti arī tādi jautājumi kā atbrūošānās, ieroču kontrole un pretraķešu vairogs. Gan ES, gan Krieviju apdraud starptautiskais terorisms un fundamentālisms. Tāda valsts kā Irāna ir izaicinājums gan mums, gan arī Krievijai. ES un Krievija pieder Tuvo Austrumu Kvartetam, un kopā ar ASV mums jāmeklē risinājums šajā reģionā.

Mēs ceram, ka drīzumā tiks izstrādāti noteikumi bezvīzu režīma ieviešanai starp ES un Krieviju. Esmu pārliecināts, ka netraucēti personiskie kontakti ir labākais veids, kā īpaši krievu jauniešiem sniegt patiesu priekšstatu par eiropiešu dzīvi un idejām, kā arī mūsu nodomiem attiecībā uz Krieviju.

Nepieciešamais priekšnosacījums, kas ļaus mums īstenot šo programmu, manuprāt, ir saskaņa Eiropas Savienībā un mūsu vēstījuma skaidrība pārējai pasaulei. Kaut arī tā ir tikai klišeja, attiecībā uz niansēm mēs pārāk bieži esam piedzīvojuši šķelšanos savā starpā vai esam ļāvuši sevi sašķelt. Tādēļ nevienai ES valdībai nevajadzētu domāt, ka ilgtermiņā tā viena pati spētu risināt veiksmīgākas un uz līdzīgākiem pamatiem balstītas sarunas ar Krieviju, nekā mēs varētu panākt, apvienojot visus ES spēkus.

Kā vērtību kopienai mums ir kopējs viedoklis par situāciju attiecībā uz tiesiskumu un cilvēktiesībām Krievijā, un mums tas ir jāpauž. Diemžēl Saharova balva mums bija jāpiešķir kādai Krievijas organizācijai. Pateicos prezidentūrai par to, ka šajā jautājumā tā izteicās skaidri.

Tā kā esam vienādi atkarīgi no energoapgādes, mums jānodrošina, lai trīspusējo attiecību nolīgumi starp Krieviju, Ukrainu un ES tiktu formulēti tā, ka gāzes spiediens dažās ES daļās katru ziemu nesamazinās. Mums visiem jāpieprasa neierobežota ES novērotāju piekļuve Kaukāzam.

Attiecībā uz atbrūošanos vai pretraķešu vairogu Eiropas Savienībai jānodrošina, lai tās nostāja Krievijai un ASV būtu skaidra. Ja mums tas viss izdosies, tad Krievijas attieksme pret mums būs nopietna un mēs varēsim labi līdzāspastāvēt.

Adrian Severin, S&D grupas vārdā. – Priekšsēdētājas kundze, debates par Krieviju ļoti bieži mūs sašķel ideologos un pragmatīšos, konfrontējošos geostratēgos un samierinātājos, Aukstā kara veterānos un jaunajos utilitārajos oportunistos. Es domāju, ka ir pats pēdējais laiks atteikties no šiem dilemmu pilnajiem manihejismiem un skaidri noformulēt savu vēlmi uzsākt konstruktīvu un efektīvu dialogu ar Krieviju.

Manuprāt, attiecībās ar Krieviju no stratēģiskā viedokļa mums vienmēr jābūt nelokāmiem, bet no taktiskā viedokļa — elastīgiem. Mums vienmēr jāaizstāv savas vērtības un intereses, tomēr jāizrāda arī iekšējā un cieņa pret Krievijas centieniem un interesēm.

Tas ir vienīgais pamats, uz kura mēs varam veidot palāvību un savstarpējo uzticību, kā arī rast savstarpēji efektīvus un pieņemamus risinājumus.

Runājot konkrētāk, mums jāraugās, lai mūsu austrumu kaimiņvalsts, kur šobrīd valda konkurence, kļūtu par teritoriju kopēju stratēģiju un projektu īstenošanai. Kopējā stratēģija Melnās jūras reģionam varbūt varētu pamazām uzlabot mūsu sadarbību un pilnveidot mūsu pašreizējo pieeju.

Šajā kontekstā „iesaldēto” konfliktu jautājumam mums jāpieiet tieši un atklāti, aizmirstot par jebkādam aizliegtām tēmām un mēģinot rast pragmatisku risinājumu.

Mums arī jāpalīdz Krievijai sasniegt tās objektīvo mērķi izvairīties no strupceļa, kurā tā var nonākt kā no naftas un gāzes iespējami atkarīga lielvalsts, tomēr mums jāpanāk arī sava neatkarība enerģētikas jomā.

Mums jāmeklē radošāka pieeja, lai nodrošinātu patiesu sadarbību, sadarbību saistībā ar tehnoloģijām un enerģijas ieguvu, atverot enerģētikas tirgus.

Kopā ar Krieviju mums jāpanāk jauna globāla vienošanās drošības jomā. Es domāju, ka *Medvedev* iniciatīvu nevajadzētu uzreiz noraidīt. Daži uzskata, ka aiz viņa iniciatīvas slēpjas kāds plāns, ko mēs nevaram pieņemt. Citi domā, ka šāda plāna nav un viņš tikai pārbauda mūsu reakciju. Jebkurā gadījumā mūsu pašreizējās drošības sistēmas ir veidotas dažādos laikos, un mums tās ir jāpielāgo mūsdienu prasībām. Mums jāpārdomā, kas no tām vēl ir derīgs un kas jāpievieno no jauna.

Visbeidzot, mums ir jāizmanto šīs jaunās transatlantiskās attiecības, lai, iespējams, panāktu trīspusējas sarunas starp Krieviju, ASV un Eiropu. Mums arī jāpadomā par šādu trīspusēju pieeju vismaz tādēļ, lai būtu droši, ka Krievija un ASV neslēdz darījumus bez mums.

Kristiina Ojuland, ALDE grupas vārdā. – (ET) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, *Ferrero-Waldner* kundze, runājot Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupas vārdā, vēlos skaidri uzsvērt, ka labas un savstarpēji izdevīgas kaimiņattiecības starp Eiropas Savienību un Krieviju ir ļoti svarīgas. Tomēr, kā šodien savā pēcpusdienas runā norādīja prezidents *Havel*, šādām attiecībām ir nepieciešama abpusēja labā griba.

Dāmas un kungi, mēs visi zinām, ka Krievija vienmēr ir augstu vērtējusi spēcīgus partnerus. Šodienas gatavošanās augstākā līmeņa sanāksmei, kas notiks pēc nedēļas, faktiski apliecināja, ka, ja vien mēs — Eiropas Savienība — to vēlamies, mēs varam paust vienotu nostāju. Un tas ir ļoti svarīgi, kā to parādīja mūsu sagatavotā rezolūcija, un tādēļ, klausoties Padomes un Komisijas pārstāvju teiktajā, es jutos patiesi gandarīta. Nemaz nerunāsim par Lisabonas līguma ratifikāciju, kas šo pārliecību nostiprina vēl vairāk.

Tomēr tagad uz to visu palūkosimies no Krievijas viedokļa. Patiesībā Krievijai nākamnedēļ būs ļoti laba iespēja izrādīt patiesu vēlmi ar mums sadarbīties — vai tā būtu energoapgādes drošības joma, jaunā pamatnolīguma gatavošana starp Eiropas Savienību un Krieviju vai, piemēram, Krievijas uzvedības pamatnostādnes un nodomi attiecībā uz iestāšanos PTO. Patiešām, šobrīd attieksme nav viennozīmīga — prezidents *Medvedev* un premjerministrs *Putin* ir snieguši pretrunīgu informāciju. Es ļoti ceru, ka nākamnedēļ Eiropas Savienība gūs skaidrību par Krievijas nostāju attiecībā uz PTO. Un, protams, es domāju, ka Eiropas Savienībai būtu jāatbalsta Krievija ceļā uz iestāšanos PTO.

Tomēr ļoti svarīgs jautājums, kurā Krievija var apliecināt savu gatavību sadarbīties ar mums, protams, ir sadarbība un vienošanās klimata pārmaiņu jomā. Tas ir kaut kas ļoti konkrēts un notiks pavisam drīz, decembrī, Kopenhāgenas samītā, un tas patiešām ir jautājums, kur mums jāspēj visu izvērtēt un izlemt, vai šāda sadarbība starp Eiropas Savienību un Krieviju ir iespējama vai ne.

Dāmas un kungi, pēdējā gada laikā ļoti bieži ir izskanējis viedoklis, ka attiecībām starp Eiropas Savienību un Krieviju jābūt pragmatiskākām, un es pati esmu dzirdējusi, ka cilvēki ir uzdevuši šādu jautājumu: vai līdz ar to Eiropas Savienība vienkārši atteiksies no savām prasībām attiecībā uz cilvēktiesībām, pamatvērtībām un demokrātiju? Es domāju, ka mēs nekādā ziņā to nedrīkstam pieļaut, jo, ja mēs to darīsim, tad noniecināsim gan savu, gan arī visas Eiropas Savienības vērtību. Cilvēktiesību jautājums nekādā gadījumā netiek izmantots ar mērķi Krieviju iedzīt strupceļā vai pamācīt, pirmkārt un galvenokārt tas ir paredzēts, lai rūpētos par Krievijas iedzīvotājiem, tas ir, aizstāvētu tās pilsoņu tiesības.

Un situācija cilvēktiesību jomā drīzumā saasināsies vēl vairāk, jo, kā jūs vakar dzirdējāt, konstitucionālā tiesa Maskavā ir apspriedusi iespējamo nāvēssoda atjaunošanu no nākamā gada, un liberāļiem šis noteikti ir ļoti sāpīgs jautājums. Dāmas un kungi, vairāk par šo jautājumu es izteikties nevaru, bet, protams, attiecībā uz konfliktiem mēs plānojam tos ierosināt apspriešanai un mums tie ir noteikti jāapspriež.

Werner Schulz, Vets/ALE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, šogad mēs atzīmējam ne tikai Berlīnes mūra krišanas un miermīlīgās revolūcijas 20. gadadienu — 1989. gadā mira Andrejs Saharovs, kuram bija nozīmīga loma totalitārās Austrumu bloka sistēmas sagrāvē. Andrejs Saharovs mums atstāja vēstījumu, ka viņa valstij vajadzīga sapratne un spiediens — pastiprināts spiediens. Tomēr vārdu *davlenie* es šobrīd netulkoju kā „spiediens”, bet gan kā „pastiprināts atbalsts”, un patiešām ir nepieciešams pastiprināts atbalsts visās jomās, kur Krievija ir ceļā uz modernizāciju un kur sāk parādīties sociālās tirgus ekonomikas, demokrātijas un tiesiskuma pazīmes.

Krievijas prezidents *Medvedev* nesen puda bažas par stagnāciju un problēmām savā valstī un lūdza atbalstu reformu īstenošanā. Ja tas bija domāts nopietni, mums tas jāsniedz. Tas ietver Krievijas iestāšanos tādās starptautiskās reglamentējošās struktūrās kā PTO un Enerģētikas harta. Tādēļ mēs nedrīkstam radīt nekādus nevajadzīgus šķēršļus. Krievijai ir arī jāatzīst, ka ar saviem spēkiem vien tā šo krīzi nepārvarēs.

Tomēr, kā šodien teica *Václav Havel*, partnerattiecības paredz savstarpēju atklātību. Tādēļ vēlos teikt sekojošo: ja vēlēšanu rezultāti tiek falsificēti, tad cinisks kļūst pat pārvaldītās demokrātijas jēdziens, tādēļ uzraudzība vēlēšanās ir ārkārtīgi svarīga. Kur tiek slepkavoti kritiski žurnālisti, mirst arī patiesība. Pārmaiņas cenšoties panākt ar tirdzniecības palīdzību, nekādus panākumus mēs negūsim. Attiecības ar Krieviju mums jāveido uz stabila vērtību pamata.

SĒDI VADA: D. WALLIS

Priekšsēdētāja vietniece

Charles Tannock, *ECR grupas vārdā*. – Priekšsēdētājas kundze, ECR grupa piekrīt, ka Krievija ir ļoti svarīgs ekonomiskais partneris ar pasaules mēroga diplomātisko ietekmi, tomēr šāda pozīcija paredz arī noteiktu atbildību. Viena no tām ir kaimiņvalstu, piemēram, Ukrainas un Gruzijas, teritoriālās integritātes respektēšana un atteikšanās no aizskarošā jēdziena „tuvās ārzemes” lietošanas.

Ņemot vērā neatklātās žurnālistu un cilvēktiesību aktīvistu slepkavības, Krievijai jāveic konkrēti pasākumi arī cilvēktiesību un tiesiskuma aizsardzības jomā. Cilvēktiesību grupai „Memorial” piešķirtā Saharova balva apliecina Parlamenta nopietno attieksmi pret šo jautājumu.

Krievijai jāsadarbības arī kodolieroču izplatīšanas novēršanas jomā, jo īpaši attiecībā uz Irānu, un, lai apliecinātu solidaritāti ar rietumiem pret šo bīstamo režīmu, tā nedrīkst pārdot Irānai S300 raķešu sistēmu.

Daudz bažu rada arī pieaugošā nostaļģija pēc Padomju Savienības un Staļina laikiem.

Visbeidzot, tuvojoties ziemai, nedrīkst pieļaut, ka Krievija kā diplomātisku ieroci atkal izmanto savu faktisko gāzes piegādes monopolu uz Eiropu. ES apņemšanās attiecībā uz avotu un piegādes diversifikāciju saskaņā ar kopējo ārējās energoapgādes drošības politiku noteikti būs mūsu priekšrocība sarunās ar Krieviju.

Vladimír Remek, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (CS) Dāmas un kungi, es nespēju iedomāties, kā ES pārstāvji, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta izstrādāto rezolūciju, varētu gūt jebkādas panākumus Stokholmā. Ja Krievijas delegācijai ir līdzīgi ieteikumi, tad samīts ir nolemts neveiksmē. Vai mēs gribam, lai sarunas veicina sadarbību starp ES un Krieviju? Protams, mēs to gribam. Krievija šajā dokumentā ir bieži pieminēta kā svarīgs ES partneris. Tomēr gandrīz viss tajā ir izteikts prasību un nosacījumu, nevis ierosinājumu formā. Piemēram, Krievijai ir noteikta atbildība par veiksmīgu iznākumu klimata pārmaiņām veltītajā konferencē Kopenhāgenā. Tomēr tieši Krievija bija tā, kas izglāba Kioto protokolu, kamēr ASV atteicās to ratificēt. Tai pašā laikā attiecībā uz Krieviju ir pieņemta tāda nereāla nostāja, kas paredz preses brīvības jautājuma sakārtošanu. Šī situācija nepavisam nav ideāla. Itālijas gadījumā, dāmas un kungi, pēdējā plenārsēdē mēs nolēmām, ka šis ir valsts iekšējais jautājums. Bet Itālija taču ir Eiropas Savienības dalībvalsts. Ko tad mēs ceram panākt Krievijā? Ja Krievijai jābūt mūsu svarīgam partnerim, tad par to arī ar viņu jārunā.

Fiorello Provera, *EFD grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, es atturēšos no balsošanas par šo rezolūcijas priekšlikumu, jo, manuprāt, tajā ir dažas pretrunas. Rezolūcijā ir atzīts, ka ekonomiskā sadarbība starp Krieviju un Eiropu pēdējos 10 gados ir ievērojami uzlabojusies. Tajā ir norādīts, ka Krievija ir nostiprinājusi attiecības enerģētikas, tirdzniecības, vīzu liberalizācijas, nelegālās imigrācijas kontroles, cīņas pret terorismu, klimata pārmaiņu un ārpolitikas jomā, kā arī tādos jautājumos kā Irānas kodolieroči un miera nodibināšana Kaukāzā un Tuvajos Austrumos.

Aicinot uz visām šīm lietām, tajā pašā rezolūcijā tiek bargi kritizēta Krievijas iekšējā situācija. Tajā jaušama vispārēja nepatika pret Krieviju un neuzticība tai, kas nav labs pamats sadarbībai, ko mēs vēlamies. Tas nenozīmē, ka mums būtu jāpiever acis uz demokrātisko un cilvēktiesību situāciju šajā valstī, tomēr es domāju, ka atbalsts un uzticība šobrīd ir vajadzīgi vairāk par kritiku un tie vajadzīgi tieši tādēļ, lai uzlabotu cilvēktiesību situāciju Krievijā.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Runājot par ES un Krievijas attiecību jautājumu, man jāpiemin arī šodienas oficiālā sēde.

Patiešām, ir pagājuši 20 gadi kopš Berlīnes mūra krišanas, kas darīja galu padomju komunistiskajai diktatūrai. Ungāru tauta bija viens no šīs diktatūras lielākajiem upuriem. Man jāpiemin vēl divi fakti. Pirmkārt, šāds *status quo* varēja turpināties vairākus gadu desmitus, jo arī rietumu lielvalstu interesēs bija pēc Otrā pasaules kara izveidojušos situāciju saglabāt. Otrkārt, Padomju Savienība sevi neidentificēja ar Krievijas iedzīvotājiem, kuri arī cieta no komunistiskās diktatūras. Krievija nenoliedzami mums ir ārkārtīgi svarīgs ekonomiskais un stratēģiskais partneris.

Eiropas Savienība iestājas pret cilvēktiesību pārkāpumiem. Tas ir pareizi. Tomēr vai tai ir morālas tiesības to darīt pēc tam, kad tā pieņēma *Václav Klaus* parakstu uz Lisabonas līguma, ļaujot turpināt *Beneš* dekrētu piemērošanu, tādējādi atzīstot noteiktu cilvēku kolektīvo vainu?

Pēdējā sēdē mēs apspriedām ASV un ES augstākā līmeņa sanāksmi. Vispārējā debašu ievirze toreiz bija šāda: kas mums jādara, lai mēs tiktu atzīti par labu Amerikas Savienoto Valstu partneri? Tomēr šobrīd es sajūtu šādu zemtekstu: kādas prasības mēs izvirzīsim Krievijai, lai varētu to pieņemt kā uzticamu partneri? Domāju, ka mums jācenšas veidot daudz līdzsvarotāku sadarbību ar abiem šiem partneriem, ja vien mēs tos par tādiem uzskatām.

Paweł Zalewski (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, gaidāmā ES un Krievijas augstākā līmeņa sanāksme apliecina, cik svarīgas Eiropas Savienībai ir attiecības ar Krieviju. Šajā sakarā vēlos vērst jūsu uzmanību uz diviem jautājumiem, kas, ņemot vērā Krievijas un Eiropas Savienības intereses, ir ļoti svarīgi. Šie jautājumi ietekmē un faktiski arī nosaka šīs attiecības.

Es runāju par sadarbības problēmām enerģētikas un drošības jomās. Lai Eiropas Savienība un Krievija gūtu kopīgus panākumus, kas noteikti ir mūsu mērķis, mums savs viedoklis ir jāpauž ļoti skaidri. Mūsu Krievijas partneri to dara veiksmīgi un bez jebkādam divdomībām, jo divdomības rada pārpratumus. Ir svarīgi, lai Eiropas Savienība savu viedokli paustu tieši tāpat.

Es ļoti augstu vērtēju Eiropas Parlamenta lielāko politisko grupu panākto vienošanos par kopīgu un patiešām ļoti labu rezolūcijas priekšlikumu. Tomēr es domāju, ka būtu pat labāk, ja mēs tajā iekļautu trešo grozījumu, uzsverot ES un Krievijas sadarbības nozīmi enerģētikas jomā, kā arī norādot pamatu, uz kura šādai sadarbībai jābalstās. Tas nozīmē to, ka jo īpaši šajā ekonomiskās un finanšu krīzes laikā sadarbības pamatā jābūt minimālām finansiālām izmaksām un ir jādefinē visi ar energoapgādi saistītie nosacījumi.

Otrs jautājums attiecas uz drošību. Vēlos teikt dažus vārdus par manas politiskās grupas, Eiropas Tautas partijas grupas (Kristīgo demokrātu), priekšlikumu rīkot debates par Krievijas un Baltkrievijas militārajām mācībām, kas paredzētas, lai atvairītu potenciālos uzbrukumus no Rietumeiropas — Eiropas Savienības un NATO valstu teritorijas. Man par lielu nožēlu es uzzināju, ka darba kārtībā šīm debatēm vieta neatradās un tādēļ tās nenotiks.

Knut Fleckenstein (S&D). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, iepriekšējie runātāji jau skaidri norādīja uz daudziem jautājumiem un problēmām, tādiem kā cilvēktiesību situācija. Ir svarīgi, lai šos jautājumus mēs definētu skaidri, jo tikai tādā gadījumā būs iespējamas atklātas un godīgas debates. Ja Krievija šobrīd atkal apspriest nāvēssoda ieviešanu pēc ASV modeļa, mēs nevaram šo jautājumu ignorēt.

Man ir divas īsas piebildes. Pirmā attiecas uz Krievijas iestāšanos PTO, un es patiešām aicinu arī Padomi un Komisiju sniegt Krievijai pēc iespējas lielāku atbalstu. Protams, savs ieguldījums jādod arī pašai Krievijai, tomēr mēs — abas puses — uz to paļaujamies un abām pusēm būtu labi, ja šie notikumi attīstītos pozitīvā virzienā. Tas, ka Krievija vēlas iestāties PTO, nevis tikai izveidot muitas savienību ar Baltkrieviju un Kazahstānu, ir solis pareizā virzienā.

Mana otrā piebilde ir liels lūgums neaizmirst par sadarbības veidošanu zinātnes un pētniecības, kā arī pilsoniskās sabiedrības jomā. Mums vajadzīgs jauns stimulants kultūras un jauniešu apmaiņas programmām un ne tikai vienā virzienā, kā teica *Gahler* kungs, bet abos virzienos. Katrs jauniešs, kas tajās piedalās, sāks labāk saprast citus un kļūs par mūsu attiecību pozitīvākas attīstības idejas paudēju. Ceru, ka mēs vairāk runāsim par šīm kopējām interesēm un šiem aspektiem piešķirsim lielāku nozīmi.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Priekšsēdētājas kundze, vēlos pavisam īsi norādīt uz trim lietām. Krievijas pašas interesēs būtu saprast, ka tai jāklūst par tiesisku valsti. Bez neatkarīgas tiesu varas Krievijas ekonomiskā vai sociālā attīstība nav iedomājama. Kā gan ārvalstu uzņēmumi var justies droši, investējot valstī, kur nav neatkarīgas tiesu varas?

Otrkārt, vēlos uzsvērt, cik svarīgi ir pārliecināt Krieviju ievērot starptautiskos noteikumus. Eiropadome saskata problēmu tajā, ka Krievija vēl nav ratificējusi 14. protokolu, kas varētu uzlabot Eiropas Cilvēktiesību tiesas darba efektivitāti. Arī Baltijas jūras reģionā mēs vēlamies, lai Krievija pievienojas Espo konvencijai par ietekmes uz vidi novērtējumu pārrobežu kontekstā.

Treškārt, cilvēktiesības ir svarīgas pašas par sevi. Mani ļoti iedvesmoja *Malmström* kundzes teiktais, ka samītā paredzēts runāt arī par cilvēktiesību jautājumiem. Lūdzu, izmantojiet cilvēktiesību dialoga rezultātus, turklāt dariet to pavisam atklāti.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, ES un Krievijas augstākā līmeņa sanāksme notiks pēc nedēļas. Gribu par to runāt dienā, kas manai valstij ir īpaši nozīmīga, dienā, kad Polija atguva neatkarību. Ne tikai Polijas, bet arī citu šā reģiona valstu neatkarību vienmēr ir apdraudējis padomju un pēc tam Krievijas imperiālisms.

Šodien Eiropas brīvo tautu vidū mēs beidzot gribam justies droši, un tādēļ vēl jo vairāk mēs nedrīkstam nepamanīt, ka Krievija savu impēriju cenšas atjaunot un ka tā nekad nav samierinājusies ar tās zaudēšanu. Tieši tādēļ Krievija uzbruka Gruzijai. Tādēļ tā īsteno to, kas patiesībā ir atklāta Dienvidosetijas un Abhāzijas aneksija, tādēļ tā izsaka draudus Ukrainai, kavē pretraķešu vairoga veidošanu Polijā un Čehijā un savus energoresursus izmanto kā šantāžu. Tādēļ ir kas vienlaicīgi simbolisks un draudīgs faktā, ka tieši pirms ES un Krievijas samita valsts, kas šobrīd vada Eiropas Savienību un kurā šis samits notiks, Zviedrija, ir atcēlusi savu ekoloģisko aizliegumu attiecībā uz *Nord Stream* projektu. *Nord Stream* projektam nav nekādas ekonomiskas nozīmes, un tā vienīgais mērķis ir praksē atcelt solidaritātes principu enerģētikas jomā, kam bija jābūt vienam no Lisabonas līguma pamatprincipiem un ideāliem.

Izmantojot frāzi, kas populāra manā valstī, es aicinu vecās ES dalībvalstis — neejiet šo ceļu! Neslēdziet darījumus ar Krieviju, kas ir politiski motivēti pret jaunajām dalībvalstīm, jo tas apdraud vienotās Eiropas ideju.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Priekšsēdētājas kundze, preses brīvība Krievijā pastāv tikai vārdos. Kritiskie žurnālisti tiek iebaidīti, vajāti un slepkavoti. Pasaules preses brīvības indeksā Krievija ieņem 153. vietu. Tas nozīmē, ka šī situācija Krievijā šobrīd ir sliktāka nekā Baltkrievijā, Sudānā vai Zimbabvē. Vai par to patiešām būtu jāpiesūkst balva? Tomēr ar to vien viss nebeidzas. Es runāju par gāzes piegādes problēmu Eiropas pilsoņiem. Šogad atkal mēs piedzīvojam to, ka Krievija draud pārtraukt gāzes piegādi, un pazīmes liecina, ka ar šādu iespēju mums būs jārēķinās katru ziemu. Vai tiešām ir pareizi, ka mēs Krieviju par to apbalvojam?

Vēlos ierosināt Padomei un Komisijai, ka tā vietā, lai jauki patērzētu ar krieviem, mums vajadzētu runāt atklāti un pateikt, ka šāda nostāja mums vienkārši nav pieņemama. Ko jūs patiesībā domājat iesākt ar negatīvajām attīstības tendencēm attiecībās starp Krieviju un ES? Vai ļausit tam visam vienkārši ritēt savu gaitu? Vai patiešām gribat par šīm negatīvajām tendencēm Krieviju vēl apbalvot?

Nick Griffin (NI). – Priekšsēdētājas kundze, šodien dzirdēta nebeidzama retorika par draudzību un sadarbību starp visām valstīm uz šīs zemes, izņemot Krieviju. Ķīna īsteno genocīdu Tibetā. Turcija noliedz armēņu holokaustu. ASV līdz ar zemi nolīdzina Irāku, un mēs viņus par to uzslavējam. Bet Krievijai mēs augstprātīgi lasām vien liekulīgu morāli. Šī konfrontējošā rusofobija apkaunojošā veidā veicina Amerikas karojošā neokonservatīvisma lobēto jaunā Aukstā kara kampaņu.

Protams, starp Krieviju un tās kaimiņvalstīm pastāv dažas vietēja mēroga atšķirības, bet piekritīsim, ka nākamās nedēļas samits mums jāizmanto, lai mēģinātu būvēt tiltu un veidot sadarbību starp mūsu civilizācijas austrumu un rietumu daļām. Vēsturisku un ar kultūru saistītu iemeslu dēļ tas ir daudz praktiskāk un drošāk nekā censties panākt vienrātību ar Turciju — Eiropas mūžseno ienaidnieku.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, attiecības ar Krieviju ir ļoti svarīgas — tā ir Drošības padomes pastāvīgā locekle un militāra lielvalsts. Sadarbība ar Krieviju ir nepieciešama, stājoties pretī Irānas kodolprogrammas izaicinājumam, risinot Vidējo Austrumu, atbrūņošanās, klimata pārmaiņu un citus jautājumus.

Turklāt Krievija ir Eiropas kaimiņvalsts, ar kuru daudzām ES dalībvalstīm ir svarīgas ekonomiskās attiecības un augsts enerģētiskās atkarības līmenis. Tā ir valsts, ar kuru mēs ik gadu divas reizes tiekamies samitos (kas noteikti ir laba iespēja novērtēt mūsu attiecības).

Šobrīd mēs pārrunājam jaunu partnerattiecību nolīgumu, kas paplašinās sadarbību tā sauktajās „četrās kopējās telpās”. Manuprāt, svarīgākā no tām ir ekonomikas un enerģētikas telpa. Mums nepieciešama atklātība, skaidri noteikumi un garantijas investīcijām, bet Krievijai vispirms jāiestājas PTO.

Tādēļ nākamās nedēļas samits dos mums iespēju noskaidrot Krievijas nodomus attiecībā uz PTO un pārliecināties, ka tā neīsteno iniciatīvas, kas ar to nav savienojamas. Turklāt nedrīkst pieļaut, ka atkārtos pēdējo gadu gāzes piegādes krīze, un jaunajā nolīgumā jāparedz principi, kas noteikti Eiropas Enerģētikas hartas nolīgumā, no kura, kā jau minēts, Maskava diemžēl ir izstājusies.

Mums jāturpina darbs arī pārējās trīs kopējās telpās. Es jau pieminēju Krievijas kā globāla partnera nozīmi.

Dāmas un kungi, kopā ar Krieviju mēs varam paveikt daudz, bet, kā jau tika teikts, ir viens attiecību aspekts, ko mēs nedrīkstam aizmirst, jo Krievija ir Eiropas valsts un mūsu kaimiņš. Tai jāievēro cilvēktiesības un jāpilda saistības, ko šajā sakarā paredz tās dalība Eiropas Padomē.

Viens no redzamākajiem ES ārpolitisko sakaru trūkumiem ir tas, ka attiecībā uz Krieviju tai nav kopējas politikas. Izmantojot Lisabonas līguma instrumentus, šādu kopējo politiku izveidot būs vieglāk, tomēr mums kā dalībvalstīm patiešām jāgrib, lai šāda vienota politika pastāvētu, un priekšroka netiktu dota divpusējiem kanāliem ar Maskavu, kas reizēm var būt pilnīgi atšķirīgi.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Priekšsēdētājas kundze, Ferrero-Waldner kundze, Malmström kundze, es nevaru sākt savu runu, nepieminot, ka šodien mēs Parlamentā atzīmējam Berlīnes mūra krišanas 20. gadadienu.

Man kaut kā šķita, ka īpaši tika uzsvērts tas, ko mēs pa visiem šiem gadiem esam panākuši, tas, ka, pateicoties pirms 20 gadiem notikušajām pārmaiņām, Eiropa ir kļuvusi vienota, un tas, ka viena valsts šajā procesā neiesaistījās, kaut arī, būsīm godīgi, ja vien gribētu, tā šīs pārmaiņas varētu apturēt, citiem vārdiem, tā bija Padomju Savienība.

Es to saku tāpēc, ka, manuprāt, šīs pārmaiņas kļuva iespējamās tieši tādēļ, ka Rietumi uzsāka sadarbības politiku ar Padomju Savienību. Nevelkot paralēles starp Padomju Savienību un šodienas Krieviju, vēlos teikt, ka tas, ko teica Ferrero-Waldner kundze un Malmström kundze, ir iepriecinoši, jo tādējādi tiek turpināta šī pragmatisko partnerattiecību politika ar Krieviju, uzsverot, ka ir jautājumi, kuros Eiropas Savienība bez Krievijas iesaistīšanās panākumus negūs.

Gribu uzsvērt, ka, protams, mēs esam nobažījušies par cilvēktiesību situāciju un citiem jautājumiem, piemēram, par to, ka saskaņā ar Amnesty International novērtējumu šī situācija arvien pasliktinās — pašvaldību vēlēšanās notiek balsu pirkšana, un ir problēmas pilsonisko organizāciju darbībā. Jebkurā gadījumā mūsu nostājai pret Krieviju jābūt vienotai.

Tas ir secinājums, kas mums jāizdara, ņemot vērā pēdējos gadus. Es gribu arī teikt, ka viens no jautājumiem, kas Parlamenta rezolūcijas priekšlikumā nav ietverts, ir Austrumu partnerība. Es vēlētos, lai gaidāmajā samītā Austrumu partnerības jautājumam tiktu pievērsta īpaša uzmanība, jo tas ir vienīgais veids, kā mēs varam garantēt šīs jaunās politikas veiksmīgu īstenošanu.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, Krievija ir pelnījusi, lai pret to izturas nopietni. Domāju, ka, ja mūsu partneri Kremli dzirdētu komisāres runu, viņi būtu ļoti pārsteigti, kā viņa vērtē ES un Krievijas attiecības.

Mūsu pieeja attiecībā uz gaidāmo ES un Krievijas augstākā līmeņa sanāksmi nav pietiekami drosmīga un atklāta, lai fundamentālie jautājumi, kas šobrīd pastāv starp ES un Krieviju, tiktu nopietni risināti. Ja mēs Eiropas Savienībā nebūsim atklāti, ja tikai dažas dienas pēc Lisabonas līguma galīgās ratificēšanas Čehijā solidaritāte enerģētikas jomā ir kļuvusi par tukšu frāzi un ziemeļu gāzes vada būvniecības projekts turpinās, ja mūsu attiecībās Enerģētikas harta vai Sarkozy plāns, vai arī Krievijas nesenie militārie manevri pie Polijas austrumu robežas netiek uztverti nopietni, mēs neko nepanāksim.

Komisāres kundze, lūdzu, atbildiet mums atklāti: kādus ES un Krievijas attiecību aspektus jūs uzskatāt par savu personisko veiksmi? Kur mums šajā jomā būs iespēja gūt panākumus? Ja nebūsim atklāti, mēs neko nepanāksim.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, komisāres kundze, karš Gruzijā, gāzes konflikts un Eiropas Savienības nespēja panākt pietiekami vienotu nostāju attiecībā uz Krieviju ir atstājuši savas pēdas.

Tai pašā laikā Krievija, bez šaubām, ir svarīgs Eiropas stratēģiskais partneris un ne tikai saistībā ar energoapgādi. Drīz mēs redzēsim, vai jaunais enerģētikas krīžu novēršanas memorands un Eiropas agrīnās brīdināšanas sistēma nesīs jebkādas rezultātus, — to mēs redzēsim, vēlākais, kad izcelsies nākamais gāzes konflikts. Fakts ir tāds, ka mūsu atkarību no Krievijas gāzes tik vienkārši pārtraukt nav iespējams un pat Nabucco projekts šo situāciju neko daudz nemainīs. Būtu naivi ticēt, ka Teherāna nevarēs izdarīt spiedienu uz Eiropu.

Es uzskatu, ka Eiropas Savienībai jāīsteno saprātīga un reālistiska politika pret Krieviju. Ir jāatrod līdzsvars starp Eiropas un Krievijas interesēm, kā arī jārespektē Krievijas vēsturiskais jutīgums attiecībā uz ģeopolitiskiem jautājumiem. Pretējā gadījumā mums drīzumā būs jāraizējas ne tikai par abpusēju ledus laikmetu, bet arī par Eiropas pilsoņu salšanu gāzes konflikta dēļ.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (LT) Es atbalstu *Zalewski* kunga nostāju, respektīvi, grozījumu Nr. 1, jo tajā pievērsta nopietna uzmanība diviem Eiropas Savienībai ļoti svarīgiem jautājumiem. Pirmkārt, mēs nosodām veidu, kā trešā valsts augstprātīgi ignorē un noraida ES kā līdzvērtīgu un respektējamu partneri ārējās energoapgādes drošības jautājumos, kas ir svarīgi Eiropas Savienībai. Otrkārt, mēs neatbalstām Eiropas valstu nošķiršanu, ko trešā valsts, protams, īsteno savā *Nord Stream* gāzes vada projektā. Mums jāiestājas pret lobēto un reizēm ar koruptīviem līdzekļiem panākto Eiropas sadalīšanu, un mēs nedrīkstam samierināties ar Krievijas augstprātīgo attieksmi pret mums, ar ko es domāju Eiropas Parlamentu. Mēs nedrīkstam ļaut *Gazprom*, *Nord Stream* lielākajam akcionāram, klaji ignorēt mūsu Parlamenta rezolūciju par draudiem, ko gāzes vads rada videi.

Problēma nav tikai Baltijas jūras traģiskā ekoloģiskā situācija, bet arī mūsu institūcijas morālais stāvoklis. Kad mēs pagājušogad šeit balsojām, mēs pieprasījām neatkarīgu un godīgu ietekmes uz vidi novērtējumu, kā arī garantijas Baltijas jūras piekrastē dzīvojošām tautām, ja gadījumā notiek katastrofa. *Gazprom* pat necentās Eiropai atbildēt. Tas bija kā splāviens Parlamenta sejā, un mēs uz to nedrīkstam reaģēt ar vārdiem: „Jā, kungs, ar lielāko prieku!” Mums jāizturas ar godu un cieņu, necenšoties ietekmēt vai aizkavēt debates, ko tagad ierosinājuši EP deputāti tieši par problēmām Baltijas jūrā. Ja, padevušies bailēm, mēs piekritīsim Baltijas un jaunās Maskavas–Berlīnes jūras robežas iznīcināšanai ar Krievijas karakuģiem, kas apsargā gāzes vadu, mēs zaudēsim savu brīvību. Patiešām, pļāpājot par enerģiju, mēs pārdodam savu nākotni.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Priekšsēdētājs kundze, kā teica *Kowal* kungs, mūsu attieksmei pret Krieviju ir jābūt nopietnai, it īpaši pēc Lisabonas līguma parakstīšanas, attiecībā uz kuru ir tāds interesants fakts, ka prezidents, kurš tik ilgi pretojās līguma parakstīšanai, proti, *Václav Klaus*, ir ieņēmis īpaši nekritisku nostāju pret Krieviju. Nopietna attieksme pret Krieviju nozīmē saprātīgas un pragmatiskas ekonomiskās attiecības ar to, tomēr tas nenozīmē, ka mums nav jākritizē iekšpolitiskie notikumi Krievijā, jo īpaši saistībā ar cilvēktiesību jautājumiem.

Tas, kas notika pēdējo vēlēšanu laikā, ir nožēlojami — tas nenotika gluži tā, kā tam vajadzētu notikt. Protams, mūs īpaši satrauc uzbrukumi cilvēktiesību aizstāvjiem. Šajos uzbrukumos negribu vainot Krievijas valdību. Tas, ko es gribu un ko mēs šajā ļoti līdzsvarotajā rezolūcijā pieprasām, ir nopietna Krievijas attieksme pret šo cilvēktiesību aizstāvju aizsardzību. Šobrīd tas nenotiek, vismaz ne pietiekamā apmērā. Ar šo jautājumu mums drīzāk vajadzētu vērsties pie prezidenta *Medvedev*, nevis premjerministra *Putin*. Atšķirība varbūt nav pārāk liela, bet, ja viens no viņiem ir paudis pietiekami skaidru un pozitīvu attieksmi, tas tas noteikti ir prezidents *Medvedev*, un mums viņš šajā ziņā ir jāiedrošina un jāatbalsta.

Attiecībā uz enerģētikas jautājumu — arī šeit mums jāveido ļoti mierīgas un saprātīgas attiecības. Man nav nekas pret *Nord Stream* vai *South Stream*, tomēr attiecībā uz gāzes piegādi es nevēlos būt atkarīgs ne no viena, ne no vienas valsts. Tādēļ es ļoti atbalstu *Nabucco* gāzes vada projektu. Daudzveidība, diversifikācija — tas ir ļoti svarīgs gāzes piegādes faktors neatkarīgi no tā, vai tas notiek pa kādu citu vadu, piemēram, *Nabucco*, vai caur SDG ostām. Tas nav tādēļ, ka šī valsts ir tieši Krievija, bet gan tādēļ, ka Eiropai nevajadzētu būt atkarīgai ne no viena.

Ja mēs tagad šajā spēlē iesaistām Ukrainu, tad es vēlētos, lai Ukrainas politiķi uzņemtas pilnu atbildību un veic investīcijas, par ko tie vienojušies ar Eiropu. Es zinu, ka Krievija bieži izmanto situāciju, bet, ja Ukraina pildīs savus solījumus, tad Krievija situāciju vairs izmantot nevarēs, jo attiecīgās investīcijas būs veiktas Ukrainā.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Es vēlos apsveikt rezolūcijas autorus par spēju saskaņot dažādu politisko grupu viedokļus. Stokholmas samits būs laba iespēja mūsu dalībvalstīm pierādīt, ka mēs varam būt vienoti. Kaut arī mēs runājam 23 valodās, savas ekonomiskās, politiskās un enerģētiskās intereses mēs varam aizstāvēt vienbalsīgi.

Īpaša uzmanība Eiropas Savienībai būtu jāvelta energoapgādes drošības jautājumam, gan nodrošinot pastāvīgas piegādes no Krievijas, gan arī attīstot alternatīvus projektus, tādus kā *Nabucco* un Viseiropas Konstancas–Triestes naftas cauruļvada projekts.

Mums, rumāņiem, energoapgādes drošība nozīmē drošību Melnās jūras reģionā. Eiropas enerģētikas politiku var ietekmēt šajā reģionā neatrisinātie konflikti.

Tai pašā laikā mums jāmaina sava domāšana, lai tā balstītos nevis uz ietekmes sfērām, bet gan uz uzticību. Krievijai ir jāsadarbjas ar Eiropas Savienību šo ārkārtīgi svarīgo jautājumu risināšanā. Arī panākumi noteiktos projektos, kas ir būtiski Eiropas Savienības attīstībai, ir atkarīgi no energoapgādes drošības.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Priekšsēdētājas kundze, mums ir ļoti vajadzīga jauna partnerība un sadarbība starp ES un Krieviju. Tomēr šobrīd to kavē vēsturiskās debates starp vairākām ES dalībvalstīm un Krieviju. Attiecības starp Eiropas Savienību un Krieviju nedrīkst izmantot par šo vēsturisko debašu ķīlu.

Kā jau minēja *Hannes Swoboda*, mūsu enerģētiskā atkarība ir abpusēja. Tas būtu liels panākums, ja Eiropas Savienība un Krievija pēc tās izstāšanās no Enerģētikas hartas spētu panākt vienošanos enerģētikas nozarē. Būtu svarīgi izveidot arī uzticības tālruni enerģētikas jautājumos, lai Centrāleiropas dalībvalstīm nebūtu jācieš no Krievijas un Ukrainas strīdu sekām.

Visbeidzot, mums ir pilnīgas tiesības nosodīt tiesiskuma un cilvēktiesību pārkāpumus Krievijā. Tomēr uzmanība jāpievērš arī tādiem tiesību pārkāpumiem kā pilsonības liegšana 400 000 krievu, kas dzīvo Latvijā, tādējādi parādot, ka Eiropas Savienībai ir daudz darāmā arī savā cilvēktiesību jomā.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Es atbalstu *Malmström* kundzes un *Ferrero-Waldner* kundzes pieeju. Domāju, ka ar šādu programmu dialogu starp Krieviju un Eiropas Savienību būs izdevīgs abām pusēm.

Šodien mums ir svarīga diena — mēs pieminam Berlīnes mūra krišanu. Tomēr mēs esam aizmirsuši, ka tai pašā laikā Krievijā sagruva cits svarīgs mūris un sākās pārejas process, kas vēl joprojām turpinās. Šodien Krievija ir labāka valsts nekā pirms Berlīnes mūra krišanas, un laiku pa laikam mums vajadzētu sev to atgādināt. Dažreiz mums vajadzētu pienācīgi novērtēt Krieviju, mūsu svarīgo partneri, un neļauties tikai emocijām, ko uzjundījusi mūsu vēsture.

Mums vajadzīga Krievija kā globāls partneris pasaules politikā un kā partneris attiecībās starp Eiropas Savienību un Krieviju. Tomēr, kā jau minēja citi deputāti, tas nenozīmē, ka mums būtu jāatsakās no savām pamatvērtībām. Par to vispār negribu runāt.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze, vispirms es vēlos ko teikt *Ferrero-Waldner* kundzei. Varbūt jūs šeit nebija, kad runāja prezidents *Havel*. Tāpat kā *Ojula* kundze un *Schulz* kungs es vēlos atsaukties uz prezidenta *Havel* teikto, ka Eiropas Savienības uzdevums ir cīnīties par demokrātiju un cilvēktiesību ievērošanu.

To pieminēja arī *Malmström* kundze, par ko es viņai pateicos. Jūs runājat tā, it kā Eiropas Savienība gatavotos augstākā līmeņa sanāksmei ar Šveici. Jūs runājat par tirdzniecību, uzņēmējdarbību, klimata pārmaiņām un pilnīgi aizmirsāt par svarīgiem jautājumiem — tiem, kas, iespējams, ir paši svarīgākie Eiropas Savienībai. Mans novēlējums jums, mums un galvenokārt Krievijas Federācijas pilsoņiem ir tāds, lai ES biežāk ieņemtu *Malmström* kundzes šodien pausto nostāju, nevis to, ko ieņēmat jūs.

Andrew Henry William Brons (NI). – Priekšsēdētājas kundze, pirms mēs kritizējam Krieviju par cilvēktiesību pārkāpumiem, palūkosimies uz līdzīgiem pārkāpumiem pašā Eiropas Savienībā — valstīs, kur pret opozīcijas partijām tiek vērsti fiziski uzbrukumi, piemēram, Ungārijā, vai kurām uzbrūk valdošās partijas miliču armija, kā, piemēram, pat Apvienotajā Karalistē, vai valstīs, kur cilvēki tiek apcietināti par nevardarbīgu protestēšanu vai ir aizliegtas politiskās partijas, piemēram, Beļģijā.

Mums jāveido attiecības ar Krieviju, balstoties uz savu dalībvalstu interesēm, nevis liekulīgiem jūtu uzplūdiem.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētājas kundze, padies par ļoti konstruktīvajām debatēm. Domāju, vairums piekritīs, ka Krievija ir stratēģisks Eiropas Savienības partneris un mūsu attiecības ar šo valsti ir svarīgas. Šai partnerībai jābalstās uz savstarpēju cieņu, kopīgo saistību ievērošanu, kā arī Eiropas Savienības pausto vērtību respektēšanu attiecībā uz cilvēktiesībām, demokrātiju un tiesiskuma principu.

Tādēļ mums jāizsakās ļoti skaidri, un es domāju, ka tie, kas mani kritizēja, piemēram, *Rosbach* kundze, varbūt nedzirdēja manu ievadrunu, kurā es ļoti skaidri teicu, ka esam nobažījušies par cilvēktiesību situācijas attīstību Krievijā. Krievija ir svarīga kaimiņvalsts. Protams, mums ir daudz neatrisinātu jautājumu, un droši vien viens no mums necer, ka Stokholmas samitā mēs tos visus atrisināsim. Tomēr tā būs vērtīga iespēja satikties un par šiem jautājumiem diskutēt.

Mums ir kopīgi jautājumi, kuros mēs varbūt spēsim nedaudz pietuvoties risinājumam. Te ir jautājums par Tuvajiem Austrumiem un Afganistānu, un šobrīd, protams, ļoti aktuāls ir klimata pārmaiņām vēltāis samits Kopenhāgenā. Tad ir finanšu un ekonomiskā krīze un mūsu kopīgās saistības šajā ziņā, kā arī mūsu attiecības saistībā ar enerģētikas jomu, iestāšanos PTO un dažādiem ārpolitikas un drošības politikas jautājumiem. Mums jāsadarbojas, risinot konfliktus mūsu kopējā telpā. Tas ietver tādu specifisku jautājumu noteikšanu, attiecībā uz kuriem no šīs sadarbības ieguvējas būs abas puses. Mums tas jādara korekti un cieņpilnā veidā, neatsakoties no savām vērtībām.

Ceru, ka šis samits mums palīdzēs arī stiprināt savas stratēģiskās partnerattiecības un dos mums iespēju veidot konstruktīvu sadarbību. Tas būtu pozitīvs iznākums. Esmu iepazinies ar rezolūciju, kuru daudzi no jums pieminēja un par kuru, kā es sapratu, jūs rīt balsosiet. Es domāju, ka tā ir ļoti laba rezolūcija, un es arī uzskatu, ka ir patiešām lieliski, ka Komisijā, kā arī Padomē un Eiropas Parlamentā par šiem jautājumiem kopumā ir tik liela uzskatu vienprātība.

Kā jau tik daudzi no jums teica, runājot ar Krieviju, mums jāpauž vienota nostāja. Ja mēs būsim vienoti un ja mums būs skaidrs un konstruktīvs dialogs, ieguvēja būs gan Krievija, gan Eiropas Savienība, un tas nāks par labu arī daudziem svarīgiem jautājumiem Eiropas un pasaules mērogā.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. – Priekšsēdētājas kundze, no vienas puses, Krievija ir stratēģisks partneris, bet no otras — kaimiņvalsts, un attiecībā uz kaimiņvalsti situācija ir sarežģītāka. Tomēr es domāju, ko jo īpaši šajā ekonomiskās nenoteiktības laikā svarīgi ir tas, lai attiecības starp Eiropu un Krieviju būtu pēc iespējas efektīvākas, sniedzot drošību, stabilitāti un labklājību gan mūsu, gan arī Krievijas pilsoņiem. Tādēļ mums jāpastiprina savi centieni, lai panāktu vienošanos jautājumos, kur mūsu uzskati atšķiras, piemēram, cilvēktiesību vai kopējo kaimiņattiecību jomā, taču jādod arī iespēja veidot dialogu un diskutēt, ņemot vērā mūsu atšķirības, tomēr respektējot arī mūsu kopīgās saistības. Tas bija tā vispārēji.

Tagad atļaujiet man pateikt dažas konkrētas lietas. Krievijas iestāšanās PTO ir un paliek mūsu galvenais mērķis. To sakot, es domāju, ka ir laiks atrisināt vairākus jautājumus, kas šajās tirdzniecības attiecībās palikuši neatrisināti. Daži no tiem, piemēram, Piedņestras pārlidojumu maksas, mūsu programmā atrodas jau daudzus gadus. Tās vienmēr tikušas pieminētas visos daudzajos samitos, kuros esmu piedalījies. Citi jautājumi, piemēram, ierosinātais dekrēts par konteineru pārvadājumu ierobežošanu pa sauszemes ceļiem, ir nesenāki, un es pati, kā arī visi Komisijas dienesti šos jautājumus uzdodam ik reizi, kad runājam ar Krieviju. Patiešām, mums tikko bija pastāvīgā partnerības padome, bet, protams, mēs to varam darīt atkal.

Otrs jautājums, ko gribu pieminēt, ir enerģētika. Kā jau teicu, Eiropas Savienība un Krievija ir svarīgi partneri arī enerģētikas jomā. Šis ir savstarpēji atkarīgas attiecības, kas abām pusēm dod spēcīgu motivāciju tās balstīt uz paredzama un arī konkrēta pamata. Tādēļ ļoti svarīgi ir nodrošināt netraucētu un nepārtrauktu enerģijas piegādi Eiropas Savienībai, tādējādi nepieļaujot un pārvarot ārkārtas situācijas. Tieši to mēs vēlamies panākt ar, piemēram, agrīnās brīdināšanas mehānismu, pie kura mēs tagad strādājam un kur būtu svarīgi, lai mēs strādātu kopā ar Krievijas Federācijas Enerģētikas ministriju. Mēs šo jautājumu esam pārrunājuši, un es patiešām ceru, ka varēsim šo darbu turpināt.

Attiecībā uz Ukrainu un jo īpaši gāzes tranzītu — mēs Komisijā strādājam kopā ar Ukrainas varas iestādēm, kā arī starptautiskajām finanšu iestādēm pie aizdevuma paketes, kas atrisinātu finanšu problēmas saistībā ar Krievijas gāzes uzglabāšanu un Ukrainas gāzes nozares reformēšanu un modernizēšanu.

Jūlija beigās tika panākta vienošanās, kas deva iespēju, izpildot vairākus nosacījumus, no starptautiskām finanšu iestādēm saņemt finansiālu palīdzību. Ceram, ka tas patiešām darbosies, un mums ir arī jāpārliecinās, ka attiecības enerģētikas jomā balstās uz ļoti skaidra un atklāta tiesiskā pamata. Uz to mēs arī tiecamies, īpaši mūsu jaunajā nolīgumā.

Attiecībā uz cilvēktiesībām — es runāju gan par cilvētiesībām! Mēs runājam par cilvēktiesībām katrā samītā. Vēlos teikt dažus vārdus par nāvessodu, jo, protams, saskaņā ar mūsu vērtību kopieni mums tas nav pieņemams. Jā, Krievijas konstitucionālā tiesa šobrīd šo jautājumu apspriež, bet, kā mēs uzzinājam, pazīmes liecina, ka tiesas spriedums būs tāds, ka Krievijai jāievēro Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 6. protokols, ko tā parakstījusi, tādēļ, visticamāk, nāvessods netiks atjaunots. Cerēsim, kas tas tā patiešām arī būs.

Kā minēju iepriekš, Krievija kā ANO, EDSO un Eiropas Padomes dalībvalsts ir uzņēmusies ļoti nopietnas saistības cilvēktiesību jomā. Tās vienmēr tiek pārrunātas ES un Krievijas konsultācijās par cilvēktiesību jautājumiem. Tā kā šādas konsultācijas tikko, 5. novembrī, notika Stokholmā, es pārāk sīki par to nerunāju, taču visi, kas ir informēti, to zina.

Mana pēdējā piebilde būs pozitīva — tā ir jauniešu sadarbība zinātnes un tehnoloģijas jomā. Es piekritu *Fleckenstein* kungam, ka apmaiņas un sadarbības veicināšana starp Eiropas Savienības un Krievijas jauniešiem mums ir ļoti svarīga, un mēs šim nolūkam piedāvājam savas programmas. Tās ir izrādījušās veiksmīgas arī pašā Eiropas Savienībā, piemēram, programmas *TEMPUS* un *Erasmus Mundus*, un tas ir arī ceļš, kas mums jāturpina.

Šajā kontekstā mēs esam uzsākuši sarunas par Krievijas pievienošanos Eiropas Kopienas pētniecības un tehnoloģiju attīstības pamatprogrammai. Tas ir saistīts arī ar milzīgu ekonomisko potenciālu.

Domāju, ka mūsu attiecību spektrs ir ļoti plašs. Mums ir daudz ko pārrunāt, un mūsu uzskati ar Krieviju reizēm nesakrīt, bet mēs vienmēr varam debatēt par katru jautājumu, un tieši to mēs arī darām.

Priekšsēdētāja. – Esmu saņēmusi sešus rezolūciju priekšlikumus⁽²⁾, kas iesniegti saskaņā ar Reglamenta 110. panta 2. punktu.

Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks rīt, ceturtdien, 2009. gada 12. novembrī.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), rakstiski. – (RO) Sākoties ziemai, Eiropu apdraud gāzes krīze, līdzīga tai, kas izcēlās šā gada sākumā, kad atkarība no Krievijas bija izteiktāka nekā jebkad agrāk. Iespējams, ka šogad atkārtosies arī pagājušās ziemas scenārijs, uz kuru nesen norādīja premjerministrs Putin un kura pamatā atkal ir nesaskaņas ar Ukrainu. Šajā kontekstā alternatīva Krievijas gāzei — Nabucco projekts — kļūst par absolūtu nepieciešamību. Gāzes piegāde Eiropai nedrīkst būt atkarīga no konfliktiem starp Krieviju un Ukrainu. Visām ES organizācijām Nabucco projekts jāatzīst par prioritāti, tieši tā, kā martā to jau nolēma Eiropadome. Attiecībā uz Nabucco projektu ES jāieņem vienota nostāja. Krievijas interesēs ir piekļūt Kaspijas gāzei, un apņēmīga, vienota Eiropas pārstāvju grupa aicinās Krieviju pie tā paša sarunu galda. Mēs neiesaistīsimies konkurences cīņā starp projektiem. Mēs nesalīdzinām Nord Stream un South Stream projektus. Mēs runājam par kopīgām interesēm attiecībā uz alternatīvu gāzes avotu. Visbeidzot, kas nav mazāk svarīgi, Eiropas institūcijām jāaicina Krievija un Ukraina neļaut savam ģeopolitisko vai elektorālo interešu diktētajam lepnumam apdraudēt ES iedzīvotāju un tautsaimniecību drošību.

András Gyürk (PPE), rakstiski. – (HU) Atkārtotas sarunas par ES un Krievijas partnerības un sadarbības nolīgumu ir laba iespēja abām pusēm pārskatīt jautājumus, kas visskaidrāk definē to attiecības. Pēc dažu pēdējo gadu notikumiem nav nekāda nejaušība, ka šo sarunu programma atspoguļo enerģijas apmaiņas aizvien pieaugošo nozīmi. Spriežot pēc preses sniegtās informācijas, mēs nekādā ziņā nevaram būt droši, ka šogad izbēgsim no gāzes krīzes, kas kļuvusi par regulāru parādību. ES Direktīvai par gāzes piegādi, kas vēl nav pieņemta, diemžēl nebūs nekādas jēgas, ja ES dalībvalstīm būs atkal jāceļas, lai aizgrieztu krānus. Tieši tādēļ Eiropas Savienībai jācenšas panākt, lai Krievijā vēl ratificējamās Enerģētikas hartas pamatprincipi kļūtu par jaunā sadarbības nolīguma neatņemamu daļu. Šobrīd gan enerģijas tranzīta, gan arī tirgus pieejamības jautājums ir pretrunu pilns. Patiešām, kamēr vien Krievija, izmantojot tirgus atvērtību, joprojām būs iesaistīta kā investors vairumā ES dalībvalstu, tā konsekvēnti slēgs savu tirgu rietumu uzņēmumiem. Enerģētikas harta šo pretrunu var atrisināt. Arī tirgus principu fiksēšana rakstveidā turmāko gāzes piegādes ilgtermiņa līgumu sarunu laikā var būt noderīga. Ja pārredzamas attiecības ar tiem izveidot neizdosies, tad turpmāk joprojām būs iespējams dalībvalstis noskaņot vienu pret otru, jo tās turpinās par gāzi maksāt dažādas cenas.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE), rakstiski. – Priekšsēdētājas kundze, šodien Krievijā mēs redzam, ka pilsoniskā sabiedrība cieš no varas iestāžu rīcības. No organizācijām, kuru vienīgais pienākums ir palīdzēt aizsargāt pilsoņu pamatbrīvības un cilvēktiesības, varas iestādes atbrīvojas, izliekot tās no telpām, atsakot tām administratīvas atļaujas un dažviet Krievijā slepkavojot to locekļus.

Vēl tikai šonedēļ mēs lasījām ziņojumus, ka Cilvēktiesību centrs un Maskavas Helsinku grupa, Krievijas vecākā cilvēktiesību organizācija, tiks izdzīti no savām telpām.

Ja mēs, Eiropas Parlaments, šā gada Saharova balvu gatavojamies pasniegt fondam „Memorial”, tai skaitā vienam no Maskavas Helsinku grupas dibinātājiem Lyudmila Mikhailovna Alexeyeva kundzei, mums jāuzsver, ka Parlamentam, Eiropas Savienībai rūp kas vairāk par biznesu un pēc iespējas lētāku gāzi. Mēs esam vērtību kopiena, kas ietver tādas vērtības kā pilsoņu brīvības, demokrātija, cilvēktiesības un cieņa. Nākamās nedēļas samītā mūsu Eiropas līderiem jārunā ne tikai par cauruļvadiem un brīvo tirdzniecību. Krievijas pilsoniskās sabiedrības gaismai vēl nevajadzētu izdzist. Paldies.

Krzysztof Lisek (PPE), rakstiski. – (PL) Ir ļoti svarīgi, lai mums būtu labas attiecības un laba partnerība ar Krieviju. Tai pašā laikā mēs mēģinām izveidot Austrumu partnerību, kuras mērķis ir aktivizēt ES attiecības ar Baltkrieviju, Ukrainu, Moldovu, Gruziju, Azerbaidžānu un Armēniju. Par spīti daudzajiem paziņojumiem, ko Eiropas Savienība un Polija ir sniegušas par sadarbību ar Krievijas Federāciju, mani uztrauc fakts, ka septembrī tūkstošiem Krievijas karavīru piedalījās militārās mācībās „Rietumi 2009” Baltkrievijā. Šo mācību mērķis bija apspiest Polijas etniskās minoritātes iedomāto sacelšanos. Kopīgu Krievijas–Baltkrievijas militāro

(2) Sk. protokolu.

mācību rīkošana, pieņemot, ka agresors ir viena no Eiropas Savienības dalībvalstīm, ir ārkārtīgi satraucošs fakts. Turklāt mani pārsteidz, ka ne Eiropas Komisija, ne arī ES Augstais pārstāvis kopējās ārpolitikas un drošības politikas lietās uz to nereagēja. Ceru, ka šis jautājums tiks izvirzīts gaidāmajā Eiropas Savienības un Krievijas augstākā līmeņa sanāksmē, kas notiks 18. novembrī Stokholmā.

17. Pakalpojumu direktīvas piemērošana (debates)

Priekšsēdētāja. – Nākamais darba kārtības punkts ir debates par

- mutisko jautājumu Padomei par Direktīvas 2006/123/EK piemērošanu, ko Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas vārdā iesniedza *Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi, Heide Rühle, Adam Bielan, Kyriacos Triantaphyllides* un *Matteo Salvini* (O-0107/2009 – B7-0216/2009), un

- mutisko jautājumu Komisijai par Direktīvas 2006/123/EK piemērošanu, ko Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas vārdā iesniedza *Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi, Heide Rühle, Adam Bielan, Kyriacos Triantaphyllides* un *Matteo Salvini* (O-0114/2009 – B7-0219/2009).

Malcolm Harbour, autors. – Priekšsēdētāja kundze, man ir tas gods pirmo reizi, kopš esmu ievēlēts par Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejas priekšsēdētāju, uzstāties šajā zālē un uzdot šo jautājumu visu komitejas politisko grupu, kā arī koordinatoru vārdā. Man ir liels prieks, ka daudzi jaunie komitejas locekļi ir šeit, lai mani atbalstītu un piedalītos debatēs.

Nedomāju, ka Parlamentam būtu jāatgādina, cik svarīga ir Pakalpojumu direktīva. Izmantojot vienotā tirgus priekšrocības nozarē, kas veido varbūt visus 70 % no Eiropas ekonomikas, darba vietas, ko tas radīs, un tā dinamiskais efekts pašreizējos stagnācijas apstākļos mums ir ļoti nepieciešams.

Šī ir ļoti plaša spektra direktīva. Tai ir daudz jaunu elementu. Daudzās jomās tā ir sarežģīta. Tā prasīja daudz uzmanības. Lai direktīva efektīvi darbotos, ir ārkārtīgi svarīgi to konsekventi un pilnā apmērā transponēt dalībvalstu tiesību aktos. Direktīvas galvenā doma ir tāda, ka dalībvalstīm jālikvidē šķēršļi uzņēmējdarbībai un jāatsakās no tādiem savos tiesību aktos paredzētiem pasākumiem, kas diskriminē pakalpojumu uzņēmumus, kuri vēlas darboties šajā nozarē. Ticiet man, dažādās valstīs ir burtiski simtiem tiesību aktu priekšlikumu vai pašu tiesību aktu, kuros šā priekšlikuma dēļ bija jāveic grozījumi. Ja vien visi kolēģi un visas valstis neapvienos spēkus, lai to izdarītu, tad šī diskriminācija turpināsies. Tas jādara konsekventi. Pretējā gadījumā šie šķēršļi saglabāsies.

Tieši tādēļ vispirms es vēlos īpaši pateikties Komisijai par vadošo lomu, ko tā uzņēmas, vadot un koordinējot visu šīs direktīvas izpildes un transponēšanas procesu dalībvalstīs. Es vēlos pateikties arī Padomei un, tā kā šis priekšlikums tika pieņemts jau 2006. gadā, arī pārējam Padomēm, par šā procesa vadīšanu, kā to esam redzējuši samitos, aicinot konsekventi transponēt šo direktīvu.

Vēršoties tieši pie *Cecilia Malmström*, ministres, kas šodien atrodas šeit, vēlos pastāstīt, cik iespaidota jutās komiteja par Zviedrijas paveikto darbu, kad šā gada septembrī savas misijas ietvaros mēs to apmeklējām. Es domāju, ka viņi noteikti ir labs piemērs daudziem cilvēkiem, jo īpaši ņemot vērā viņu pedantisko attieksmi, nodrošinot, ka Zviedrijas varas iestādes visos līmeņos izprot savas ES tiesību aktos paredzētās saistības, lai varētu piešķirt atļaujas pakalpojumu uzņēmumiem, kuri nāk no citām Eiropas Savienības valstīm.

Mūsu jautājums šovakar īpaši attiecas uz to, kas, mūsaprāt, ir tie svarīgākie elementi, kuri pēc iespējas ātrāk būtu jāievieš. Dalībvalstīm tika izvirzīta prasība izskatīt savus tiesību aktus, meklējot, kā jau teicu, šos diskriminējošos elementus. Tomēr direktīvas transponēšana 28. decembrī tikai aizsāks šķēršļu likvidēšanas procesu, jo tagad katra valsts nāks ar priekšlikumu sarakstu, kas diskriminēs citas valstis un ko, pēc viņu domām, tās varēs attaisnot ar sabiedrības interesēm. Šis savstarpējās izvērtēšanas process — tas ir kas pilnīgi jauns — paredz, ka dažādu dalībvalstu iestādes vērtē viena otru un to diskriminējošos priekšlikumus. Šis process, kas sācies, būs ļoti svarīgs, un mēs tam sekojam ar lielu interesi. Šovakar mēs gribētu dzirdēt, ko attiecībā uz šo procesu piedāvā Komisija. Mēs gribētu zināt, kā šo procesu atbalstīs Padome. Mēs gribētu arī gūt pārliecību, ka tas nebūs process aiz slēgtām durvīm, jo patērētāji, uzņēmēji un citas ieinteresētās pusēs vēlēšies zināt, kā process norisinās. Mēs gribam redzēt šo sarakstu. Mēs gribam redzēt to noteikumu un iekšējo statūtu sarakstu, ko dalībvalstis vēlas saglabāt.

Otrs jautājums ir informācija un piekļuve procedūrām, izmantojot elektroniskās tehnoloģijas. Vienotu kontaktpunktu izveide uzņēmējdarbībai ir novatorisks priekšlikums jebkurā Eiropas direktīvā. Dalībvalstīm

jānodrošina, lai šī informācija un piekļuve procedūrām, kas nepieciešama uzņēmumiem, būtu pilnīga, lai tie varētu darboties, izmantojot šīs sistēmas. Ļoti svarīgi, lai izveidotās sistēmas būtu pilnīgas.

Lūk, tāds šovakar ir mūsu jautājums. Mēs ceram, ka *Ferrero-Waldner* kundze, kas šo jomu varbūt tik labi nepārzina, sniegs izsmeļošu atbildi. Mēs zinām, ka jūs pasveicināsiet no mums visiem *Charlie McCreavy*.

Domāju, ka tomēr ir svarīgi saprast arī manas komitejas viedokli. Mums tas nozīmē arī tāda procesa sākumu, kas turpināsies nākamajos piecus gadus un kurā mums būs jākontrolē un jāatbalsta politiskās intereses un jāizdara spiediens uz visām dalībvalstīm, lai šī direktīva tiktu īstenota. Man jāsaka *Cecilia Malmström*, ka, saudzīgi izsakoties, biju vīlies, ziņojumā izlasot, ka Konkurētspējas padome šā gada septembrī apsprieda Komisijas piezīmi, ka, izrādās, dažās dalībvalstīs politiskā apņemšanās pilnībā un savlaicīgi ieviest direktīvu diemžēl atbilstošā rīcībā nav izpaudusies. Tas nepavisam nav labi. Mēs gribam redzēt rezultātu un gribam to jau tagad.

Cecilia Malmström, *Padomes priekšsēdētāja*. – (SV) Priekšsēdētājas kundze, vēlos pateikties *Harbour* kungam un Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejai par šo svarīgo jautājumu. Kā jau *Harbour* kungs teica, pakalpojumu brīva aprīte ir viens no iekšējā tirgus stūrakmeņiem. Šī nozare veido 60–70 % no ES ekonomikas un nodarbinātības kopējā līmeņa, un šis skaits turpina pieaugt. Tai būs ļoti nozīmīga loma ES ekonomikas izaugsmē, tomēr, kā tika norādīts, pakalpojumu brīva aprīte nedarbojas tik labi kā vajadzētu. Vēl ir daudz darāmā, lai likvidētu tirdzniecības šķēršļus un veicinātu pakalpojumu tirdzniecību, tādēļ ir lieliski, ka tagad mums ir Pakalpojumu direktīva, kas 28. decembrī tiks transponēta.

Komisija ir tieši atbildīga, lai dalībvalstis darītu to, kas tām jādara, un esmu pārliecināta, ka Komisijas pārstāve par to runās, tomēr gribu ko teikt prezidentūras vārdā, atbildot uz jautājumu, ko man uzdeva komiteja. Pirmkārt, gribu runāt par tiesību aktu izskatīšanu un tās lomu direktīvas piemērošanā. Šis izskatīšanas mērķis ir identificēt un likvidēt šķēršļus brīvībai veikt uzņēmējdarbību un brīvai pakalpojumu aprītei. Pakalpojumu sniegšanas prasībām, ko dalībvalstis saglabā savos tiesību aktos, jāatbilst nediskriminēšanas, nepieciešamības un samērīguma principam.

Tas ir milzīgs uzdevums, bet, kad tas būs paveikts, pakalpojumu nozare būs ieguvēja, jo administratīvais slogs uzņēmumiem, kas sniedz pakalpojumus, tiks samazināts. Galīgais ziņojums Komisijai par šo jautājumu jāiesniedz līdz 28. decembrim.

Valstu kontaktpunktiem jāvāc informācija par tiesībām un prasībām, kas pakalpojumu nozarē noteiktas pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem. Šiem kontaktpunktiem jādod iespēja pakalpojumu sniedzējiem tiešsaistē pieteikties atļauju saņemšanai un sazināties ar atļaujas devēju iestādi. Protams, dalībvalstīm to noorganizēt ir diezgan grūti. Tā pamatā ir ideja, ka mums ir modernāka sistēma ar augstāku e-pārvaldes līmeni. Nākamajā nedēļā Zviedrijas prezidentūra rīko ministru sanākumi Malmē tieši par šo e-pārvaldes jautājumu. Šajā sanāksmē dalībvalstis var rēķināties ar Komisijas atbalstu, un tiks rīkoti daudzi semināri, lai mēs varētu viens no otra mācīties, galveno uzmanību pievēršot lietotāja ērtībām.

Cits svarīgs jautājums ir tīmekļa portālos lietotā valoda un iespēja tos izmantot arī citā, ne tikai savas valsts valodā. Tā nav direktīvas prasība, bet, cerams, lielākajai daļai dalībvalstu informācija kontaktpunktos būs pieejama vairākās valodās. Tas ļaus pakalpojumu sniedzējiem salīdzināt dažādus tirgus un gūt kopainu, kas nepieciešama, lai paplašinātu savu darbību.

Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komiteja jautā, vai dalībvalstis šo direktīvu spēš ieviest laikā, un es ceru, ka tās spēš. Uz šo jautājumu būs jāatbild Komisijai, bet fakts ir tāds, ka Konkurētspējas padomē visas dalībvalstis norādīja, ka būs gatavas laikā. Protams, ļoti svarīgs šajā ziņā ir politiskais atbalsts.

Kādas tad ir bijušas lielākās problēmas? Protams, direktīvas spektrs ir ārkārtīgi plašs, tādēļ dalībvalstīm jāveic vairāki pasākumi ne tikai attiecībā uz saviem tiesību aktiem, bet arī lai veicinātu sadarbību. Šīs struktūrvienības, ko mēs, cerams, izveidosim, nodrošinās efektīvāku un mūsdienīgāku pārvaldi. Tomēr tam būs vajadzīgs laiks. Vienā naktī nav iespējams izskatīt visus tiesību aktus šajā ārkārtīgi plašajā jomā un atrast ar tiesību aktu palīdzību īstenojamus risinājumus. Pārvaldes iestādēm būs nepieciešama apmācība attiecībā uz to jaunajiem pienākumiem, un tam būs vajadzīgi līdzekļi.

Līdz ar to atbilde uz jautājumu, kādas ir bijušas lielākās problēmas, protams, ir vienotu kontaktpunktu izveide un to darbības nodrošināšana. Visbeidzot, Parlaments jautāja, kā šajā procesā tika iesaistītas ieinteresētās personas. Šis ir svarīgs jautājums, jo tā, protams, ir būtiska šā procesa daļa dažādām ieinteresēto personu organizācijām, kuras tiks iesaistītas informācijas sniegšanā par Pakalpojumu direktīvu un tās priekšrocībām pilsoņiem un uzņēmumiem, kā arī to viedokļu un vajadzību noskaidrošanā.

Šis dialogs bija ļoti svarīgs procesa elements. Daudzas ieinteresētās personas sarunu periodā jau bija iesaistītas kontrolgrupās, un daudzos gadījumos šo tīklu darbība turpinās. Daudzās valstīs ir notikušas plašas sociālās konsultācijas par priekšlikumiem attiecībā uz direktīvas piemērošanu, lai iegūtu dažādu informāciju un noskaidrotu viedokļus.

Visbeidzot, priekšsēdētājas kundze, es vēlos pateikties Parlamentam par izrādīto interesi attiecībā uz Pakalpojumu direktīvas piemērošanas procesu. Ņemot vērā Eiropas Parlamenta ļoti svarīgo lomu, ko tas uzņēmās, lai panāktu vienošanos, ir labi, ka jūs saglabājat interesi un pārbaudāt un pārliecināties, ka mēs darām to, kas mums jādara dalībvalstīs. Mēs piekrītam, ka sevišķi svarīgi ir tas, lai direktīva tiktu ātri un pareizi ieviesta, un jo īpaši tagad, ekonomiskās krīzes laikā, Pakalpojumu direktīva būs svarīgs instruments, kas izvedīs mūs no krīzes un ļaus atkal koncentrēties uz ekonomisko izaugsmi un, cerams, darba vietu radīšanu.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. – Priekšsēdētājas kundze, gribu pateikties Eiropas Parlamentam, jo īpaši mana kolēģa *Charlie McCreavy* vārdā, par šo savlaicīgo mutisko jautājumu par situāciju attiecībā uz Pakalpojumu direktīvas piemērošanu.

Līdz termiņa beigām ir palikuši nedaudz mazāk par diviem mēnešiem, un ir pienācis laiks palūkoties uz padarīto un kritiski izvērtēt pašreizējo situāciju.

Pakalpojumu direktīva ir viena no svarīgākajām pēdējos gados pieņemtajām iniciatīvām. Tai ir liels potenciāls attiecībā uz tirdzniecības šķēršļu likvidēšanu iekšējā tirgū un mūsu valstu administrāciju modernizēšanu, un pašreizējos ekonomiskajos apstākļos pareiza direktīvas piemērošana ir kļuvusi vēl jo svarīgāka. Mēs to ļoti labi zinām, un Eiropas Parlaments un jo īpaši Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komiteja ne tikai uzņēmās vadošo lomu, lai direktīvu varētu pieņemt, bet Komisija īpaši augstu vērtē arī jūsu pastāvīgo ieinteresētību, pārraugot darbu, ko veikušas dalībvalstis, lai šo direktīvu īstenotu.

No mūsu puses, Komisija ir izpildījusi savu apņemšanos veicināt direktīvas īstenošanas procesu. Tas jau tika pieminēts. Mēs esam nopietni uzklauzījuši dalībvalstu lūgumus pēc tehniskās palīdzības un esam pielikuši vēl nebijušus pūliņus un atlicinājuši resursus, lai šo palīdzību sniegtu. Pēdējo trīs gadu laikā ir notikušas vairāk nekā 80 divpusējas sanāksmes ar visām dalībvalstīm un ekspertu grupas Briselē tikās vairāk nekā 30 reizi.

Tomēr valsts līmenī Komisija direktīvas īstenošanu nevar veikt. Tas ir dalībvalstu pienākums, un Pakalpojumu direktīvas transponēšana tām ir bijis sarežģīts uzdevums.

Tas bija sarežģīts tāpēc, ka tas ietvēra vairākus lielus projektus, piemēram, vienotu kontaktpunktu izveidi un pakalpojumu jomā pieņemto tiesību aktu pārskatīšanu un vienkāršošanu. Tas bija sarežģīts arī tāpēc, ka tas ietvēra intensīvu sadarbību starp visiem pārvaldes līmeņiem, vai tā būtu valsts, reģionālā vai vietējā mēroga pārvalde.

Cik tad tālu mēs esam tikuši? Un vai dalībvalstis iekļausies termiņā?

Nedaudz vairāk kā puse dalībvalstu Pakalpojumu direktīvu varētu ieviest līdz 2009. gada beigām vai 2010. gada sākumā. Dažas dalībvalstis varētu šo termiņu nokavēt. Tas nav apmierinošs rezultāts, jo īpaši pilsoņiem un uzņēmējiem, kas vēlas izmantot savas tiesības iekšējā tirgū. Kaut arī salīdzinājumā ar citām iekšējā tirgus direktīvām šajā situācijā nav nekā neparasta, tā tomēr dod iemeslu bažām.

Tomēr jāņem vērā arī tas, ka varbūt vairāk nekā saistībā ar jebkuru citu direktīvu dalībvalstīm bija jāatrisina ārkārtīgi daudz sarežģītu juridisku un praktisku jautājumu. Tādēļ, ņemot to vērā, rezultāts, ko mēs līdz nākamā gada sākumam ceram sasniegt, patiesībā varētu tikt uzskatīts par diezgan labu.

Tagad ļaujiet man precīzāk atbildēt uz jūsu jautājumu.

Tātad gandrīz visas dalībvalstis ir pabeigušas savu tiesību aktu izskatīšanas procesu. Dažas pie tā vēl strādā. Protams, šajā posmā ir diezgan grūti novērtēt, cik lielā mērā šī izskatīšana palīdzēs reāli transponēt direktīvu. Transponēšanas termiņš vēl nav pienācis, un dalībvalstis Komisijai vēl nav iesniegušas savas izmaiņas tiesību aktos.

Tomēr skaidrs ir tas, ka mērķtiecīgs un detalizēts tiesību aktu izskatīšanas process ir ļoti svarīgs, lai nodrošinātu tiesību aktu piemērošanu iekšējā tirgus situācijai katrā dalībvalstī. Tas ir ārkārtīgi svarīgi arī mūsu pakalpojumu nozares konkurētspējai kopumā.

Attiecībā uz vienotajiem kontaktpunktiem, šķiet, ir skaidrs, ka līdz 2009. gada beigām vairums dalībvalstu būs ieviesušas vismaz dažus praktiskus vienotā kontaktpunkta risinājumus. Tas vēl nebūs ideālais variants, taču veidos stabilu pamatu. Dalībvalstīm jāturpina darbs pie vienoto kontaktpunktu izveides un modernizācijas, lai beigu beigās tie kļūtu par pilntiesīgiem e-pārvaldes centriem.

Šajā ziņā Komisija piekrīt, cik svarīgi ir nodrošināt papildu informāciju un procedūras, izmantojot šos vienotos kontaktpunktus, piemēram, attiecībā uz darba ņēmēju tiesībām un nodokļiem. Uzņēmējiem un patērētājiem jāizprot tiem piemērojamie noteikumi. Bet, kā jūs jau zināt, šajā direktīvā tā nav obligāta prasība.

Vienotajiem kontaktpunktiem nostiprinoties un attīstoties, mēs sagaidām, ka tiks sniegta arī šāda informācija. Patiešām, dažas dalībvalstis to plāno darīt jau tagad.

Kas attiecas uz direktīvas piemērošanu sociālo pakalpojumu jomā, ciktāl tie šajā direktīvā ir aplūkoti, nešķiet, ka šis jautājums būtu radījis īpašas problēmas. Direktīvā ir paredzēti mehānismi, kas nodrošina, lai šo pakalpojumu specifika tiktu ņemta vērā.

Visbeidzot, es domāju, ir skaidrs, ka ieinteresētās personas ir spēlējušas būtisku lomu visā direktīvas īstenošanas procesā. Tās ir uzmanīgi sekojušas dalībvalstīs veiktajiem pasākumiem un dažādi iesaistījušās direktīvas īstenošanas procesā, un mēs raudzīsimies, lai nākamgad, izvērtējot īstenošanas rezultātus, tiktu ņemtas vērā ieinteresēto personu domas.

Tādēļ mums jāizdomā, kā nodrošināt, lai šīs apspriedes būtu mērķtiecīgas un ļoti konkrētas.

Visbeidzot, daudzas dalībvalstis likumdošanas procesa laikā ir rīkojušas atklātas konsultācijas par direktīvas īstenošanas tiesību aktu projektu. Dažas ieinteresēto personu organizācijas pat ir veikušas regulāras aptaujas, saviem dalībniekiem jautājot par direktīvas īstenošanas gaitu. Šajā procesa posmā ir svarīgi būt reālistiskiem un godīgiem. Direktīvas īstenošanas jomā vēl ir daudz darāmā, un tām dalībvalstīm, kas nespēj iekļauties termiņā, ir jāpieliek papildu pūles.

Tomēr es joprojām esmu pārliecināta, ka lielāko darba daļu jau esam paveikuši. Izdarīsim atlikušo un nevilcināsimies.

SĒDI VADA: P. SCHMITT

Priekšsēdētāja vietnieks

Andreas Schwab, PPE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Tas, ko tikko dzirdējām no Komisijas un Padomes, nav diez ko uzmundrinoši.

Eiropa sastopas ar starptautisku konkurenci, globālu konkurenci, kurā Eiropas pakalpojumu sniedzējiem ir jāatrod arī sava vieta un jāspēj veiksmīgi darboties. Ja mēs palūkojamies uz šīs direktīvas vēsturi, kas sākās Parlamentā, lielā mērā piedaloties deputātiem, manuprāt, nav diez ko uzmundrinoši dzirdēt, ka glāze ir pa pusei pilna vai pa pusei tukša, kā minēja Ferrero-Waldner kundze. Padomes priekšsēdētājas kundze, Parlamentam ir ne tikai bijusi svarīga loma pagātnē, bet tā nolūks ir pildīt šo lomu arī nākotnē. Tādēļ mēs iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejā nolēmām uzdot jums šo jautājumu laicīgi pirms transponēšanas termiņa beigām, lai pārbaudītu, vai jūs, Eiropas Savienības dalībvalstis, esat uzņēmušas saistības, kuras jūs pašas sākotnēji ierosinājāt — transponēt šo direktīvu līdz gada beigām, un vai jūs spējat šo mērķi sasniegt. Vismaz attiecībā uz Eiropas Tautas partijas grupu (Kristīgajiem demokrātiem) es joprojām pieņemu, ka jūs darīsiet visu, ko spējat, lai turpmākos mēnešos īstenotu savu apgalvojumu.

Mēs novērtēsim direktīvu un tās īstenošanu, raugoties no Eiropas pilsoņu, pakalpojumu sniedzēju un darba ņēmēju viedokļa, un saskaņā ar šo nostāju mēs rūpīgi pārskatīsim, kā dalībvalstis attiecas cita pret citu, un sēdes vadītāja minēto pārredzamības pakāpi attiecībā uz viedokļu apmaiņu par direktīvas elementiem, kā arī to, cik efektīvi tiek pārbaudīta dalībvalstu noteikumu ilgtspējība iekšējā tirgū, ciktāl tas attiecas uz pakalpojumu sniedzējiem. Tas pats sakāms arī par direktīvas piemērošanas jomu. Arī šajā ziņā, kā jau mēs to esam darījuši iepriekš, mums būs uzmanīgi jāvēro, cik lielā mērā Eiropas Kopienu tiesa Līgumu par Eiropas Savienību varētu interpretēt tā, lai prioritāti piešķirtu pilsoņu tiesībām un, kā jau tas Padomē, šķiet, reizēm notiek, dalībvalstu intereses ne vienmēr būtu prioritāras.

Otrkārt, mūs ļoti iepriecina tas, ko jūs minējat attiecībā uz procesa elektronisku pārvaldību, bet, mūsaprāt, galvenais jautājums ir tas, vai pakalpojumu sniedzēji galu galā visus uzdevumus, kurus paredz procedūra, spēs veikt vienkāršā un efektīvā veidā, izmantojot tiešsaistes procesu, un vai aiz šīm daudzajām tīmekļa

vietnēm viņi atradīs reālu cilvēku, ar kuru varēs pārrunāt jautājumus un dalībvalstīs noteiktās prasības, vai arī mēs šeit vienkārši būvējam mūrus un liekam šķēršļus.

Dāmas un kungi! Priekšsēdētājas kundze mani lūdz izteikties īsi. Es vēlos pāriet pie pēdējā jautājuma. Iepriekšējā debatē Parlaments aicināja izveidot iekšējā tirgus informācijas sistēmu, lai novērstu visas problēmas, kas dalībvalstu pārvaldes iestādēm var pamatotī rasties saistībā ar šīs direktīvas transponēšanu, un tādēļ, *Malmström* kundze, es ceru, ka jūs darīsiet visu iespējamo, lai šī direktīva varētu stāties spēkā šā gada 31. decembrī.

Evelyne Gebhardt, S&D grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs! Pateicos jums, ka mēs šodien varam diskutēt par šo tēmu, jo tā ir tik svarīga! Es vēlos, lai viena lieta būtu pilnīgi skaidra — mēs, Parlaments, ne tikai piedalījāties, bet nodrošinājam, lai šajā Pakalpojumu direktīvā tiktu rasts ļoti pozitīvs un konstruktīvs risinājums. Šā kompromisa pamatā ir darbinieku un sociālo tiesību garantēšana un jo īpaši vispārējās nozīmes pakalpojumu ņemšana vērā un atcelšana. Šis bija galvenais iemesls, kādēļ Pakalpojumu direktīva bija iespējama.

Tomēr par dažām lietām šajā saistībā es neesmu pārliecināta, un vēl nav atbildēti arī mūsu uzdotie jautājumi. Piemēram, būtu apbēdinoši, ja izrādītos patiesība tas, ko esmu dzirdējusi no dažādiem avotiem, proti, ka dažas dalībvalstis, pilnībā neievērojot Pakalpojumu direktīvā paredzētās darbinieku tiesības, Pakalpojumu direktīvas transponēšanu izmanto, lai izjauktu līdzsvaru, ko mēs, likumdevēji, esam raduši. Tas attiecas ne tikai uz darba apstākļiem, par kuriem pastāv šaubas, bet daudzās dalībvalstīs arī definīcijas ir pārstrādātas vai kļuvušas ierobežojošākas. Dažas dalībvalstis, minot vārgus attaisnojumus, neizņem sociālos pakalpojumus no tiem pakalpojumiem, uz kuriem attiecas šī transponēšana.

Šajā ziņā Eiropas Komisijas Rokasgrāmata nebija ļoti noderīga, jo tajā sniegtās vadlīnijas bija daļēji kļūdainas un tajā ietvertā interpretācija, mūsaprāt, bija nepareiza. Mani minētie piemēri parāda, cik svarīgi mums ir izveidot tiesisku regulējumu vispārējās nozīmes pakalpojumiem, lai pilnībā varētu ievērot tādas sociālās tiesības kā, piemēram, darbinieku tiesības. Nekas cits nebūtu pietiekams.

Es arī vēlētos jautāt dalībvalstīm, cik lielā mērā tās transponēšanā tika iesaistītas ieinteresētās personas, jo īpaši arodbiedrības un sociālie dienesti. Mēs uzdevām šo jautājumu, bet vēl neesam dzirdējuši atbildi uz to, un es ļoti vēlētos dzirdēt labu atbildi uz šo jautājumu.

Jürgen Creutzmann, ALDE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Komisijas reakcija, protams, ne tikai nav uzmundrinoša, kā norādīja *Schwab* kungs, bet ir pat ļoti apbēdinoša. Runājot par transponēšanu, mums jāsaprot, ka, ja jūs sakāt, ka ir ieplānoti 50 %, mums ir jāpieņem, ka otri 50 % vēl ļoti ilgi netiks iekļauti plānā.

Piemēram, manā valstī, Vācijā, pašlaik direktīvu transponē atsevišķas federālās zemes. Reinzemē-Pfalcā, kur es dzīvoju, man bija iespēja 25. septembrī piedalīties pirmajā lasījumā par Pakalpojumu direktīvas transponēšanu šajā federālajā zemē. Jūs jau varat iedomāties, ka nebūs iespējams laicīgi panākt transponēšanu, un es domāju, ka citās federālajās zemēs ir līdzīga situācija.

Protams, kritisks faktors mums būs tas, kā šī transponēšana tiks veikta. Ja 13. panta 2. punkts nosaka, ka „atļauju piešķiršanas procedūras un formalitātes nav preventīvas, un tās nav nepamatoti sarežģītas, kā arī neaizkavē pakalpojumu sniegšanu”, tad mums ir ļoti jā rūpējas, lai nodrošinātu, ka praksē tas tiešām nenotiek. Izšķirošs faktors būs, piemēram, tas, kā būs aprīkoti vienotie kontaktpunkti. Vai tiem būs valodu prasmes? Vai tie pietiekami cieši sadarbosies ar pārvaldes iestādēm, lai spētu veikt tiem uzdotos uzdevumus? Mēs par to ļoti šaubāmies. Faktiski komitejai tagad būtu jājauc, kuras valstis šajā ziņā atpauk no grafika, kuras valstis to izpilda par 50 % un kad tās paredz to paveikt? Tad attiecībā uz šīm valstīm labāk vajadzētu izveidot moratoriju vai ko līdzīgu.

Esmu pārliecināta, ka vairumā valstu šī direktīva līdz 2010. gada 1. janvārim netiks transponēta, lai gan šīm valstīm bija vairāk nekā četri gadi, lai to izdarītu. Tā ir galvenā problēma, un tas ir ļoti apbēdinoši.

Tadeusz Cymański, ECR grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Šajā diskusijā es vēlos pajautāt, kā krīze iespaido direktīvas īstenošanu ES valstīs.

Manā valstī Polijā, neskatoties uz krīzi un grūtībām saistībā ar transponēšanu, ir bijis iespējams izstrādāt likumprojektu par pakalpojumiem, kura pamatā ir augsta uzņēmumu reģistrēšanas un uzņēmējdarbības liberalizācijas pakāpe. Tādos sektoros kā amatniecība, tirdzniecība, tūrisms un viesnīcas ierobežojumi ir noteikti vienīgi izņēmuma gadījumos. Mēs to darām, lai nodrošinātu vienlīdzīgas iespējas un aizsargātu veselīgas konkurences principu.

2006. gadā panāktais kompromiss nozīmē to, ka noteiktām jomām direktīva netiks piemērota. Es vēlos jautāt, kā šie lēmumi tiek vērtēti šodien? Toreiz tika pieņemts, ka nākotnē sabiedrisko pakalpojumu jomā turpināsies likumdošanas darbs. Izmantojot komisāra lietoto metaforu, vai pēc tam, kad būs piepildīta glāze, kas jau ir pa pusei pilna, būs vēl kāda glāze, un kas notiks tālāk?

Eva-Britt Svensson, GUE/NGL grupas vārdā. – (SV) Priekšsēdētāja kungs! Saskaņā ar 2006. gadā panākto kompromisu Sociālistu grupa vairs nepieprasīja sociālajiem apsvērumiem piešķirt augstāku prioritāti nekā pakalpojumu sniedzēju uzņēmumu brīvībai. Pretējā gadījumā, kā jau paziņojumā presei rakstīja *Harbour* kungs, tas nebūtu bijis nekāds kompromiss. Termins „izcelsmes valsts princips” ir svītrots, un tā vietā ir lietota Komisijas kolīziju norma, kas skaidri nosaka, ka dažādu dalībvalstu darba tirgus tiesību aktu kolīziju gadījumā piemēro uzņēmuma izcelsmes valsts tiesību aktus.

Direktīvu nevarēja interpretēt tā, it kā tā nozīmētu, ka ES neiejauksies valsts darba tiesībās. Tomēr Komisija ātri izstrādāja vadlīnijas, nosakot, ka uzņēmumiem, kas sniedz pakalpojumus, nav jābūt pastāvīgajam pārstāvim valstī, kurā veic darbu, un tādēļ arodbiedrībai nav partnera, ar ko veikt pārrunas. Arī *Vaxholm* nolēmumā skaidri tika norādīts, ka ES tiesību aktiem ir augstāks tiesiskais spēks nekā Zviedrijas darba tiesību aktiem, kas nozīmēja, ka Zviedrija bija spiesta samazināt savus darba tiesību aktos noteiktos standartus. Es un Eiropas Apvienotā kreiso un Ziemeļvalstu Zaļo kreiso spēku konfederālā grupa neredzam citas alternatīvas, lai aizsargātu darbinieku tiesības, kā tikai līgumā iekļaut skaidru, juridisku protokolu, nosakot, ka arodbiedrību tiesības ir pārākas par tirgus brīvībām.

Lara Comi (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Pirmkārt un galvenokārt, ar Pakalpojumu direktīvu beidzās Eiropas ceļš, kura galamērķis ir tieši iekšējā tirgus noslēgšana, lai veicinātu tirdzniecību Eiropas Savienībā un tādā veidā iestādes varētu koordinēt savus pasākumus un, kas ir vissvarīgāk, līdz minimumam samazināt darījumu izmaksas dažādām operācijām dažādos sektoros un dažādās dalībvalstīs.

Dažādu administratīvo procedūru satura saskaņošana un pakalpojumu sniedzēju darbības atvieglošana citās dalībvalstīs automātiski nozīmē pieauguma palielināšanos un tādēļ arī pieauguma stimulēšanu tādā ārkārtējas krīzes laikā kā šis. Pakalpojumu direktīva, ko Eiropas Parlaments un Padome pieņēma 2006. gada 12. decembrī, ir būtiska daļa no Lisabonas stratēģijas, kas laika gaitā ir pārskatīta un pielāgota dažādajām situācijām, kuras Eiropa ir piedzīvojusi pēdējo deviņu gadu laikā, un tās galvenajam mērķim noteikti ir jābūt nodrošināt, lai Eiropas tautsaimniecība kļūtu par pašu konkurētspējīgāko tautsaimniecību pasaulē un arī par tautsaimniecību, kas balstīta uz zināšanām.

Ņemot vērā arī ekonomisko krīzi, ko mēs pašlaik piedzīvojam un kuru Eiropas Savienība cenšas novērst institucionālā līmenī, prasmīgi saskaņojot dažādus pasākumus, ko veikušas atsevišķas dalībvalstis, Pakalpojumu direktīva ir jāpiemēro vēl pareizāk un drīzāk, nekā bija nepieciešams, kad to pirmoreiz pieņēma. Tādēļ Pakalpojumu direktīvas transponēšanai noteiktais termiņš — 2009. gada 28. decembris — ne tikai, protams, norāda datumu, kas paredzēts, lai no šīs direktīvas ratifikācijas pārietu pie likumdošanas procesa, bet, pirmkārt, tas ir svarīgs solis pretim Eiropai, kas labāk apzinās savus resursus un, konkrētāk runājot, ir spējīga šos resursus izmantot visefektīvākajā veidā.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, ministra kungs, komisāru kungi, dāmas un kungi! Kopš Pakalpojumu direktīvas pieņemšanas un ar to saistītajām karstajām diskusijām tā vairs nav uzmanības centrā, bet ir svarīgi parādīt, ka mēs īpaši modri sekojam līdzī tās transponēšanas kritiskajiem posmiem.

Es apšaubu direktīvas 2. panta noteikumu interpretāciju saistībā ar sociālo pakalpojumu izslēgšanu no tās piemērošanas jomas. Tādi jēdzieni kā „atbalsts personām, kam vajadzīga palīdzība” vai „valsts pilnvaroti pakalpojumu sniedzēji” šķiet ierobežojoši salīdzinājumā ar dažās dalībvalstīs lietoto sociālo pakalpojumu definīciju, un es raizējos, vai ar nolūku sašaurināta interpretācija nevar kalpot, lai pamatotu veselās šādu pakalpojumu grupu iekļaušanu direktīvas piemērošanas jomā.

Šo pakalpojumu izslēgšana no direktīvas piemērošanas jomas ir galvenais teksta elements un garantija pilsoņiem, ka tiks aizsargāts Eiropas sociālais modelis.

Es ceru, ka noteiktas dalībvalstis, tostarp Francija, neizmantos transponēšanu, lai liberalizētu sociālos pakalpojumus, aizbildinoties, ka tās pakļaujas Eiropas tiesību aktiem. Šīs problēmas saistībā ar vispārējās nozīmes pakalpojumu integrēšanu skaidri parāda, ka ir vajadzīgi Eiropas tiesību akti, kas reglamentētu tieši šos pakalpojumus, un nav cieši jāturas pie visbiežāk lietotās definīcijas, kas izmantota arī direktīvā par komercpakalpojumiem.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Direktīvu par pakalpojumiem iekšējā tirgū ir svarīgi pareizi īstenot ne tikai to Eiropas uzņēmēju labā, kas darbojas šajā tirgū, bet arī patērētāju labā. Pakalpojumu direktīva ir labs piemērs. Tās īstenošanai ir atvēlēts trīs gadus ilgs periods. Tas ir ilgs laiks, un tomēr ne visas valstis šo direktīvu transponēs šo trīs gadu laikā. Šis piemērs ļoti skaidri parāda, ka ir vajadzīga ideāla sadarbība starp dalībvalstīm un Eiropas iestādēm, lai panāktu savlaicīgu transponēšanu visās dalībvalstīs.

Patiešām, tieši šādu nostāju Komisija pieņēma šā gada jūnijā ieteikumos attiecībā uz līdzekļiem iekšējā tirgus darbības uzlabošanai. Es uzskatu, ka īstenošanas procesā ir jāiet pat vēl tālāk. Tādēļ ziņojumā par iekšējā tirgus rezultātu tabulu es ierosinu iniciatīvu organizēt forumu par iekšējā tirgus jautājumiem, kurā tiktos Eiropas iestāžu, dalībvalstu un citu ieinteresēto grupu pārstāvji ar mērķi panākt precīzāk formulētas transponēšanas saistības, lai mēs varētu izpildīt tiesību aktus attiecībā uz iekšējo tirgu, tostarp šo ārkārtīgi svarīgo direktīvu. Es vēlētos, lai dalībvalstis un ES iestādes šai forumā apmainītos ar pieredzi transponēšanas jomā. Es vēlētos, lai šis forums piesaistītu sabiedrības uzmanību jautājumiem, kas saistīti ar iekšējo tirgu. Mums jāpalielina savu pilsoņu interese un atbildība par tirgus darbību. Tad mūsu pūliņi būs veiksmīgi.

Attiecībā uz problēmām saistībā ar Pakalpojumu direktīvas transponēšanu, par kurām mēs dzirdējām pirms mirkļa, es vēlos jautāt, vai dalībvalstis ir lūgušas Komisiju sadarboties un vai var teikt, ka īstenošanas procesā tās ir veiksmīgi piemērojušas kādu no Komisijas ieteikumiem. Vai Komisija turpina meklēt jaunus risinājumus? Vai tā izmanto visas iespējas un līdzekļus, lai īpaši mobilizētu un atbalstītu tās valstis, kurās radušās problēmas saistībā ar transponēšanu? Vai ir kādas jaunas idejas šajā jautājumā?

Louis Grech (S&D). – (MT) Ir uztraucoši tas, ka vismaz manā valstī, man regulāri sazinoties ar vietējām iestādēm, apstiprinās, ka daudzās no tām joprojām valda neziņa par to, kas tās sagaida, kad direktīva stāsies spēkā. Vispārīgi runājot, nav daudz zināšanu par pašreiz spēkā esošajiem tiesību aktiem attiecībā uz mūsu četrām brīvībām. Šķiet, trūkst arī informācijas par visu, kas saistīts ar normatīvajiem aktiem par finanšu pakalpojumiem, elektronisko komunikāciju pakalpojumiem un pakalpojumiem pārvaļadājumu jomā. Turklāt šķiet, ka iestādēm varētu būt problēmas vienkāršot administratīvo procesu un saskaņot tirdzniecības un citus licencēšanas noteikumus. Tāpēc Komisijai ir jāpieņem papildu iniciatīvas, lai nodrošinātu tūlītēju un tiešu palīdzību vietējām un reģionālajām iestādēm. Pie tam, ja mēs patiešām vēlamies, lai īstenošanas process būtu tāds, par kādu mēs vienojamies Parlamentā, tad Eiropas Parlamentam ir obligāti jāturpina piedalīties procesā, pat pēc tam, kad direktīva stāsies spēkā.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Priekšsēdētāja kungs! Ekonomikas lejupslīdes apstākļos parasti vajadzētu veidot jaunas darbavietas, palielināt konkurētspēju, veicināt cenu samazināšanu jeb, īsāk sakot, patērētājam nodrošināt vairāk priekšrocību. Mēs to darām, piemēram, subsidējot automobiļu ražošanas nozari. Mēs runājam par tādām profesijām kā frizieri, sanieņiķi un mūrnieki, kuriem nav vajadzīgas subsīdijas. Tomēr viņiem ir vajadzīga brīvība, lai tie varētu darīt savu darbu. Kaut realitāte atbilstu noteikumiem!

Es zinu piemēru par maiznīcu, ko uzcēla kādā kaimiņvalstī. Kad vajadzēja dot piekrišanu tās celšanai, viss bija labi. Tomēr, kad sākās ražošana, valdība un vietējās iestādes savu piekrišanu atsauc. Kāpēc? Protestēja vietējo maiznieku asociācija. Kaut šāda prakse nekad netiktu izmantota!

Komisāra kungs, piekritīsim nosaukt tās dalībvalstis, kuras īsteno šo tiesību aktu par 50 %! Kuras tās ir? Es vēlētos arī, lai janvārī mēs saņemtu priekšlikumu rūpīgi uzraudzīt šīs direktīvas transponēšanu atsevišķās dalībvalstīs.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Es piekrītu komisāram, ka Pakalpojumu direktīva ir viens no vissvarīgākajiem tiesību aktiem, kas pieņemts pēdējo gadu laikā, un ka ir ārkārtīgi svarīgi to pareizi īstenot.

Iepriekšējā sasaukumā man bija iespēja strādāt pie Pakalpojumu direktīvas noteikumiem. Es joprojām atceros, cik milzīgus pūliņus mēs visi Eiropas Parlamentā ieguldījām tās noteikumu izstrādē. Es ar entuziasmu atbalstu Pakalpojumu direktīvu un esmu cieši pārliecināts, tiekoties ar uzņēmējiem, es to bieži uzsveru, ka tā ir milzīga iespēja gan viņiem, gan visai Eiropas tautsaimniecībai.

Tomēr šo iespēju varēs pārvērst konkrētos rezultātos vienīgi tad, ja dalībvalstis atbilstošā veidā un savlaicīgi īsteno attiecīgos tiesību aktus. Tāpēc es pievienojos lūgumam tām valstu iestādēm, kuras vēl nav pabeigušas nepieciešamos darbus šajā jomā, jo īpaši attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvības principa un atsevišķu kontaktpunktu pareizu īstenošanu, paātrināt īstenošanas procesu. Es rūpīgi sekoju Pakalpojumu direktīvas īstenošanai atsevišķās valstīs tieši tāpat kā savā valstī, Polijā, kur joprojām ir daudz darba, lai pienācīgi īstenotu direktīvas noteikumus. Es ceru, ka šo pūliņu rezultāts būs apmierinošs.

Anna Hedh (S&D). – (SV) Priekšsēdētāja kungs! Ziemeļvalstu darba tirgus modeļa pamatā ir sociālo partneru vienošanās. Šāda tipa modelis nestrādā, ja viens no partneriem, šajā gadījumā pakalpojumu sniedzējs, nav pilnvarojis pārstāvi, ar kuru var veikt sarunas. Tāpēc mūs ļoti iepriecināja lēmums par Pakalpojumu direktīvu, kas, mūsaprāt, nozīmē, ka netiks skartas tiesības apspriest, noslēgt un īstenot koplīgumus, kā arī veikt protesta akcijas saskaņā ar valsts tiesību aktiem un praksi.

Tomēr Pakalpojumu direktīvas īstenošanas laikā Zviedrijā izveidojās diskusija par to, vai ir pieļaujams noteikt prasību, lai uzņēmums pilnvaro kompetentu pārstāvi. Tādējādi mans jautājums ir šāds. Vai direktīva kaut kādā veidā liedz valstij, kurā sniedz pakalpojumus, noteikt prasību, saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējiem ir jāieceļ pārstāvis, kas pilnvarots apspriest un noslēgt līgumus?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL) – (PT) Šīs diskusijas laikā mēs nedrīkstam aizmirst, cik ļoti šīs direktīvas transponēšana būs saistīta ar pakalpojumu liberalizāciju daudzās valstīs, jo īpaši tajās, kurās sociālā situācija ir ļoti nestabila, tādējādi krīzes situācija, ko mēs piedzīvojam, tur kļūs vēl smagāka. Pat, ņemot vērā visas rūpes, ko izrādīja dažādas dalībvalstīs, mums var rasties vēl nopietnākas problēmas, ja nekavējoties netiks veikti pasākumi, lai aizsargātu sociālās un darbinieku tiesības un visapdraudētākos sektorus. Liberalizācija varētu palielināt bezdarbu, nabadzību un nevienlīdzību visneaizsargātāko personu vidū, un iegūs tikai lielle pakalpojumu sniedzēji un ekonomiskās aprindas, it īpaši bagātākajās valstīs.

Tāpēc krīzes laikā viens būtiski svarīgs pasākums ir atlikt direktīvas transponēšanu attiecībā uz pakalpojumu liberalizāciju un veikt atbilstošu pētījumu par iespējamajām sociālajām sekām, ko radītu šīs direktīvas īstenošana.

Seán Kelly (PPE). – Priekšsēdētāja kungs! Ir jāpateicas Iekšējā tirgus un patērētāju aizsardzības komitejai par to, ka tā pievērsa uzmanību šim svarīgajam jautājumam — Pakalpojumu direktīvas īstenošanai. Nedrīkst pieļaut, ka valstis, uzņēmēji vai kāds cits izmanto šo ekonomikas krīzi, kas mūs piemeklējusi, lai atgrieztos pie protekcionisma, kas kopumā būtu katastrofāls.

Vispārīgāk skatoties, pakalpojumu tirdzniecība var būt tautsaimniecības atlabšanas virzītājspēks, un patiešām, kopš mēs iesaistījāmies ārējā tirdzniecībā, Īrijas ekonomiskā situācija ir uzlabojusies. Jaunā krīze Īrijā būtu radījusi daudz smagākas sekas, ja mums nebūtu bijis plašāks pamats starptautiskajai tirdzniecībai, ko atviegloja iekšējais tirgus.

Patiesi, robežu atvēršana ārvalstu konkurentiem nekādā veidā nav negatīvi ietekmējusi iekšzemes pakalpojumus. Patiesībā tas ir veicinājis konkurenci un inovācijas. Tādēļ es par visiem 100 % atbalstu šodien ierosināto.

Visbeidzot, es tikai vēlos pateikt, ka priecājos šodien dzirdēt atzinīgus vārdus par Īrijas komisāru *Charlie McCreevy*, kurš ir mans draugs, lai gan mēs esam no dažādām frakcijām.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Mēs runājam par Pakalpojumu direktīvu. Šīs direktīvas mērķis bija praksē īstenot ceturto Eiropas integrācijas projekta pamatbrīvību, jo mēs šodien runājam par gadadienām. To pieņēma pirms trīs gadiem, un tagad beidzas periods, kas dalībvalstīm bija atvēlēts savu valsts tiesību aktu pielāgošanai un šķēršļu novēršanai. Tagad, kad šis periods ir pagājis, ir laiks novērtēt, kādā stāvoklī mēs atrodamies pašlaik, kurš ir transponējis tiesību aktus un kurš nav, un ar kādiem noteikumiem.

Tomēr mans jautājums ir, vai Komisija uzskata, ka ir vajadzīgs augstāka saskaņotības pakāpe un, ja tā, vai tā plāno ierosināt kādu likumdošanas iniciatīvu saistībā ar šo ārkārtīgi svarīgo Pakalpojumu direktīvu, lai saskaņotu tirgu un patērētāju, pilsoņu un darba ņēmēju tiesības.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – Priekšsēdētāja kungs! Vēlreiz paldies par to, ka aktualizējāt šo ļoti svarīgo jautājumu! Es domāju, ka saskaņā ar vispārēju vienošanos Pakalpojumu direktīva ir ļoti svarīga un steidzama un mums tā jāīsteno, cik drīz vien tas iespējams.

Zviedrija, tāpat kā citas valstis, savas prezidentūras laikā dara visu iespējamo, lai tas noritētu bez sarežģījumiem un ātri. Mums ir bijušas vairākas diskusijas dažādās Padomes formācijās. Mums ir bijuši semināri un diskusijas par to, un tas ir iekļauts darba kārtībā, lai veicinātu reālu šā jautājuma risināšanu.

Tomēr ir atlikuši gandrīz divi mēneši, un atbilde uz jautājumu, kurš atpaliek no grafika, var mainīties. Vēl ir laiks. Mūsu mērķis ir skaidrs, un mēs zinām, ka tas ir arī Komisijas mērķis, un tas ir — panākt, lai visas valstis būtu īstenojušas direktīvu līdz 2009. gada 28. decembrim. Varētu būt neliela aizkavēšanās. Mums, protams, žēl, ka tā, bet es zinu, ka daudzas valstis strādā tik ātri, cik vien spēj.

Tika jautāts par to, kā funkcionēs kontaktpunkti. Tie vēl nepastāv, bet mērķis ir panākt, lai tie funkcionētu lietotājam draudzīgā un efektīvā veidā un ietvertu visu būtisko informāciju, kas vajadzīga gan pakalpojumu sniedzējiem, gan patērētājiem. Dalībvalstis ir sadarbojušās ar Komisiju, sagatavojot brošūru, kas pieejama visās valodās, lai būtiskā informācija būtu pieejamāka pilsoņiem un patērētājiem. Daudzas dalībvalstis veic arī savus pasākumus, lai izplatītu informāciju par direktīvu. Pastāv arī vienošanās izveidot kopīgu logotipu, lai lietotājiem būtu vieglāk navigēt starp dažādām tīmekļa vietnēm un kontaktpunktiem.

Lai gan tā nav obligāta prasība, dažas dalībvalstis savos kontaktpunktos nodrošinās informāciju par darba ņēmēju tiesībām un darba tiesību aktiem. Pakalpojumu direktīva neaptver darba tiesības, un darba ņēmēju norīkošana darbā ir izslēgta no tās piemērošanas jomas. Šis jautājums, ko man uzdeva mani Zviedrijas kolēģi, ir jārisina Zviedrijai. Mēs to izskatām, bet tas neattiecas uz šo diskusiju. Mēs priecāsimies pie tā atgriezties valstiskā līmenī.

Pakalpojumu direktīva ir svarīga. Tā atvieglos dzīvi pakalpojumu sniedzējiem, veicinās brīvu apriti un būs labvēlīga ieguldījumiem, izaugsmei un darbavietām, kā arī ļoti izdevīga pilsoņiem. Pilsoņi vēro mūs, lai pārliecinātos, ka tā stāsies spēkā, cik drīz vien iespējams, jo tas atvieglos viņiem dzīvi. Mūsu pienākums ir darīt visu iespējamo, lai tas notiktu.

Es vēlreiz vēlos pateikties Parlamentam ne tikai par tā ieguldījumu balsošanā par Pakalpojumu direktīvu un tās pieņemšanā, bet arī par to, ka tas ir pildījis uzrauga pienākumus un nemitīgi mudinājis Padomi un Komisiju darīt, ko varam, lai tā stātos spēkā. Bet vēl ir atlicis nedaudz laika, un, iespējams, mēs pie šīs diskusijas atgriezīsimies nākamgad Spānijas prezidentūras laikā. Komisija joprojām šo procesu vēros ļoti uzmanīgi.

Benita Ferrero-Waldner, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs! Kā jau iepriekš minēja, mēs esam pārrunājuši visus jautājumus saistībā ar dažādiem šīs direktīvas sociālajiem un citiem aspektiem. Es neuzskatu, ka mums tagad vēlreiz vajadzētu atsākt šo diskusiju, bet mums būtu jāpievērš uzmanība dalībvalstīm, lai redzētu, kā tās ir īstenojušas vai īsteno šo direktīvu. Pamatojoties uz jau pieejamo informāciju, nešķiet, ka vairums dalībvalstu līdz gada beigām, pat ne 2010. gada sākumā, būs pabeigušas īstenošanu.

Tādēļ uz uzskatu, ka var teikt arī, ka lielākā daļa dalībvalstu būs izveidojušas vismaz vienu kontaktpunktu un tātad būs gatavas izpildīt savas administratīvās sadarbības nolīgumus un saistības.

Tomēr dažos gadījumos varētu būt aizkavēšanās, ciktāl tas attiecas uz izmaiņām tiesiskajā regulējumā.

Attiecībā uz pārskatīšanas procesu dažas dalībvalstis pārskatīšanas iespēju ir izmantojušas, lai vienkāršotu tiesību aktus un procedūras, un ir veikušas ievērojamu skaitu izmaiņu. Citas dalībvalstis ir pieņēmušas tikai dažus grozījumus, un veikto izmaiņu skaits, protams, ir atkarīgs no vairākiem faktoriem, tostarp no esošajiem reglamentējošiem noteikumiem un arī no dalībvalstu iekšējās organizācijas: federālās valstīs šis process ir sarežģītāks nekā pārējās valstīs.

Protams, tas ir atkarīgs arī no dalībvalstu vēlmes vienkāršot tiesību aktus un procedūras.

Attiecībā uz jautājumu par pareizu īstenošanu mans kolēģis, *Charlie McCreevy* kungs, daudzreiz ir vērsis dalībvalstu valdību locekļu uzmanību uz to, cik svarīgs ir darbs pie īstenošanas, viņš un viņa personāls ļoti uzmanīgi sekoja īstenošanas procesam un uzraudzīja to.

Patiesām, kā jau es iepriekš minēju, pēdējo trīs gadu laikā notika vairāk nekā 80 divpusējas sanāksmes ar visām dalībvalstīm, un vairāk nekā 30 reizes Briselē tikās ekspertu grupas. Mēs esam sēdējuši rokas klēpī salikuši. Un mēs arī turpmāk sekosim dalībvalstu darbam un sniegsim tehnisku palīdzību, ja dalībvalstis to vēlēsies. Bet nobeigumā gribu teikt, ka šis darbs, tāpat kā līdzekļu piešķiršana, noteikti ir dalībvalstu pienākums.

Attiecībā uz nākamo gadu es domāju, ka būs būtiski svarīgi nodrošināt, lai konstruktīvi tiktu izmantots direktīvā paredzētais savstarpējās izvērtēšanas process. Mums būs jānovērtē arī tiesību aktu īstenošanas kvalitāte, kas tika lūgts, jāuzrauga vienoto kontaktpunktu darbība un pēc tam arī jāpanāk atgriezeniskā saite no uzņēmumiem un patērētājiem.

Visbeidzot, bet ne mazāk svarīgi, mums var nākties ķerties pie citiem īstenošanas mehānismiem — dažreiz varbūt pārkāpumu gadījumos, bet pašlaik ir pārāgri par to runāt.

Protams, attiecībā uz mazajiem un vidējiem uzņēmumiem mēs jums piekrītam. Tie ir ES tautsaimniecības mugurkauls, un to intereses ir Pakalpojumu direktīvas centrā.

Tātad, šī direktīva sniegs labumu visiem uzņēmumiem, bet visvairāk jau mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, un pašlaik mazie un vidējie uzņēmumi ļoti bieži izlemj palikt mājās visu juridisko sarežģījumu un pārredzamas

informācijas trūkuma dēļ. Tādēļ Pakalpojumu direktīva novērsīs daudzus no šiem sarežģījumiem un, mēs visi tā uzskatām, palīdzēs šiem uzņēmumiem izvirzīties.

Saskaņā ar Komisijas rīcībā esošo informāciju neviena dalībvalsts neizmanto Pakalpojumu direktīvu, lai mazinātu darba ņēmēju tiesības. Es to vēlētos apgalvot pavisam noteikti. Pakalpojumu direktīva neiespaido darba ņēmēju tiesības un neattiecas uz tām. Patiešām, tas noteikti ir, pateicoties praktiskajam un politiskajam kompromisam, ko panāca Parlaments un Padome.

Visbeidzot, es vēlos vēlreiz atkārtot, ka Parlaments ir bijis galvenais partneris visā Pakalpojumu direktīvas vēsturē. Pēdējo trīs gadu laikā Komisija ir atzinusi, ka ir svarīgi, lai jūs būtu iesaistīti īstenošanas procesā un informēti par mūsu darbu ar dalībvalstīm un, kā jau iepriekš tika minēts, arī turpmāk tā būs galvenā rīcība, lai panāktu labāku iekšējā tirgus darbību, nodrošinātu izaugsmi un nepieciešamās darbavietas. Tādēļ pareiza īstenošana ir vissteidzamākais jautājums, jo īpaši šajos grūtajos ekonomiskās krīzes apstākļos.

Priekšsēdētājs. - Ar to mēs slēdzam šo punktu.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Vilija Blinkevičiūtē (S&D), rakstiski. – (LT) Eiropai jābūt konkurētspējīgai. Pateicoties Eiropas Parlamenta pūlēm, Pakalpojumu direktīva palīdzēs īstenot līdz šim nepilnīgi regulēto pakalpojumu brīvo apriti Eiropas Savienības iekšējā tirgū. Pakalpojumu direktīva reglamentē licencēšanas procedūras, norādot aizliegtās prasības, un apstiprina, ka no 2010. gada visām prasībām, ko izvirza pakalpojumu sniedzējiem, jābūt nediskriminējošām, un tās jāpamato ar svarīgām sabiedrības interesēm, kā arī reglamentē galvenās funkcijas kontaktpunktiem, kas tiek veidoti. Vissvarīgāk ir tas, ka starpvalstu līmenī ir samazinātas pakalpojumu sniegšanas izmaksas, un ekonomikas lejupslīdes laikā tas ir īpaši svarīgi. Lietuva pievienojas to dalībvalstu sarakstam, kuras ir gatavas laikā īstenot Pakalpojumu direktīvas noteikumus. Patiešām, ir ļoti svarīgi, lai Komisija cieši un efektīvi sadarbotos ar dalībvalstīm, jo dažās valstīs trūkst informācijas par direktīvas īstenošanu, un tās nav gatavas to darīt. Pašlaik tikai 50 % dalībvalstu ir gatavas savos valsts tiesību aktos transponēt Pakalpojumu direktīvas noteikumus.

Edīta Herczog (S&D), rakstiski. – (HU) Priekšsēdētāja kungs! Dalībvalstīm līdz 2009. gada 28. decembrim pilnībā jāīsteno Pakalpojumu direktīva, kas, tāpat kā preču un izstrādājumu gadījumā, atvērs pakalpojumu tirgu gan privātpersonām, gan uzņēmēj sabiedrībām.

Šī direktīva ļoti palīdzētu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem un veicinātu darbavietu radīšanu un ekonomisko izaugsmi, ņemot vērā arī patērētāju intereses. Tomēr dažas dalībvalstis ir nolēmušas ierobežot to jauno dalībvalstu pilsoņu nodarbinātību, kuras pievienojās 2004. un 2007. gadā. Vācija un Austrija bez nopietna ekonomiska vai sociāla iemesla šo ierobežojumu vēlas saglabāt līdz 2011. gadam. Francija un Beļģija līdzīgu noteikumu piemēro attiecībā uz Rumāniju un Bulgāriju.

Tomēr šobrīd ir skaidrs, ka bailes, ko personificē bēdīgi slavenais „Polijas santehniķis”, ir nepamatotas. To Centrāleiropas un Austrumeiropas valstu pilsoņu skaits, kuri strādā Francijā, ir mazāks nekā, piemēram, Apvienotajā Karalistē nodarbināto pilsoņu skaits, lai gan Parīze pirms trīs gadiem pieņēma lēmumu pakāpeniski atcelt ierobežojumus tām profesijām, kurās trūka darbaspēka.

Šie pasākumi lielā mērā kavē īstenošanu Pakalpojumu direktīvu, kuras viens no pamatpīlāriem ir uz ekonomiskiem vai pilsonības iemesliem pamatotas diskriminācijas pilnīga novēršana. Divdesmit gadus pēc Berlīnes mūra sagraušanas, kad tika nojaukta robeža starp Austrumiem un Rietumiem, mēs varam teikt, ka arī Pakalpojumu direktīva kalpo līdzīgam mērķim. Šīs direktīvas veiksmīga īstenošana beidzot izdzēsīs to maldīgo priekšstatu, kura rašanos ir veicinājis „Polijas santehniķis”.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), rakstiski. – (FR) Pirms direktīvas īstenošanas Eiropas Parlamentam būtu jānovērtē tās piemērošanas ietekme uz cilvēkiem un sociālo sfēru, īpaši ņemot vērā krīzes sekas, ko mēs pašlaik piedzīvojam. Patiešām, viss norāda uz faktu, ka šīs direktīvas dēļ Eiropas Savienības uzņēmumi, amatnieki un darba devēji tiks nostādīti cits pret citu. Nesen kāda profesionāla lauksaimnieku organizācija atklāja, ka Francijas iestādes ierosināja Austrumeiropas valstīs izveidot nodarbinātības aģentūras laukstrādniekiem, kuri saņem zemāku atalgojumu un sociāli ir mazāk aizsargāti nekā Francijas laukstrādnieki. Pakalpojumu direktīvas transponēšana nedrīkst novest pie šādas prakses ieviešanas, kas Eiropā pazeminātu sociālās aizsardzības līmeni. Turklāt mēs ļoti raizējamies par vispārējās ekonomiskās nozīmes pakalpojumu apdraudējumu Eiropas Kopienas Tiesas prakses dēļ. Tādēļ mēs joprojām ceram, ka tiks izveidots cits Eiropas līmeņa tiesiskais regulējums, kas īpaši optimizēs un attīstīs sabiedriskos pakalpojumus.

Czesław Adam Siekierski (PPE), rakstiski. – (PL) Pakalpojumu direktīvu (2006/123/EK) raksturo daļēja pakalpojumu plūsmas liberalizācija Eiropas Savienībā. Mērķis, kādēļ šai direktīvai ir jāstājas spēkā, bija atbrīvot ekonomikas potenciālu. Direktīva ir pavērsusi daudzas iespējas gan patērētājiem, gan uzņēmējiem. Ir kļuvis iespējams labāk izmantot vienoto tirgu. Galvenie, kas iegūst no pakalpojumu tirgus liberalizācijas, ir mazie un vidējie uzņēmumi, kuriem iepriekš pastāvošie šķēršļi radīja visvairāk grūtību. Saskaņā ar Eiropas Komisijas datiem aptuveni 70 % no ES dalībvalstu IKP rada pakalpojumi. Līdzīgs skaitlis ir norādīts attiecībā uz pakalpojumu sniegšanā nodarbināto darbaspēku. Viena no priekšrocībām, ko sniegs direktīvas stāšanās spēkā, būs tās radītā konkurences palielināšanās iekšējā tirgū. Ir pierādījies, ka šīs direktīvas piemērošana būs iespēja attīstīt Eiropas tautsaimniecību un radīt jaunas darbavietas. Būtu jāpiebilst, ka tādējādi ir sasniegts viens no Lisabonas stratēģijas mērķiem attiecībā uz konkurences palielināšanu Eiropas tautsaimniecībā. Turklāt tā ir izraisījusi piedāvāto pakalpojumu dažādošanu. Panāktais efekts ir stimulē turpināt darbu, lai vēl vairāk liberalizētu šo direktīvu.

18. Kopīga pētniecības pasākumu plānošana, lai cīnītos pret neirodeģeneratīvajām slimībām, jo īpaši Alcheimera slimību (debates)

Priekšsēdētājs. - Nākamais darba kārtības punkts ir jautājums Padomei, uz kuru jāatbild mutiski, par

– kopīgu pētniecības pasākumu plānošanu, lai cīnītos pret neirodeģeneratīvajām slimībām, jo īpaši Alcheimera slimību (O-0112/2009 - B7-0218/2009).

Autors, *Herbert Reul*, ir norādījis, ka viņš kavēsies. Ja viņš ieradīsies, viņam tiks dots vārds beigās.

Françoise Grossetête, autora aizvietotāja. – (FR) Priekšsēdētāja kungs! *Reul* kunga prombūtnes laikā es atkārtoti jautāju, ko mēs uzdodam Komisijai. Saskaņā ar Līguma 165. panta tiesisko pamatojumu ar Parlamentu ir jāapspriež Padomes ieteikums par pasākumiem, lai cīnītos pret neirodeģeneratīvajām slimībām.

Mēs vēlamies zināt, vai Padome var pastiprināt savu nodomu 2009. gada 3. decembrī paredzētajā Konkurētspējas padomes sanāksmē pieņemt secinājumus par minēto jautājumu?

Nākamais jautājums attiecībā uz kopīgu pētniecības pasākumu plānošanu nākotnē — vai Padome var apstiprināt savu atzinumu, ka šīs iniciatīvas principā būtu jāpieņem, izmantojot vienu un to pašu juridisko pamatu?

Es vēlētos norādīt, ka mēs esam izstrādājuši rezolūciju. Šo rezolūciju ir atbalstījušas visas frakcijas, un tā ir svarīga gluži vienkārši tāpēc, ka tajā ir pievērsta uzmanība problēmām, kas saistītas ar iedzīvotāju novecošanu — pašlaik Eiropā vairāk nekā septiņi miljoni cilvēku slimo ar Alcheimera slimību, un ir paredzams, ka nākamo divdesmit gadu laikā šis skaitlis divkāršosies.

Tādēļ ir būtiski svarīgi plānot, ieguldīt un sadarboties šajā jomā, lai kontrolētu šo slimību radītās sociālās izmaksas un radītu cerību un nodrošinātu cieņas pilnu un veselīgāku dzīvi miljoniem slimnieku un viņu ģimenēm. Šo veselības un sociālo problēmu dēļ, kas skar visu Eiropu, ir vajadzīgi koordinēti pasākumi, kuru nolūks ir attiecīgajiem cilvēkiem nodrošināt efektīvu profilaksi, diagnostiku, ārstēšanu un aprūpi.

Īpaša uzmanība jāpievērš izpētei un inovatīvajam darbam, ko veic valsts un privātie uzņēmumi, cenšoties rast jaunus ārstniecības līdzekļus un nepieļaut šo slimību attīstību. Eiropas līmenī izpēte veselības jomā ir vēl sadrumstalotāka, un jāpalielina valsts un privātā partnerību skaits. 2008. gada februārī uzsāktās Inovatīvu zāļu iniciatīvas piemērs nedrīkst palikt vienīgais eksperiments.

Nobeigumā es teikšu, ka tā tiešām sacīkste uz laiku, jo mums ir jāapsteidz šīs slimības, cik tas ir iespējams. Izpēte mūsdienās rāda, ka jau pastāv vairākas iniciatīvas, kuru mērķis ir iepriekšēja diagnostika. Šajos konkrētajos jautājumos mūsu līdzpilsoņi gaida signālus no Eiropas, kurai ir jāsniedz garantijas un jāparedz ar vecumu saistīto slimību attīstība.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētāja kungs! Priekšlikums Padomes ieteikumam par pasākumiem, lai cīnītos pret neirodeģeneratīvajām slimībām un jo īpaši Alcheimera slimību, kopīgi plānojot pētniecības, kuru Komisija pieņēma 22. jūlijā, ir pamatots uz Līguma 165. pantu. Šis pants attiecas uz Kopienas un dalībvalstu izpēti un tehnoloģijas attīstības pasākumu koordinēšanu, lai nodrošinātu valstu politikas nostādņu un Kopienas politikas lielāku konsekveni.

165. pants saskan ar kopīgas plānošanas iniciatīvu mērķiem. Šo mērķu pamatā ir ideja, ka mēs kopīgi konstatējam problēmas, ar kurām kopīgi saskaras mūsu sabiedrības, un ka, dalībvalstīm uzņemoties lielākas

politiskas saistības, mēs varam vienoties par kopīgiem vai saskaņotiem šo problēmu risinājumiem. Protams, mērķis ir palielināt pētījumiem piešķirtā valsts finansējuma izlietošanas efektivitāti Eiropā.

Tomēr es uzskatu, ka problēma un jūsu jautājuma atslēga ir tas, ka 165. pants neparedz Padomei rīcības tiesības. Šis pants ir juridisks pamats, lai Komisija varētu veikt iespējamās iniciatīvas dalībvalstu un Kopienas politikas saskaņošanas veicināšanai. Līguma sadaļā par izpēti nav paredzēts cits juridisks pamats, ko Komisija varētu izmantot, lai ierosinātu pasākumus saistībā ar kopīgas plānošanas iniciatīvām.

Protams, Padome ir ļoti stingri apņēmusies ieviest kopīgas plānošanas izmēģinājuma iniciatīvu šo slimību un jo īpaši Alzheimeras slimības apkarošanai, cik drīz vien iespējams. Ievērojot to visu, prezidējošā valsts uzskata, ka Padomei būtu jāpieņem secinājumi par šo kopīgas plānošanas iniciatīvu, pamatojoties uz Komisijas ierosinātajiem tekstiem.

Es zinu, ka Eiropas Parlaments ir piešķīris augstu prioritāti cīņai pret Alzheimeras slimību. Februārī izdotajā deklarācijā Parlaments aicināja Komisiju un dalībvalstis atzīt šo cīņu par Eiropas sabiedrības veselības prioritāti. Jūs, protams, esat iepazinušies ar Komisijas priekšlikumu. Prezidējošā valsts centīsies nodrošināt, lai Parlamenta viedokļi, ciktāl tas iespējams, tiktu iekļauti secinājumos, kas jāpieņem Konkurences padomes sanāksmē šā gada 2. decembrī.

Attiecībā uz iespējamām kopīgas plānošanas iniciatīvām nākotnē Padome piekrīt deputāta viedoklim, ka būtu jāizvēlas kopīga pieeja, lai šīs iniciatīvas pieņemtu izpētes sadaļā. Diemžēl pašlaik ir pieejam tikai viena metode — pieņemt Padomes secinājumus par katru atsevišķu iniciatīvu. Iemesls tam ir tas, ka līgumā nav noteikts atbilstošs juridiskais pamats citu pasākumu pieņemšanai.

Elena Oana Antonescu, PPE grupas vārdā. – (RO) Prezidējošā valsts Zviedrija vēlas decembrī pieņemt secinājumus attiecībā uz neirodeģeneratīvo slimību apkarošanas pasākumiem, pat negaidot Parlamenta viedokli par šo jautājumu.

Es biju referente Vides, sabiedrības veselības un pārtikas drošības komitejas atzinumam par šo lietu, un, ņemot vērā šos apstākļus, es atbalstu rezolūcijas pieņemšanu, lai paustu Parlamenta nostāju par pasākumiem, lai cīnītos pret neirodeģeneratīvajām slimībām un jo īpaši Alzheimeras slimību, kopīgi plānojot pētniecības darbības.

Neirodeģeneratīvās slimības ir liela veselības problēma Eiropā. Medicīnas zinātnes progress un dzīves līmenis attīstītajās valstīs ir radījis apstākļus, kuru rezultātā ir kļuvis lielāks paredzamais mūža ilgums, bet ir palielinājies arī to cilvēku skaits, kas slimo ar neirodeģeneratīvajām slimībām.

Tā ir problēma, kurai ir daudz dažādu aspektu. Daži aspekti ir saistīti ar to cilvēku dzīves kvalitāti, kas slimo ar šīm slimībām, un ar to, kā slimība iespaido viņu tuviniekus vai aprūpētājus. Šī problēma vienlīdz iespaido arī to veselības aprūpes sistēmu ilgtspējību, kurās ir palielināts pacietu skaits, laikā, kad iedzīvotāju novecošanas dēļ pieaug to iedzīvotāju daļa, kuri vairs nestrādā.

Komisijas priekšlikumā galvenā uzmanība ir vērsta uz tiem aspektiem, kas saistīti ar pētniecību. Arī mūsu ierosinātajā rezolūcijā uzsvērti rezultāti, kas panākti, koordinējot pētniecības darbības, un tas, cik ļoti tās palīdzēs uzlabot pašreizējo situāciju. Tādēļ es mudinu koncentrēt mūsu pasākumus divās galvenajās jomās: zinātniskās pētniecības jomā un tajā jomā, lai nodrošinātu, ka veiktos pasākumus atspoguļo pacientiem sniegtās aprūpes kvalitāte.

Paturot prātā interesi, ko Parlaments laika gaitā ir izrādījis par šo jomu, un šīs lietas svarīgumu, jo tas ir kopīgas pētniecības pasākumu plānošanas izmēģinājuma projekts, ir būtiski svarīgi ņemt vērā Parlamenta nostāju, izstrādājot Padomes secinājumus.

Parlamentam jāpiedalās visās iniciatīvās saistībā ar turpmāku kopīgu plānošanu pētniecības jomā. Faktiski, Lisabonas līgums 182. pants nodrošina atbilstošu tiesisko pamatu turpmākai attīstībai šajā jomā.

Patrizia Toia, S&D grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Iniciatīva, kuru mēs gatavojamies uzsākt, ir ļoti svarīga divu iemeslu dēļ: pirmais ir pētniecības tēma, kas attiecas uz cīņu pret neirodeģeneratīvajām slimībām, un otrais ir kopīgas metodes pētniecības plānošanai.

Mēs noteikti būtu vēlējušies, kaut Parlaments būtu tiešākā veidā iesaistījies izmēģinājuma projektā, tas jau ir pateikts, un par to ir mūsu jautājums. Kaut arī mums ir jāturpina virzīties uz priekšu, un mēs nedrīkstam pārtraukt darbu, mēs tomēr lūdzam garantijas, ka Konkurences padome savos apsvērumos ņems vērā mūsu

viedokli un ka nākotnē tiks noteikts konkrētāks tiesiskais pamats, lai pilnībā varētu iesaistīties Parlaments un lai šajā pētniecības jomā varētu būt lielāka īpašumtiesību izjūta.

Mums tagad ir jāiejaucas ar atbilstošiem līdzekļiem un jāpiespīr atbilstoši resursi, lai neļautu plaši izplatīties Alzheimerā, Parkinsona un citu slimību postam un novērstu to, jo ir paredzams, ka, iedzīvotājiem novecojot, šīs slimības kļūs izplatītākas. Mēs aicinām pasākumos galveno uzmanību vērst uz plaša mēroga pētījumiem, kuru mērķis būtu gan diagnostika, gan ārstēšanas līdzekļu atklāšana. Būtiski svarīga kļūtu bioloģisko rādītāju un tādu agrīnas diagnostikas metožu pētniecība, kuru pamatā ir daudzdisciplīnu pieeja, plašu datu bāžu veidošana un ārstniecisku līdzekļu meklēšana, kā arī atbilstoši ārstēšanas un apkalpošanas modeļi.

Es vēlos šeit lūgt tikai vienu — neignorēsim nedz individuālos apstākļus, kādos atrodas pacienti, kas šo slimību veidu dēļ pārāk bieži tiek izslēgti, nedz pacientu un viņu tuvinieku apvienību iesaistīšanos! No metodoloģijas viedokļa, es ticu, ka kopīgi pētniecības projekti ir ļoti svarīgi, jo tie atbilst kādai būtiskai prasībai — kopīgi veikt pasākumus, apvienot resursus, novērst dalījumus un dublēšanu un tādā veidā spēt radīt kritisko masu, kas ir pietiekama apmierinošu rezultātu iegūšanai šāda tipa pētījumos.

Ja ņemam vērā, ka citās pasaules daļās kopīgos publiskos un privātos pasākumos izdodas ieguldīt vairākus desmitus miljonus eiro, saprotam, cik daudz mums vēl ir jādara, savus pūliņus ieguldot kopīgos dalībvalstu un Eiropas projektos, stratēģisku rīcības plānu un kopīgu programmu īstenošanā un kopīgās valsts un privāto uzņēmumu programmās, paturot prātā šos starptautiskos pamatprincipus, pateicoties kuriem, mēs pietuvināties svarīgiem starptautiskiem notikumiem zinātnes jomā.

Jorgo Chatzimarkakis, ALDE grupas vārdā. – (DE) Priekšsēdētāja kungs, Padomes priekšsēdētājas kundze! Šodien mēs apspriežam priekšlikumus rezolūcijai par neirodeģeneratīvām slimībām. Faktiskais nolūks ir, lai tā kļūtu par direktīvu, tādēļ nākamreiz mums būs jāapspriež arī direktīva par šo jautājumu. Slimības, par kurām mēs šodien diskutējam — Alzheimerā slimība, lai gan tika pieminēta arī Parkinsona slimība — ir smadzeņu slimības, kas Eiropā ir ļoti liela problēma. Ilgtērmiņa izmaksas pieaugs, un joprojām ir jāveic liela izpēte. Diemžēl Eiropā daudzi pētījumi dublējas, un ir liela birokrātija. Tādējādi ar šo rezolūcijas priekšlikumu mēs vēlamies novērst pētījumu dublēšanos, birokrātiju un sadrumstalotību.

Eiropas Apvienotā kreiso un Ziemeļvalstu Zaļo kreiso spēku konfederālā grupa ir iesniegusi apspriešanai priekšlikumu publiskot pētījumu rezultātus. Es uzskatu, ka šis ir labs priekšlikums. Diemžēl formulējums ir nepareizs, un tādēļ es vēlētos lūgt to pārformulēt tā, lai to varētu labāk iekļaut. Būtībā problēma ir saistīta ar Eiropas patentiem. Būtu labi, ja Komisija un arī Padome varētu Eiropas patentu tēmu aplūkot arī saistībā ar farmācijas izstrādājumu un bioloģiskās pētniecības jomu un skaidri noteikt, ka mums tas ir vajadzīgs. Jebkurā gadījumā Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupa atbalsta šo rezolūcijas priekšlikumu.

Philippe Lamberts, Verts/ALE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs! Man vajadzēja būt šīs lietas referentam, tādēļ es jūtos nedaudz vīlies. Tomēr es priecājos, ka mēs virzāmies uz priekšu. Šis nav piemērots laiks iestāžu savstarpējam strīdam. Es priecājos, ka Padome ir gatava rīkoties.

Es gribētu minēt vairākus novērojumus. Mēs Parlamentā patiešām ceram, ka Padome atbalstīs rezolūcijā paustās idejas, par kurām mēs balsosim rīt.

Es vēlētos uzsvērt, ka, tāpat kā attiecībā uz klimata izmaiņām, ir jānodrošina pareizs līdzsvars starp atvieglošanu un mazināšanu. Te es runāju par slimības profilaksi un izprašanu, kādēļ tā notiek, kādi ir tās riska faktori, lai mēs patiešām varētu nodrošināt efektīvu profilaksi, jo tas vienmēr ir visefektīvākais un arī vislētākais slimības apkarošanas veids.

Vai ar kopīgas plānošanas iniciatīvu pietiek? Ne tādā ziņā, ka tam būtu jāklūst par normu, ka šādos svarīgos pasākumos kopīgam darbam vajadzētu būt normai, nevis tikai brīvprātīgai iniciatīvai, bet kaut kam tādām, kas patiešām iesaistītu visas dalībvalstis kopīgā, efektīvā darbā.

Otrkārt, attiecībā uz finansiālām prioritātēm pirmais jautājums ir — vai mēs šā tipa slimībām tērējam pārāk daudz? Es uzskatu, ka tā nav, un saistībā ar gaidāmajām pamatprogrammām mums būtu ļoti jāmudina paņemt līdzekļus no tādām lielām programmām kā ITER, par kuru vislabākie zinātnieki mums apgalvo, ka tā atmaksāsies varbūt 60 gadu laikā, un piešķirt daļu no šīs naudas pētniecībai par Alzheimerā slimību un citām līdzīga veida slimībām. Es uzskatu, ka tas patiešām ir vajadzīgs.

Marisa Matias, GUE/NGL grupas vārdā. – (PT) Pirmkārt, es vēlos paust pilnīgu atbalstu attiecībā uz jautājumu, kuru uzdeva Reul kungs, un īpaši norādīt, ka pamatjautājums, šajā gadījumā politiskais pamatjautājums, ir tieši kopīga pētniecības plānošana.

Saistībā ar kopīgu plānošanu neirodeģeneratīvo slimību un, konkrēti, Alzheimer slimības jautājumos, noteikumi tika mainīti procesa vidū. No ziņojuma mēs pārgājām pie rezolūcijas pieņemšanas, tādā veidā zaudējot kopīgas lēmumu pieņemšanas tiesības. Mēs vairs neesam Parlamenta deputāti, bet gan padomdevēji. Tādēļ es vismaz vēlētos zināt, vai tas, ko mēs iesakām, tiks ņemts vērā vai nē.

Pētniecības pasākumu plānošana jebkurā jomā ir politiska, nevis tehniska izvēle, un būtu jāuzsver un jāstiprina Parlamenta loma šajā saistībā. Manuprāt, politisku prioritāšu noteikšana nozīmē, ka tās būtu rūpīgi jāizskata, tām būtu jābūt pārredzamām un demokrātiskām. Tas, kas notika saistībā ar kopīgu lēmumu par Alzheimer slimību un kopīgu pētniecības plānošanu šajā jomā, ir process, ko nevajadzētu atkārtot. Ja tas atkārtosies, lūdzu, vismaz pietiekami brīdiniet mūs. Tādēļ es ceru, ka Parlamenta iesniegto lēmumu un ieteikumu neņemšana vērā ir pēdējā lieta, kas var notikt.

SĒDI VADA: S. KOCH-MEHRIN

Priekšsēdētāja vietniece

Diane Dodds (NI). – Priekšsēdētājas kundze! Manā vēlēšanu apgabalā Ziemeļīrijā šobrīd 16 000 cilvēku sirgst ar demenci. Viņi, viņu tuvinieki un aprūpētāji priecāsies par visaptverošu pieeju cīņai ar šo slimību, kas gan slimniekiem, gan viņu ģimenēm var būt ļoti postoša.

Es uzskatu, ka tādās jomās kā šī ir labi redzēt visu Eiropas valstu sadarbību. Es ticu, ka ar koordinētu pieeju cīņai ar slimību var iegūt jaunus pierādījumus, izdarīt jaunus medicīniskus atklājumus un, cerams, laicīgi uzlabot ārstēšanu.

Apvienotajā Karalistē šobrīd ar Alzheimer slimību sirgst nedaudz vairāk nekā 400 000 cilvēku. Visā reģionā līdz 2025. gadam kopējais slimnieku skaits varētu sasniegt 750 000. Tādēļ kaut kas ir jā dara, lai uzlabotu mūsu diagnostiku, ārstēšanu, profilaksi un sociālo pētniecību attiecībā uz pacientu un viņu ģimeņu labklājību un jo īpaši to ģimeņu labklājību, kuras veic kopēju pienākumus. Koordinēta pieeja un kopīga pētniecība ir būtiski svarīga, ciktāl šajā pētniecībā tiek ievērots cilvēka dzīvības svētums visos tā veidos.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Es priecājos par iniciatīvām un rīcībām, kas tiek veiktas Eiropas līmenī, lai apkarotu neirodeģeneratīvās slimības un jo īpaši Alzheimer slimību. Dalībvalstis šajā jomā ir attīstījušas pētniecības pasākumus. Ir svarīgi veicināt dalībvalstu sadarbību, lai nodrošinātu lielāku zinātnisko pētījumu un tehnoloģijas attīstības koordināciju un nepieļautu sadrumstalotību.

Kopīga pētniecības plānošana ir vērtīgs līdzeklis sadrumstalotības samazināšanai, Eiropas līmenī iesaistot dalībvalstis, publisko sektoru un privāto sektoru. Šis kopīgas plānošanas līdzeklis būs būtiski svarīgi Eiropas pētniecības telpas nākotnei. Eiropas pētniecības telpas attīstība ir Lisabonas līguma pētniecības politikas centrā.

Tomēr es raizējos par šīs kopīgās plānošanas īstenošanu sarežģītās birokrātijas un aizkavētu administratīvo procedūru dēļ. Tādēļ es vēlos jautāt, kādi ir plāni attiecībā uz tāda procesa izmantošanu, kura pamatā būtu apjomradīti ietaupījumi un kurā apvienotu administratīvo procedūru efektivitāti, vienkāršošanu un operativitāti, lai veicinātu izcilību un atbalstītu sadarbību Eiropas līmenī, kas nepieciešama, ņemot vērā šā jautājuma svarīgumu.

Nessa Childers (S&D). – Priekšsēdētājas kundze! Tā kā es vairāk nekā 30 gadus esmu bijusi veselības aprūpes speciāliste, mani apbēdināja ziņa, ka ar Parlamentu nekonsultēsies attiecībā uz Komisijas jauno priekšlikumu par Alzheimer slimību. Tomēr mums jāturpina darbs.

Eiropas iedzīvotājiem novecojot, Alzheimer slimības ietekme palielināsies. Ir paredzams, ka Alzheimer slimnieku skaits visā pasaulē pieaugs no 35 miljoniem šodien līdz 107 miljoniem 2050. gadā.

Viens no vissāpīgākajiem Alzheimer slimības aspektiem ir tas, ka šī slimība skar daudzus cilvēkus, ne tikai pašu pacientu. Piemēram, Īrijā ir 50 000 reģistrētu kopēju, kas aprūpē 44 000 Alzheimer slimības pacientu. Šo slimību bieži dēvē par ģimenes slimību tā hroniskā stresa dēļ, kas rodas, redzot, kā mīļotā cilvēka stāvoklis lēnām pasliktinās.

Nevajadzētu ņemt vērā Eiropas Parlamenta turpmāko lomu cīņā pret Alzheimer slimību. Pieņemot ikvienu jaunu ES norādījumu, būtu jāņem vērā Parlamenta unikālā balss attiecībā uz konkrēto jautājumu, un nolūkam būtu jābūt palīdzēt ne tikai Alzheimer slimības pacientiem, bet arī daudzajiem kopējiem, kas strādā, lai uzlabotu viņu dzīves kvalitāti.

Mairead McGuinness (PPE). – Priekšsēdētājas kundze! Acīmredzot ir patiešām svarīgi koordinēt pētījumus šajā jomā, un tas neattiecas tikai uz Alzheimeru slimību, jo termins „neirodeģeneratīvās” aptver daudzas slimības.

Parlamentam faktiski ir ļoti nozīmīga loma tajā, kā šī pētniecība tiks veikta. Es vērsu uzmanību uz notiekošajām diskusijām starp Parlamentu un Padomi par zinātniskajos eksperimentos izmantoto dzīvnieku labturību. Es esmu norūpējies, bet cerību pilna, mūsu ziņotāja dēļ un, redzot, kādā gultnē ievirzās sarunas, ka mēs arī turpmāk atļausim nepieciešamo pētniecību, izmantojot dzīvniekus veidā, kas nodrošina lielāku labturību, nekā tas ir tagad. Tas ir nepieciešams, jo mums ir jāveic pētniecība šajā jomā, lai izdarītu to, par ko iepriekš runājām un nodrošinātu profilaksi un ārstēšanu cilvēkiem, un mēs kādreiz varam būt vieni no tiem, kurus diemžēl ir piemeklējušas šīs slimības.

Es ceru, ka par šo ļoti svarīgo direktīvu mēs spēsim vienoties jau otrajā lasījumā. Lai gan mēs varbūt neesam snieguši lielu ieguldījumu šajā konkrētajā lietā, mēs to būsīm darījuši notiekošajā pētniecībā.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Atzinīgi jānovērtē, ka jautājumu par cīņu pret šo slimību aktualizēja Francijas prezidentūras laikā. Tad tika norādīts, ka ES būtu jārīkojas šajā jautājumā. Būtu labi, ja nākamā prezidējošā valsts turpinātu rūpēties par to un piešķirtu tam līdzīgu nozīmi. Jau tika minēts, ka šī problēma skar miljoniem cilvēku un viņu ģimenes, kas visi cieš.

Tiekoties ar saviem vēlētājiem, mums bieži uzdod jautājumu, ko ES dara Eiropas pilsoņu labā? Kādam mērķim jūs tur esat? Par ko jūs esat atbildīgi? Ko jūs darāt? Tieši mūsu aplūkotais jautājums ir iespēja Eiropas Savienībai veidot autoritatīvu un nozīmīgu tēlu. Mūsu pilsoņiem tas ir nepieciešams. Kopīgiem centieniem apkarot šāda veida slimības jābūt ES iestāžu prioritātei.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Priekšsēdētājas kundze! Es ārkārtīgi nopietni attiecos pret neirodeģeneratīvo slimību un jo īpaši Alzheimeru slimības apkarošanu.

Tādēļ ir ļoti lietderīgi panākt, lai Eiropas Savienības dalībvalstis koordinē savu rīcību, apkarojot cēloņus, risinot profilakses un ārstēšanas problēmu un novēršot sekas, ko šīs slimības atstāj uz pacientiem, sabiedrību kopumā un Eiropas Savienības pilsoņu sabiedrības veselību.

Es ticu, ka prioritārai jābūt profilaksei, un galvenajai pieejai jābūt tieši attiecībā uz profilaksi, nevis ārstēšanu. Dalībvalstis būtu jā mudina arī pacientiem un viņu kopējiem izveidot uzraudzības centrus un nodrošināt dalībvalstu vienlīdzīgu dalību Eiropas Savienības zinātniskās pētniecības pasākumos.

Visbeidzot, datu bāzēm, kas izveidotas, vienojoties Padomei un dalībvalstīm, jābūt vai nu sabiedrisko, vai valsts iestāžu īpašumā valsts sistēmu ietvaros, un secinājumi jāpublicē publiskā pasaules forumā. Visbeidzot, mūsu pienākums ir kontrolēt šim jautājumam atvēlēto budžetu.

Vilija Blinkievičiūtė (S&D). – (LT) Es noteikti piekristu, ka šajā laikā ir īpaši svarīgi veltīt uzmanību zinātniskajai pētniecībai, lai nodrošinātu palīdzību cilvēkiem, kas sirgst ar Alzheimeru slimību, jo mūsu Eiropas Savienība apvieno 27 dalībvalstis, un ne visas šīs valstis spēj nodrošināt vienādu palīdzību Alzheimeru slimības slimniekiem. Ir dažādas veselības aprūpes sistēmas, dažādas sociālo pakalpojumu sistēmas, dažāds atbalsts šo slimnieku ģimenēm. Tādēļ šī zinātniskā pētniecība ir būtiski svarīga, un mums jākoncentrējas un jāatrod, pirmkārt, jau finansējums, jānodrošina koordinēts darbs un jāveic koordinēti pasākumi. Otrkārt, ir ļoti svarīgi, lai būtu finansējums un varētu īstenot šo pētniecību un sniegt reālu atbalstu gan cilvēkiem, kas sirgst ar šo slimību, gan viņu ģimenēm.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze! Es runāšu ļoti īsi. Uz jautājuma svarīgumu jau norādīja vairāki runātāji. Šī slimība skar daudzus cilvēkus, un šis skaits arvien pieaug. Lai rīcība būtu efektīva, ir pat vairāk nekā svarīgi, lai dalībvalstis strādātu kopā un apvienotu savus spēkus. Ciktāl tas izdodas, šis ir pareizs un saprātīgs ceļš.

Runājot par procedūram, ir kauns, ka mums ir grūti iesaistīt Parlamentu. Ir nožēlojami, ka šī rezolūcija bija jāsaņem pēdējā brīdī. Tomēr, ja beigās tiks panākts labs rezultāts, tad svarīgs ir tikai tas.

Cecilia Malmström, Padomes priekšsēdētāja. – (SV) Priekšsēdētājas kundze! Alzheimeru slimība un citas ar demenci saistītās slimības ir šausmīgas! Es domāju, ka daudzi no mums, kas ir redzējuši ar Alzheimeru slimību sirgstošu radnieku, zina, kā šī slimība iznīcina agrāk veselus cilvēkus un cik sāpīgi tas ir ģimenei un citiem radniekiem, un es esmu stingri pārliecināta, ka mums ir jāiegulda vairāk resursu šīs briesmīgās slimības izpētē.

Ir skaidrs, ka mums ir jāveic jauni pasākumi, lai labāk saskaņotu savas zināšanas un koordinētu pētniecību Eiropā, un Komisijas izmēģinājuma iniciatīvas mērķis ir mobilizēt vislabākos pētniekus, kuri mums ir, lai censtos izprast, ārstēt un nepieļaut nedz Alzheimeru slimību, nedz citas ar demenci saistītās slimības.

Saistībā ar pašreizējo trijotni — Franciju, Čehijas Republiku un tagad arī Zviedriju — mēs agrīnā stadijā apspriedām to, cik svarīgi ir Alzheimeru slimību prioritārā statusā iekļaut ar sabiedrības veselību saistītajā darbā. Savas prezidentūras laikā Francija noorganizēja ļoti svarīgu konferenci, ko pieminēja viens no godājamiem deputātiem, savukārt Zviedrija savas prezidentūras laikā septembrī sarīkoja konferenci par cienījamām vecumdienām, kuras darba kārtībā viens no jautājumiem bija Alzheimeru slimība.

Es jau teicu, ka Padome ir nodomājusi 3. decembrī pieņemt secinājumus šajā jautājumā, un mēs, protams, ņemsim vērā lielisko rezolūciju, ko jūs esat sagatavojuši un par kuru jūs balsosiet rītdien. Es esmu pārliecināts, ka pavisam tuvā nākotnē jautājums par Alzheimeru slimību tiks atkal diskutēts saistībā ar pētniecības programmu un līdzīgām iniciatīvām, tādēļ es jums ļoti pateicos, ka jūs izvirzījāt šo ļoti svarīgo jautājumu.

Priekšsēdētāja. - Debašu nobeigumā norādīšu, ka rezolūcijas priekšlikums⁽³⁾ ir iesniegts apspriešanai saskaņā ar Reglamenta 115. panta 5. punktu.

Debates tiek slēgtas.

Balsošana notiks rītdien.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), rakstiski. – (RO) Es priecājos par Komisijas ieteikuma priekšlikumu par kopīgu pētniecības pasākumu plānošanu neirodeģeneratīvo slimību jomā. Iedzīvotāju garīgā veselība ir būtiski svarīga, lai nodrošinātu pienācīgu dzīves kvalitāti. Šāda tipa slimības Eiropas Savienībā skar aizvien lielāku cilvēku skaitu. Šā iemesla dēļ ir nepieciešami pasākumi, lai apkarotu apstākļus, kas ir vainojami šo slimību izraisīšanā. Tomēr, lai apkarotu šos apstākļus, tie jāidentificē, veicot izpēti. Es uzskatu, ka kopīgas pētniecības plānošanas izmēģinājuma projekts sniedz noteiktas priekšrocības, jo tiek apvienoti centieni finansēt pētniecību, kas nodrošinās to līdzekļu efektīvāku izlietošanu, kas paredzēti pētniecībai šajā jomā. Turklāt sadarbība, kuras pamatā ir valsts pētniecības centru izveidoti tīkli un kopīga nepieciešamās infrastruktūras izmantošana, sniedz vēl vairāk priekšrocību, ņemot vērā, ka ne visām dalībvalstīm ir vajadzīgie resursi, lai par saviem līdzekļiem veiktu pētniecības darbības, kaut arī tajās ir liels skaits saslimšanas ar neirodeģeneratīvām slimībām gadījumu. Pats svarīgākais būs pētījumu rezultātus izmantot, lai informētu iedzīvotājus par veidiem, kā uzturēt garīgo veselību, tādā veidā palīdzot samazināt pacientu skaitu un uzturot dzīvotspējīgas valsts sabiedrības veselības aprūpes sistēmas.

António Fernando Correia De Campos (S&D), rakstiski. – (PT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Komisijas paziņojumā Parlamentam ir optimistiski analizētas priekšrocības, ko sniegs dalībvalstu sadarbība pētniecībā un koordinācija, kuru var veikt Komisija, saistībā ar septīto pamatprogrammu attiecībā uz neirodeģeneratīvām slimībām un jo īpaši Alzheimeru slimību. Paziņojumā ierosinātie pasākumi attiecas vienīgi uz to, kā labāk izlietot esošos resursus un programmas: veselības programmu, septīto pamatprogrammu, ES rīcības programmu attiecībā uz invaliditāti, atvērtās koordinācijas metodi un statistikas programmu. Vai būs pietiekami optimizēt šo resursu izlietošanu, lai sasniegtu gaidītos rezultātus? Kādu koordinācijas mehānismu Komisija ierosina, ko nevarēja īstenot pirms šā paziņojuma? Kādu pievienoto vērtību tas nodrošina? Kādus jaunus, praktiskus pasākumus Komisija ir nodomājusi pieņemt, lai stimulētu sadarbību pētniecībā situācijā, kad jau pastāv resursi un komandas, kaut arī sadrumstalotas? Vai ar problēmas uzsvēršanu un esošo instrumentu izmantošanu pietiks, lai šo problēmu atrisinātu?

Proinsias De Rossa (S&D), rakstiski. – Es atbalstu šo rezolūciju un priecājos par pētniecības pasākumu kopīgas plānošanas izmēģinājuma projektu neirodeģeneratīvo slimību jomā. Tādas neirodeģeneratīvās slimības kā, piemēram, Alzheimeru slimība un Parkinsona slimība skar vairāk nekā septiņus miljonus Eiropas Savienības pilsoņu. Pašlaik nav pieejamas zāles pret neirodeģeneratīvām slimībām, un zināšanas par to profilaksi, ārstēšanu un riska faktoru identificēšanu ir ļoti nelielas. Patiešām, lielākā daļa pētniecības pasākumu neirodeģeneratīvo slimību jomā veic dalībvalstis, un starptautiskās koordinācijas pakāpe ir salīdzinoši zema, kas rada sadrumstalotību, un dalībvalstu vidū notiek tikai neliela zināšanu un labākās prakses apmaiņa. Kopīga plānošana varētu būt ļoti vērtīga, lai samazinātu pētniecības pasākumu sadrumstalotību, kas sniegtu iespēju iegūt kritisko prasmju, zināšanu un finanšu līdzekļu masu. Tomēr Līguma par Eiropas Savienības

(3) Sk. protokolu

darbību 182. panta 5. punkts, kas iestarpināts ar Lisabonas līgumu un nosaka pasākumus, kuri vajadzīgi Eiropas Pētniecības telpas īstenošanai, varētu nodrošināt atbilstošāku juridisko pamatu turpmākām kopīgas plānošanas iniciatīvām pētniecības jomā. Komisijai būtu jāapsver 182. panta 5. punkta izmantošana par juridisko pamatu visiem turpmākajiem kopīgu pētniecības pasākumu plānošanas priekšlikumiem.

Eija-Riitta Korhola (PPE), rakstiski. – (FI) Priekšsēdētāja kundze! Alzheimer slimība ir mulsinoša slimība, kas pārmaina slimnieka pasauli nezināmā un bīstamā. Dzīve kļūst ļoti bīstama „tagad”, kad nav atmiņu par pagātni un gūtajām mācībām, lai būvētu drošu tiltu uz pašreizējo brīdi. Turklāt šī liktenīgā cilvēka traģēdija ir vēl smagāka tādēļ, ka šobrīd nav zināmi ārstniecības līdzekļi. Šī slimība rada ciešanas arī tuviniekiem. Dažreiz to dēvē par ģimenes slimību, jo radinieki bieži vien dzīvo hroniskā stresā. Iespaids uz sabiedrību ir milzīgs un prasa augstu maksu. Eiropas iedzīvotājiem novecojot, tādas neirodeģeneratīvās slimības kā Alzheimer un Parkinsona slimība aizvien vairāk kļūst par sabiedrības veselības problēmu — pašlaik ir vairāk nekā septiņi miljoni pacientu, un ir paredzams, ka nākamo desmit gadu laikā šis skaits divkāršosies. Tomēr medicīnas zinātne joprojām pilnībā neizprot šīs slimības cēloņus. Pētniecībā ir konstatēti daži daudzsoļi fakti, bet mums ir vajadzīgi koordinēti pasākumi, lai izdarītu patiešām svarīgus atklājumus. Lai apkopotu privāto un sabiedrisko organizāciju un dalībvalstu pētniecības datus un koordinētu to inovācijas, mums pētniecība ir jāplāno Kopienas līmenī. Tādā veidā ir cerība, ka, tiklīdz tas būs iespējams, par realitāti praktiskā aprūpē kļūs efektīvāka šo slimību profilakse, diagnostika un ārstēšana. Es esmu pārliecināts, ka cilvēki, kuri cīnās ar neirodeģeneratīvajām slimībām — pacienti, viņu radinieki un kopēji — aktīvi atbalstīs visus sadarbības centienus, lai meklētu jaunus veidus, kā rīkoties šajos apstākļos. Tieši šāda veida projekti stāsta mūsu pilsoņiem, kādēļ mēs šodien šeit esam, tie attaisno visas Savienības eksistenci. Es piekřitu savam kolēģim Reul kungam, ka procedūra un pilnvaru apjoms ir sekundārs, ja virzība notiek pareizajā virzienā.

Sirpa Pietikäinen (PPE), rakstiski. – (FI) Priekšsēdētāja kundze, dāmas un kungi! Vasarā Komisija pieņēma Padomes ieteikumu, kurā mudināja ES dalībvalstis iesaistīties kopīgā pētniecības plānošanā neirodeģeneratīvo slimību jomā. Tas ir svarīgi, pat ierobežotie līdzekļi, kas atvēlēti pētniecībai, ir jāizlieto vēl labāk. Tomēr mums jāatceras, ka papildus pētniecībai Eiropai ir vajadzīga arī plašāka rīcības programma attiecībā uz demenci. Šā gada sākumā Eiropas Parlaments apstiprināja rakstisku deklarāciju, kurā aicināja Komisiju izstrādāt rīcības plāna projektu cīņai pret Alzheimer slimību. Parlamenta deklarācijā bija uzsvērts šādu četru jautājumu svarīgums: pētniecības attīstība, agrīna diagnostika, uzlabota dzīves kvalitāte pacientiem un viņu kopējiem un Alzheimer asociāciju statuss. Es vēlos ikvienam atgādināt, ka programma ir steidzama un Komisijai ir jāsāk rīkoties atbilstoši Parlamenta lūgumam.

Richard Seeber (PPE), rakstiski. – (DE) Mūsu novecojošajā sabiedrībā neirodeģeneratīvās slimības, piemēram, Alzheimer slimība vai senilā demence, turpinās izplatīties. Lai mēs būtu pēc iespējas sagatavotāki, mums jāizveido labākas pētniecības struktūras un labāk jāizmanto esošās iespējas. Plānotais izmēģinājuma projekts šajā jomā ir ideāls sākumpunkts, lai labāk sasaistītu pētniecības pasākumus. Tomēr bez vislabākās iespējamās aprūpes nodrošināšanas slimniekiem ir svarīga arī profilakse. Dalībvalstīm ir jāveido savas informācijas kampaņas attiecībā uz aktīvu dzīvesveidu.

19. Vienas minūtes runas par politiski svarīgiem jautājumiem

Priekšsēdētājs. - Nākamais darba kārtības punkts ir vienas minūtes runas par politiski svarīgiem jautājumiem saskaņā ar Reglamenta 150. pantu.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (RO) Es vēlos pievērst jūsu uzmanību politiskajai situācijai Rumānijā un tam, kā tā iespaido Rumānijas attiecības ar Kopienas iestādēm.

2009. gada oktobrī valdību pameta Sociāldemokrātiskā partija. Jaunizveidotā opozīcija nomāca valdību, ierosinot cenzūru, noraidīja pirmo ierosināto jauno valdību un atteicās piedalīties sarunās par valdības veidošanu. Rezultātā Rumānija nespēj izpildīt savas saistības Eiropas Komisijā, Pasaules Bankā un SVF attiecībā uz aizņemto kredītu. Šā iemesla dēļ pašreizējā situācijā mēs nespējam laicīgi izpildīt dažas no saistībām, kuras mēs uzņēmāmies attiecībā uz valsts reformām.

Politiski nestabilo situāciju Rumānijā radīja galvenokārt Sociāldemokrātiskās partijas politiskie pasākumi. Iemesli tam ir saistīti ne tikai ar vēlēšanām. Vidēja termiņa mērķis ir apturēt reformas attiecībā uz valsts pārvaldi, tiesiskumu, tieslietām un korupcijas novēršanu.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Pagājušā mēnesī uzmanības centrā bija Eiropas reģioni. Eiropas reģionu un pilsētu nedēļa nostiprināja reģionu būtisko lomu, nodrošinot Eiropas reakciju uz globālām problēmām. Šāds

bija priekšsēdētāja *Barroso* kunga, komisāra *Samecki* kunga un vairāku simtu notikušo debašu secinājumi, kas kļiedēja visas šaubas.

Konkrētāk, svarīgās attālāko Eiropas reģionu prezidentu konferences noorganizēšana, kuru pirmo reizi apmeklēja arī Eiropas Parlamenta deputāti, ir pagrieziena punkts reģionālajā politikā par labu Eiropas integrācijai. Globālas problēmas un Eiropas reakcija ir lieliska iespēja izstrādāt jaunu stratēģiju attiecībā uz attālākajiem reģioniem. Šie reģioni, piemēram, Azoru salas, neskaitot grūtības, par kurām mēs visi esam pieraduši dzirdēt, sniedz arī virkni iespēju mums attīstīties un Eiropai iegūt skaidras priekšrocības jaunās jomās, kas ir būtiski svarīgas mūsu reakcijai uz globālajām problēmām.

Tādēļ Komisijas priekšsēdētājam ir galīgi jāizbeidz galma apvērsums, kas saskaņā ar neoficiālu Komisijas dokumentu tika gatavots, kamēr mēs, Parlamenta deputāti un Eiropas pilsoņi, atbalstījām Lisabonas līguma ratifikāciju un tā nozīmi, aizstāvot teritoriālo kohēziju [...]

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

Marian Harkin (ALDE). – Priekšsēdētājas kundze! Laikā no 2007. līdz 2013. gadam LEADER programmai Īrijā ir piešķirti EUR 465 miljoni. Tomēr tieši divos no pieciem programmas gadiem ir iztērēti tikai 18 % no projekta finansējuma, jo vietējiem attīstības uzņēmumiem, kas pārvalda projektus, darbu apgrūtina pārmērīgā birokrātija.

Daudzas lappuses ar noteikumiem papildina plaša pārbaudes procedūra. Daļa no problēmas ir tā, ka neskaitāmus noteikumus katrs inspektors var interpretēt atšķirīgā veidā. Otra problēmas daļa ir tā, ka daži noteikumi, pirmkārt, ir bezjēdzīgi. Kāds projekta darbinieks teica, ka viņš pavadīja 50 % laika atceroties, ko viņš darīja otros 50 %.

Protams, mums ir nepieciešama pārskatatbildība, bet tas ir sasniedzis tādu pakāpi, ka tagad attur vietējās grupas pieteikties finansējumam. Miljoni paliks neiztērēti, kas būtu noziedzīgi, ņemot vērā, ka ir nepieciešams iedot impulsu mūsu tautsaimniecībai neatkarīgi no tā, kāds finansējums ir pieejams. Mums, Dublinā, ir vajadzīgs veselais saprāts, un mums ir jānodrošina, ka Eiropas Komisija šo impulsu nodrošinās.

Karima Delli (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze! Prezidents *Václav Havel* savā uzrunā mūsu Parlamentā uzsvēra vienu no Eiropas Savienības pamatprincipiem — cilvēku solidaritāti.

Mēs atzīmējam 20. gadadienu, kopš krita Berlīnes mūris, šis kauna mūris. Pēc 1989. gada 9. novembra mums teica, ka cilvēce beidzot kļūs brīva. Tika pieņemts, ka demokrātija un cilvēktiesības tagad attieksies uz visu planētu, graužot mūrus un šķēršļus cilvēku vidū.

Tomēr pret vienu kritušu sienu cik daudzas jaunas ir uzceltas mūsu kontinentā?

Piemēram, mūri Seūtā un Meliljā, lai atvairītu no kara, nabadzības un globālās sasīšanas bēgošu vīriešu un sieviešu ierašanos, mūri no aizturēšanas vietām, mūsu pilsētu vārti līdz pat Lībijas tuksnesim caur Lampedūzu, kur pat bērni tiek ieslēgti, izpildot Atgriešanas direktīvu.

Nojauksim Eiropas cietokšņa sienas, celsim tiltus, nevis mūrus [...]

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

Evžen Tošenovský (ECR). - (CS) Divdesmit gadus pēc Berlīnes mūra krišanas mēs šodien uz dažiem notikumiem pasaulē raugāmies ar lielāku jūtīgumu. Šodien mēs varam diezgan reālistiski novērtēt notikumus Krievijā. Agrāk mēs visus notikumus Padomju Savienībā piedzīvojām kā ideoloģisku spiedienu, turpretī tagad mēs apspriežam pilnīgi brīvu tirdzniecību. Tuvojoties ziemai, protams, pieaug bažas par to, kas notiks ar gāzes piegādi no Krievijas caur Ukrainu. Janvāra krīzes pētījumi skaidri parāda, cik atšķirīga situācija bija Eiropas rietumu un austrumu daļās. Tie palīdzēs rūpīgāk izstrādāt pieeju krīzes scenāriju sagatavošanai. Ir svarīgi atrast vislabāko iespējamo risinājumu starptautiskām līgumsaistībām un tajā pašā laikā sniegt vairāk informācijas šāda veida situācijās. Ņemot vērā tehnisko pasākumu augstās izmaksas, mums ir rūpīgi jāapsver, vai tos finansēt no valsts kases vai, pamatojoties uz Eiropas direktīvām. Jautājums ir, cik daudz gāzes mums faktiski ir jāuzkrāj un kā to finansēt. Ir svarīgi atšķirt reālu krīzi un uzņēmējdarbības jautājumu saistībā ar gāzi un to, kurā brīdī sarunās būtu jāiesaistās politiķiem un kam būtu jākontrolē tirgus. Mēs nedrīkstam pieļaut, ka mums traucē pārmērīgi birokrātiski šķēršļi.

Joe Higgins (GUE/NGL) – Priekšsēdētājas kundze! Pašlaik ES Komisija pieprasa, lai Īrijas valdība nežēlīgi samazinātu Īrijas budžetu, kas ietver sociālo pakalpojumu apgriešanu, strādājošo un, iespējams, pat pensionāru un bezdarbnieku dzīves līmeņa pazemināšanu.

Tomēr Komisijai ir jāzina, ka tā ar Īrijas valdību noslēdz sazvērētību, melojot, ka nauda, kas piešķirta banku glābšanai, nav valsts atbalsts, lai gan tajā pašā laikā padara publisko sektoru par maksātnespējīgu.

Tomēr pret to cīnās Īrijas darba ņēmēji un sabiedrības aktivisti. Pagājušā piektdienā protesta gājienā piedalījās vairāki desmiti tūkstošu cilvēku, šodien Dublinā — tūkstošiem darba ņēmēju, un 24. novembrī ir plānots publiskā sektora darba ņēmēju streiks, lai pārtrauktu šos uzbrukumus.

Ņemot vērā situācijas nopietnību, tas tagad būtu jāizvērs 24 stundu vispārējā streikā, lai gāztu šo šausmīgo valdību, kura nebija pilnvarota pieņemt šīs politikas nostādnes, un lai apturētu Komisijas un Īrijas valdības politiku, kas paredz sagraut strādājošo dzīves līmeni un atņemt pakalpojumus.

Paul Nuttall (EFD). – Priekšsēdētājas kundze! Es vēlos šeit sapulcējušos uzmanību pievērst postošajam iespaidam, kādu Biocīdu direktīva rada visā Apvienotajā Karalistē. Šī sodošā un absurda direktīva aizliedz lietot strihnīnu, kas pēdējo 70 gadu laikā ir izmantots, lai iznīdētu kurmjus. Tā tas bija, līdz iesaistījās ES. Rezultātā kurmjū ķērāji drīkst izmantot tikai alumīnija fosfātu, kas izmaksā divreiz dārgāk nekā strihnīns, tādējādi daudzi no viņiem ir spiesti pārtraukt darbību.

Bet kļūst tikai sliktāk. Strihnīns kurmi nogalina 15 minūšu laikā, turpretī alumīnija fosfāts — līdz pat trīs dienu laikā, izraisot kurmim lēnu un mokošu nāvi.

Šī vajprātīgā direktīva ne tikai ir iemesls darba zaudēšanai Apvienotajā Karalistē, bet ir arī cietsirdīga un nehumāna, un ir vēl viens neliels iemesls, kādēļ Apvienotā Karaliste labprāt vēlētos nebūt ES sastāvā.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) *Atra Kadisha* Pasaules organizācijas priekšsēdētājs, lielrabīns *David Schmidl* lūdza mani būt (citēju) „viņa runasvīram Eiropas Savienībā”, kur viņi vēlētos izveidot komiteju, kas izskatītu sūdzības par kapsētu teritoriju apgānīšanu. Būtu jāatjaunina un jāuzlabo arī Ženēvas līgums.

Es nevēlos minēt konkrētus piemērus un nevienu apvainot, bet es pats ar savām acīm esmu redzējis ebreju kapsētu fotogrāfijas, kurās redzami zirgi un lopi, kas ganās pie kapiem. Es esmu redzējis arī attēlus, kuros redzami kapakmeņi, kas pārvērsti par tualetēm, kā arī senas, 2000 gadus vecas ebreju katakombas, kurās cilvēku svētās mirstīgās atliekas ir šausminošā stāvoklī. Pārējās kapsētās buldozeri ar ekskavatoriem izrok relikvijas.

Tas ir milzīgs apvainojums Dievam. Holokausts ir traģiska rēta cilvēces sejā, un tas nedrīkst tikt atkārtots, pat ne miniatūrā mērogā. Es pats ar bērniem devos svētceļojumā uz Aušvicu, un, ticiet man, es ļoti labi zinu, ko es runāju.

Šie cilvēki lūdz mums, Eiropas Parlamentam, aizsargāt visas liecības Eiropā par jebkuru reliģiju, ne tikai par ebreju, bet arī par rumāņu.

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

János Áder (PPE). – (HU) Priekšsēdētājas kundze! Mūsu dārgie kaimiņi, austrieši, gadiem ilgi piesārņo Ungārijas vienu no visskaistākajām upēm *Rába*. Pirms divām nedēļām mēs varējām redzēt upē pusmetru biezu putu slāni. Tomēr bez tā, ka viņi piesārņo mūsu upi, mūsu dārgie kaimiņi tagad vēlas piesārņot arī mūsu gaisu, Heiligenkreicā plānojot būvēt atkritumu sadedzināšanas krāsni. Viņi vēlas Heiligenkreicā, 300 metrus no Ungārijas robežas, būvēt atkritumu sadedzināšanas krāsni, kurā varētu sadedzināt apmēram desmit reizes vairāk atkritumu, nekā gada laikā tiek saražots Burgenlandē, un tas viss notiks ar Eiropas Savienības palīdzību. Šis plānotais ieguldījums ir Direktīvas 2008/98/EK pārkāpums. Tādēļ es aicinu Eiropas Komisiju neapstiprināt ES palīdzību atkritumu sadedzināšanas krāsns būvniecībai Heiligenkreicā.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Priekšsēdētājas kundze! Galvenais izaicinājums cilvēcei saistībā ar klimata izmaiņām ir tas, kā mēs varam apturēt oglekļa uzkrāšanos atmosfērā un sākt glabāt to uz zemes.

Ņemot vērā, ka nākamie 50 gadu laikā mēs nespēsim apturēt oglekļa gāzu izdalīšanu, oglekļa krājumu palielināšana uz zemes ir mūsu vienīgā cerība, un tai būtu jābūt prioritātei, lai novērstu šo problēmu. Lai to panāktu, mums ir jāpalielina augu sega. Saistībā ar šo pasākumu Ķīna ir iestādījusi kokus 54 miljonus hektāru platībā, kam bijusi iespaidīga netieša ietekme uz dzeramā ūdens pieejamību un lauksaimniecības produktivitāti. Līdzīgi koku stādīšanas programmas Ruandā ir tā palielinājušas upju plūsmu galvaspilsētas virzienā, ka tagad tai enerģiju spēj piegādāt viena hidroelektrostacija.

Darbojoties šajā pašā virzienā, ASV Pārštāvju palāta ir pieņēmusi likumu, saskaņā ar kuru ASV izmaksās 5 miljardus ASV dolāru, lai novērstu atmežošanu.

Šo iemeslu dēļ pozīcija, ko ieņem Padomes, kas ne tikai nav spējusi piešķirt noteiktu finansējumu jaunattīstības valstīm, bet arī nav paudusi nekādu viedokli par pasaules mežu saglabāšanu, ir nepieņemama laikā, kad Eiropas Savienības līmenī trūkst vienotas politikas vai koordinācijas attiecībā uz mežu apdraudēto ekosistēmu aizsardzību Dienvideiropā.

Tomēr es ticu, ka Eiropas Savienības sarunās Kopenhāgenā tiks aktīvi atbalstīti globālie pasākumi atmežošanas izbeigšanai un koku stādīšanas veicināšanai.

Giommaria Uggias (ALDE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Ņemot vērā mūsu debates par neurodeģeneratīvajām slimībām, es varu norādīt problēmu, kas saistīta ar sklerozi un amiotrofisko laterālo sklerozi (ALS), un informēt Parlamentu, ka 150 cilvēki Itālijā ir sākuši bada streiku, lai izrādītu atbalstu *Salvatore Usala*, amiotrofiskās laterālās sklerozes slimniekam, kurš ir pārstājis ēst, protestējot pret Itālijas valdības vienalīdzību pret problēmām, ar kurām saskaras tie pacienti un viņu ģimenes, kas sadzīvo šo briesmīgo slimību. Šo kampaņu atbalsta arī Itālijas parlamenta deputāti, piemēram, *Antonietta Farina*, un mūsu kolēģis no Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupas *Rinaldi* kungs.

Tomēr, pirmkārt, tā ir cīņa, ko amiotrofiskās laterālās sklerozes slimnieki izcīna katru dienu ar cieņu un klusējot, tā ir daļa no traģēdijas, ko ietver slimošana ar šo briesmīgo slimību. ALS piemeklē jaunus cilvēkus, un pret to nav ārstniecības līdzekļu, un tomēr Itālijas valsts ļoti uzmanīgi izstumj pacientus un viņu ģimenes. Izpētes veikšana ir izaicinājums Eiropai, bet no dalībvalstīm ir atkarīgs tas, vai tās nodrošinās pacientiem cieņpilnu eksistenci.

Michèle Rivasi (Verts/ALE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze! Savukārt es vēlos jums uzdot dažus jautājumus par AH1N1 gripas vakcīnas problēmu.

Pašlaik Parlamenta deputāti un viņu palīgi tiek aicināti potēties, bet es vēlos paust savas bažas vairākos jautājumos.

Pirmkārt, kāda ir saistība starp riskiem un ieguvumiem? Pašlaik ieguvumu nav daudz, jo šī gripa neizraisa milzīgu skaitu nāves gadījumu, katrā gadījumā pat ne tuvu tik daudz kā sezonālās gripas.

No otras puses, attiecībā uz riskiem mums ir pietiekami daudz laika, lai apsvērtu šo aspektu, un es vēlos īpaši aplūkot palīgvielu problēmu. Es vēlos norādīt uz kādu diezgan savādu lietu: Savienotajās Valstīs ir aizliegts kā palīgvielu izmantot skvalānu, bet Eiropas Zāļu aģentūra to ir atļāvusi, jo vairums vakcīnu satur skvalānu.

Otrkārt, Eiropas Zāļu aģentūra mums ir apstiprinājusi, ka šīs vakcīnas klīniskā izpēte nav veikta uz bērniem un grūtniecēm un ka tai nav pieejami prototipa ekstrapolācijas dati. Tādēļ es uzskatu, ka varētu būt vajadzīga lielāka saskaņošana.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Eiropas Cilvēktiesību tiesas skandalozais spriedums, kas paredz no Itālijas skolas sienas noņemt krustu un izmaksāt EUR 5000 lielu kompensāciju vienam no tās skolēniem par tā saucamā morālā kaitējuma nodarīšanu ir radījis bažas ne tikai Itālijā, bet arī citās Eiropas Savienības valstīs. Krusts ir gan kristietības, gan Eiropas vēstures un tradīciju simbols. Krusta noņemšana ir pirmais solis uz Eiropas kultūras „harakiri”.

Diemžēl šāda veida pragmatisms kļūst par konsekventu Eiropas vērtību iznīcināšanas plānu. Atliek tikai atcerēties, ka no visvairīgākajiem Eiropas Savienības dokumentiem ir izņemtas atsauces uz kristietību. Mums ir jāatgriežas pie Eiropas Savienības dibinātāju — kristīgo demokrātu — sākotnējām idejām un koncepcijām. Tādēļ es lūdzu Eiropas Parlamenta priekšsēdētāju organizēt atbilstošas debates, kuras noslēgtos ar rezolūciju par reliģijas brīvību Eiropā un Eiropas Savienības pamatvērtībām.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL) – (PT) Portugālē un it īpaši ziemeļos ekonomikas un sociālā krīze padziļinās un turpina pieaugt bezdarbs, un tādēļ saskaņā ar jaunākajiem Eiropas Kopienų Statistikas biroja dokumentiem šis reģions kļūst par vienu no visnabadzīgākajiem Eiropas Savienības reģioniem. Lielās uzņēmēj sabiedrības turpina paziņot, ka tās sašaurina darbību un samazina darbavietu skaitu. Viens no visnopietnākajiem piemēriem ir „*Qimonda*” *Vila do Conde*, kas gatavojas atlaist 600 darbiniekus papildus 1000 darbiniekiem, kurus tā atlaida jau pagājušā gadā. Tā patiesībā nozīmē, ka ir sagrauta viena no vislielākajām un svarīgākajām uzņēmēj sabiedrībām tehnoloģijas attīstības stratēģiski rūpnieciskajā sektorā.

Mēs nevaram pieļaut šo situāciju. Ir nepieļaujami, ka nedz Eiropas Komisija, nedz Padome nav atradusi nekādu alternatīvu šīs mikroshēmu un nanotehnoloģijas nozares iznīcināšanai. Ir šausmīgi, ka joprojām paliek vienalīdzīgs, redzot, kā palielinās bezdarbs un ciešanas plašos Eiropas Savienības reģionos.

John Bufton (EFD). – Priekšsēdētājas kundze! Es biju paredzējis runāt par to, kā neierobežota ES migrācija iespaido Apvienoto Karalisti. Piedodiet man, ka izvirzīšu šo aktuālo problēmu, kam nesen tika pievērsta mana uzmanība. Tā kā esmu Reģionālās attīstības komitejas koordinators un Velsu pārstāvošs Parlamenta deputāts, manī radās lielas bažas, kad saņēmu Eiropas Komisijas paziņojuma projekta nopludinātu kopiju ar nosaukumu „Reformas darba kārtība globālai Eiropai: budžeta reformas, Eiropas pārveidošana”.

Dokuments ierosina būtiski mainīt ES līdzekļu tērēšanas prioritātes, lielāku uzsvāru (es parafrāzēju) liekot uz globālu Eiropu, nevis uz lauksaimniecību un pārvietojumiem uz pārtikušiem reģioniem. Tam būs milzīgs iespaids uz Lielbritānijas lauksaimniecību un strukturālo fondu programmām to pašreizējā cikla laikā. Tā kā Apvienotā Karaliste būs palīdzības sniedzēja valsts, tā būs spiesta atdot daudz vairāk no rabata, turpretī galvenie labuma guvēji būs citas valstis.

11,8 % no līdzekļiem, kas iezīmēti Apvienotajai Karalistei saskaņā ar kohēzijas politiku, ir paredzēti trūcīgākajiem Velsas reģioniem. Es ļoti bažījos, ka šis noplūdušais dokuments var atstāt sekas uz pārejas maksājumiem pašreizējās programmas beigās 2013. gadā, ir laiks Apvienotās Karalistes iedzīvotājiem rīkot referendumu par tās attiecībām ar šo vietu, lai viņi paši varētu lemt savu likteni, nevis neievēlēti birokrāti.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Tā kā mēs Eiropas Savienībā ar tādu entuziasmu svinam Berlīnes mūra un komunisma sabrukšanu, mēs varētu jautāt arī, par ko ir kļuvuši bijušie komunistu līderi. Es jums pastāstīšu. Viņi ir kļuvuši par pašiem aizrautīgākajiem kapitālistiem, neolīberāļiem un aizstāv pasaules kārtību, kurā ir dominējošais stāvoklis. Viņiem atgriežoties pie varas, viņi ir iznīcinājuši visu labo, kas bija komunismā, atzīsim, ka bija dažas labas lietas, piemēram, garantēta nodarbinātība un sociālā drošība. Tā vietā viņi ir atnesuši sev līdz visderdzīgākos aspektus — brutalitāti un teroru.

50. gadadienā kopš 1956. gada revolūcijas, pateicoties kurai bija iespējama Berlīnes mūra krišana, pret cilvēkiem tika pastrādāta nelietība. Pašlaik, kad mēs šeit runājam palātā un svinam komunisma sabrukumu, šie komunistu „biedri” Ungārijā tur apcietinājumā 16 politiešlodziņus.

Es svinēšu tikai tad, kad šie politiešlodziņi būs atbrīvoti, kad šie upuri būs attaisnoti un kad šie komunisti izbeigs šo asinsizliešanu un tiks izmesti vēstures miskastē.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Es vēlos runāt par ierosināto Eiropas Savienības budžeta reformu pēc 2013. gada. Vai taisnība, ka šis ierosinājums paredz būtiski samazināt reģionālos līdzekļus? Vai Eiropas Komisija saprot, ka tas radikāli vājinās ES reģionālo un lauksaimniecības politiku?

Ierosinājumu pavājināt trūcīgākos ES reģionus, lai finansētu cīņu pret klimata izmaiņām diez vai var saukt par racionālu un loģisku. Tas iespaidos lielāko daļu no ES 271 reģiona. Noteikti ir iespējams palīdzēt ES trūcīgākajiem reģioniem un tajā pašā laikā izmantot labus projektus, lai cīnītos pret klimata pārmaiņām, samazinātu gāzu emisiju un ieviestu atjaunojamās enerģijas un mūsdienu tehnoloģijas risinājumus.

Vai, ieviešot budžeta reformas priekšlikumu, Komisija grasās apiet reģionālās un vietējās iestādes, sadalot līdzekļus? Šādā veidā vairs netiek atzīta teritoriālo iestāžu kompetence lietās, kas tām ir ļoti svarīgas.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Eiropas Savienība ir apņēmusies izveidot efektīvu mehānismu cīņai pret bērnu seksuālu izmantošanu. Ir pagājuši astoņi mēneši, kopš Eiropas Parlamenta plenārsēdē tika diskutēts par šo ārkārtīgi svarīgo tēmu. Mums būtu jāpriecājas par faktu, ka kopš tā laika Padome ir sākusi debatēt par direktīvas projektu, kura mērķis ir uzlabot tiesību aktus šajā jomā. Tomēr laiks nestāv uz vietas, un laiku pa laikam sāpīgi notikumi mums atgādina, ka bērni joprojām nav pietiekami aizsargāti. Otrkārt, šo noziegumu sekas ir postošas un ilgstošas. Bērnu seksuāla izmantošana un pornogrāfijas izplatīšana bieži notiek starptautiskā mērogā, un tādēļ to iespējams efektīvi novērst tikai, starptautiski sadarbojoties. Mums jāparedz kriminālbildība par jauniem bērnu seksuālas izmantošanas un seksuālas vardarbības veidiem, ja to jau neparedz esošie tiesību akti. Es vēlos vērst jaunā Parlamenta uzmanību uz šo svarīgo problēmu un aicināt Padomi paātrināt projektu priekšlikumu apspriešanu.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Priekšsēdētājas kundze! Es priecājos par progresu attiecībās starp Horvātijas un Slovēnijas valdību, kas ir spērušas lielu politisku soli uz priekšu, un par to, ka abas valdības ir izrādījušas lielāku gatavību. To parakstītais nolīgums par robežu strīda izskatīšanu šķērējoties ir pozitīvs signāls un lielisks piemērs citām šā reģiona valstīm.

Tomēr es ar nožēlu atzīmēju, ka tikai dažas dienas pēc šā nolīguma parakstīšanas Horvātijas ministru prezidents parakstīja arī vienpusēju deklarāciju, kurā tas vienpusēji interpretē nesen noslēgto nolīgumu. Mums nevajadzētu darīt neko tādu, kas sētu šaubas vai radītu neskaidrību, jo tā mēs nevīrāties uz priekšu. Vienpusējas deklarācijas un vienpusējas rīcības nekad nav laba izvēle, un tās arī nepauz pareizo vēstījumu.

Šāda rīcība nevairo ticamību, nevieš vajadzīgo savstarpējo uzticību un rada šaubas par mūsu nodomu nopietnību un nolīguma realitāti un dzīvotspēju. Lai gūtu panākumus šajā ziņā, mums jāveic nozīmīgi pasākumi un jāstiprina mūsu savstarpējā uzticība gan mājās, gan arī mūsu kaimiņvalstīs un visā reģionā.

Es aicinu Horvātijas valdību atturēties no jaunām vienpusējām rīcībām un lūgt ministru prezidentam tā vietā izrādīt politisko drosmi un noteiktību, un palīdzēt atrast izeju no pagātnes strupceļiem.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Es vēlos pievērst uzmanību faktam, par kuru mēs satraucāmies pagājušā nedēļā, uzzinot, ka ministru prezidents Vladimirs Putins ir lūdzis Eiropas Komisijai nomaksāt Ukrainas parādu „Gazprom”. Paturot to prātā, es vēlos jautāt, vai šāds pieprasījums ir saņemts. Vai Eiropas Komisija ir nodomājusi likt Eiropas Savienībai segt šo parādu? Ja atbildes uz pirmajiem diviem jautājumiem ir apstiprinošas, tad kāds būtu pamats Komisijai šādi rīkoties?

Priekšsēdētājas kundze! Es vēlētos arī, lai jūs atzīmējat, ka es esmu vienīgais deputāts, kurš nav izmantojis savu runas laiku.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – Priekšsēdētājas kundze! Es šodien lūdzu vārdu, lai informētu jūs par diezgan traucējošu faktu, par kuru es uzzināju, viesojoties Vašingtonā Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas delegācijas sastāvā.

Balansējot uz esošo transatlantijas sarunu par datu aizsardzību (SWIFT, PRN) robežas, Savienotās Valstis paplašina savas Nacionālās drošības aģentūras datu vākšanas iespējas tā, lai pārtvertu visus elektroniskos ziņojumus tās teritorijā, kā arī saņemtos un nosūtītos ziņojumus.

Kā ASV var izlikties, ka tā ievēro tiesības uz privāto dzīvi, ja tā veido milzīgu slepenas noklausīšanās aģentūru, un kā mēs varam vienkārši sēdēt malā un ļaut tam notikt?

Mūsu pienākums ir informēt par šo rupjo varas ļaunprātīgo izmantošanu un mūsu pamattiesību pārkāpšanu. Es ceru, ka jūs man palīdzēsiet par to informēt mūsu vēlētājus un pilsoņus mūsu zemēs ar deklarāciju un rakstu palīdzību presē.

Nick Griffin (NI). – Priekšsēdētājas kundze! Pēdējos divos mēnešos es esmu kļuvis par upuri Apvienotās Karalistes leiboristu režīmam, tostarp man atņēma manu Apakšnama caurlaidi, atteica ieeju Sellafildas kodoldegvielas pārstrādes rūpnīcā, neskatoties uz manu amatu Vides, sabiedrības veselības un pārtikas drošības komitejas apakškomitejā, un Pilsoņu konsultāciju birojs man atteicās pārdot informācijas datu bāzi, kas tika atklāti reklamēta pārdošanai visiem pārējiem Parlamenta deputātiem.

Priekšsēdētājas kundze! Vai jūs piekristu, ka politiska diskriminācija ir ne tikai nelikumīga, bet uzskatāma gan par uzbrukumu man personīgi, gan šīs vietas funkcionalitātei un, vissvarīgāk, vēlētājiem un visam demokrātijas procesam?

João Ferreira (GUE/NGL) – (PT) Eiropas Darba drošības un veselības aizsardzības aģentūras veiktajā pētījumā ir izdarīti daži satraucoši secinājumi — ir norādīts, ka vispārējam bezdarbam, ir negatīvas sekas uz darba ņēmēju drošību un veselību. Atbilstoši šim pētījumam, kurā tika aptaujāti 27 000 respondentu 28 dalībvalstīs, seši no katriem 10 darba ņēmējiem uzskata, ka ekonomikas krīzes un pieaugošā bezdarba dēļ pasliktinās darba apstākļi. 75 % respondentu apgalvoja, ka viņu veselības stāvokļa pasliktināšanās iemesls ir viņu darbs. Šī informācija apstiprina datus, kas tika iegūti Eiropas Kopienų Statistikas biroja pētījumā, kas liecina, ka 27 miljoni darba ņēmēju cieš nelaimes gadījumos vai slimo ar arodslimībām un ka ikdienā riskam ir pakļauti 137 miljoni darba ņēmēju. Tieši šonedēļ vēl vienā nopietnā nelaimes gadījumā darbā Andorā gāja bojā pieci portugāļu strādnieki.

Uz šo situāciju ir ātri jāreaģē gan Eiropas Savienībai, gan dalībvalstīm. Atbildes reakcijai jāietver tādu darbavietu radīšana, kurās strādājošajiem būtu tiesības, darba un darba ņēmēju stimulēšana un sodi tiem darba devējiem, kas samazina profilakses un aizsardzības pasākumus darba ņēmējiem, lai palielinātu savu peļņu.

Priekšsēdētāja. - Radās neskaidrības, kam tiek piešķirts mikrofons. Man vajadzēja dot vārdu Teixeira kungam. Iespējams, es nepareizi izrunāju jūsu vārdu un tādēļ radās sajukums.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Eiropas Komisija nesen iesniedza projektu paziņojumam par budžeta reformu, kurā bija atsauces uz kohēzijas politiku, kas radīja bažas un apjukumu, jo īpaši attiecībā uz attālākajiem reģioniem.

Steidzami jāriko debātes par Kopienas budžetu, bet es uzskatu, ka pēc 2013. gada finanšu shēmas pamatā jābūt solidaritātei un teritoriālajai kohēzijai, un tas ir būtiski svarīgi tādiem reģioniem kā Madeira, kuriem pastāvīgi rodas grūtības un tādēļ vajadzīgs pastāvīgs atbalsts.

Ir nepieņemams nodoms mainīt kohēzijas politikas uzsvāru no pašreizējās reģionāli pamatotās pieejas uz pieeju, kuras pamatā būtu pievienotās vērtības sektori. Šādu izmaiņu dēļ tiktu iznīcināts 2. mērķis, no kura pašlaik labumu gūst aptuveni divas trešdaļas Eiropas reģionu.

Ir nesaprotami, kāpēc Komisija ir nodomājusi līdzekļus piešķirt nevis reģioniem, bet valstīm, vai pat Eiropas līmenī, atsakoties no tuvuma kritērija, kas vienmēr ir bijis kohēzijas politikas pamatā. Ir nepieļaujami, ka ilggadēja ES dalībvalsts būs mainīgais lielums struktūrfondu piešķirumu aprēķināšanas formulā, daļot dalībvalstis jaunajās un vecajās dalībvalstīs, tādējādi EK līguma 299. panta 2. punkts zaudētu jēgu attiecībā uz struktūrfondu pieejamību attālākajiem reģioniem.

Estelle Grelier (S&D). – (FR) Priekšsēdētājas kundze! Es esmu Parlamenta deputāte no Normandijas, tādēļ es vēlos pievērst Komisijas un Parlamenta uzmanību priekšlikumiem par *Natura 2000* teritorijām jūras piekrastes zonā, kuru Francijas valdība tikko iesniedza Eiropas iestādēm. Šajos priekšlikumos nav iekļauts *Antifer* dambis pie *Etretat*, bet, to kompensējot, perimetrs ir pagarināts par 12 jūras jūdžēm.

Šis lēmums atvieglo *Poweo* metāna termināla uzstādīšanu *Antifer* un nosaka ierobežojumus projektam, kas paredz izveidot piekrasta vēja ģeneratoru pie Fēkānas, neskatoties uz atbalstu, ko šim projektam izteica vietējie ievēlētie pārstāvji, iedzīvotāji un pat zvejnieki. Šim reģionam ir izstrādāts zinātnisks un konsekvents priekšlikums, kuru atbalsta vietējie uzņēmumi. Saskaņā ar šo priekšlikumu gar visu krasta līniju, tostarp gar *Antifer*, tiks izveidota sešas jūdzes plata zona.

Man ir trīs jautājumi. Cik tālu Komisija ir pārvirzījusies, izskatot zonēšanas priekšlikumus? Vai tā apstiprina tos, kaut arī tie ir pretrunā ar zinātniskiem atzinumiem un reģiona sabiedriskajiem, ekonomikas un kultūras pasākumiem? Vai, ņemot vērā gaidāmo Kopenhāģenas augstākā līmeņa sanāksmi, Eiropa var pamatoti apstiprināt lēmumu, kas vecina gāzes izmantošanu, nevis paredz attīstīt atjaunojamo enerģiju?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Es vēlos pievērst uzmanību veselības stāvoklim Ukrainā. Pieejamie dati parāda, ka ir ziņots par vairāk nekā miljonu saslimšanas ar gripu gadījumu, tostarp vairāki desmiti saslimšanas ar *AH1N1* vīrusu. Ukraina ir lūgusi starptautisko atbalstu, konkrētāk, vakcīnām, zālēm, dezinfekcijas līdzekļiem, maskām, cimdēm un laboratorijas materiāliem.

Mēs zinām, ka Komisija ir izveidojusi īpašu civilā atbalsta mehānismu, uzraudzības un informācijas centru, lai koordinētu atbalstu, ko ES valstis sniedz Ukrainai. Kāda ir šī koordinācija? Kāds atbalsts tiek sniegts? Kā darbojas uzraudzības sistēma? Uz uzskatu, ka sabiedrība vēlētos saņemt atbildes uz šiem jautājumiem.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Ir pagājuši 20 gadi kopš Berlīnes mūra sabrukuma, kura 20. gadadienu mēs atzīmējam, un kopš Dzelzs priekškara noraušanas. Tomēr par šiem 20 gadiem ir maz ko parādīt, jo daudzās valstīs, kas atbrīvotas no komunisma, mēs joprojām neesam pilnībā atbrīvojušies no agrākās sistēmas ieradumiem.

2006. gada rudenī policija pilnībā ignorēja tiesības uz brīvu pulcēšanos Budapeštas ielās, kā arī tiesības uz taisnīgu tiesu. Šā pasākuma upuri joprojām nesekmīgi meklē taisnīgumu un iespēju īstenot savas tiesības. Šā gada martā Budapeštā uz pieprasījumu ministru prezidentam iznākt laukā atbildēja ar aizturēšanu un nehumānu, pazemojošu attieksmi. Pat šodien Eiropas Savienībā joprojām var notikt tā, ka cilvēkiem neatļauj lietot viņu valodu dzimtajā zemē, piemēram, Slovākijā, vai īstenot tiesības, ko nodrošina demokrātija, ja vēsturiski viņiem ir noteikts minoritātes liktenis. Palūkosimies arī uz Rumāniju, kur viņi gatavojas uzstādīt statuju agrākajam ģenerālim, kurš izdeva pavēli atklāt uguni uz demonstrantiem.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Pašreizējās ekonomiskās krīzes dēļ ir radusies nedrošība par darbavietu. Ekonomiskās grūtības spiež darba ņēmējus piekrist, dažreiz akli, tādu darba devēju darba piedāvājumiem, kuri neievēro darba tiesību aktus un izvairās no tiesību aizsardzības iestāžu un valdības iestāžu pārraudzības. Diemžēl mēs Eiropas Savienībā jau esam pieredzējuši vairākus darbaspēka izmantošanas gadījumus, kas bieži vien ir īsta verdzība neatkarīgi no tā, vai tā vērsta pret Eiropas pilsoņiem vai ārpus Eiropas valstu pilsoņiem. Turklāt mēs esam pieredzējuši neparasti augstu migrējošo darba ņēmēju, tostarp daudzu manu tautiešu un daudzu Portugāles pilsoņu, nāves gadījumu skaitu pat, ja tie bijuši nodarbināti legāli. Šie nelaimes gadījumi ir notikuši darbavietā un jo īpaši civilās būvniecības sektorā.

Tādēļ es mudinu un aicinu Eiropas Savienību un tās iestādes, kā arī visas dalībvalstis aktīvi un efektīvi sadarboties, lai nepieļautu šādas situācijas.

Sophie Briard Auconie (PPE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Es vēlos skandināt trauksmes zvanu attiecībā uz ERAF, ESF un kohēzijas fonda piešķirumu lēno plānošanas un izmaksu tempu.

Mēs joprojām neesam saplānojuši pat ne tuvu pusei no visiem pieejamiem līdzekļiem. Runājot par maksājumiem, projektu vadītājiem ir izmaksāti tikai 9,62 % no EUR 347 miljardiem, kas piešķirti reģionālajai politikai. Tas skar visas valstis, dažas pat vēl vairāk nekā citas. Runājot par Eiropas fondu maksājumiem, Spānijai, Luksemburgai un Zviedrijai ir jādara viss iespējama, lai panāktu vadošās valstis, piemēram, Baltijas valstis, Īriju un Slovēniju.

Eiropas Savienības reģionālā politika ir viena no vislietderīgākajām politikām mūsu līdzpilsoņiem. Patiešām, tā garantē ekonomisku, sociālu un teritoriālu kohēziju, līdzfinansējot praktiskus un ļoti bieži būtiski svarīgus projektus.

Tāpēc es aicinu valstu pārvaldes iestādes iesaistīties. Tajā pašā laikā es uzskatu, ka ir būtiski svarīgi, lai ekonomiskās krīzes laikā Eiropas noteikumi tiktu pielāgoti lielākajām problēmām.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Šodien mēs atzīmējam 20. gadadienu kopš demokrātiskajām izmaiņām Centrāleiropā un Austrumeiropā. Notika ļoti atbilstoša un vērtīga ceremonija, kurā piedalījās *Havel* kungs un *Buzek* kungs, un Eiropas Parlamentā ir apskatāmas izstādes. Tā arī vajadzētu būt, bet Eiropas iestādēm nevajadzētu šādus notikumus rīkot tikai reizi daudzgu laikā.

Tam būtu jābūt mūsu vēsturē, patiesība par šīm izmaiņām būtu jāatspoguļo mūsu izglītības pasākumos, un iniciatoriem būtu jābūt Eiropas iestādēm. Mums ir vajadzīga kopīga vēstures mācību grāmata par tiem laikiem, kurā būtu pastāstīts, kā Eiropa apvienojās, lai bērni mūsu skolās uzzinātu šo patiesību un iegūtu šīs zināšanas.

No otras puses, var minēt daudzus piemērus, kad nauda ir iztērēta nevajadzīgi. Lielbritānijas organizācija *Open Europe* saka, ka EUR 7 miljoni tika iztērēti, lai finansētu kādu emuāru par Nīderlandes apceļošanu ar ēzeli. Ir laiks Eiropai naudai tērēt efektīvāk.

Priekšsēdētāja. - Dāmas un kungi! Diemžēl mums tagad ir jābeidz vienas minūtes runas saskaņā ar Reglamenta 150. pantu. Atbilstoši 150. pantam mēs šādi debatēt varam ne ilgāk kā 30 minūtes. Šīs runas ir ieilgušas gandrīz 40 minūtes, jo diemžēl daudzi runātāji neiekļāvās vienā minūtē.

Es centos priekšroku dot tiem, kuriem nebija iespējas izteikties kādā no divām pēdējām debatēm, un es ceru, ka jūs jutāt, ka tās bija diezgan līdzsvarotas. Kā jūs jau zināt, šovakar mums vēl ir četras debates. Sēdi jāslēdz vēlākais pusnakts.

20. Trešo valstu saraksts, kuru pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, un trešo valstu saraksts, uz kuru pilsoņiem šī prasība neattiecas (debates)

Priekšsēdētāja. - Nākamais darba kārtības punkts ir ziņojums (A7-0042/2009), kuru *Tanja Fajon* iesniedza Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas vārdā, par priekšlikumu Padomes regulai, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 539/2001, ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru pilsoņiem šī prasība neattiecas (COM(2009)0366 – C7-0112/2009 – 2009/0104(CNS)).

Tanja Fajon, referente. – (SL) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, *Barrot* kungs un visi šodien klātesošie! Eiropas Parlaments noteikti atbalsta vīzu režīma atcelšanu ar visām Rietumbalkānu valstīm. Tā ir arī pamatideja, kuru mēs ievērojam visā ziņojuma sagatavošanas laikā. Es vēlos izteikt komplimentus it īpaši ēnu referentiem un Parlamenta deputātiem, jo bez viņu atbalsta es nebūtu spējusi panākt tādu rezultātu. Es vēlos pateikties arī Padomei un Komisijai par sadarbības pasākumiem, kas veidos stabilu pamatu turpmākai sadarbībai šajā jomā, īpaši jau tad, kad būs ratificēts Lisabonas līgums, jo tad Parlaments visus vajadzīgos lēmumus varēs pieņemt koplēmuma procedūrā.

Vīzu režīms ir pārāk ilgi izolējis Rietumbalkānu valstu pilsoņus. Attiecībā uz brīvu ceļošanu viņiem ir mazāk tiesību nekā bijušās Dienvidslāvijas laikā. Par Eiropu vai Ameriku, kas uz to attiecas, Rietumbalkānu valstu jaunieši šodien zina tikai to, ko viņi izlasa internetā vai redz pa televīziju. Tā kā es pati esmu no Slovēnijas, es atminos, ka patiesībā tieši Slovēnija savas prezidentūras laikā uzsāka vīzu režīma liberalizāciju 2008. gada sākumā, piecus gadus pēc Saloniku darba kārtības, kas Rietumbalkānu valstu iedzīvotājiem garantē skaidru Eiropas perspektīvu.

Es priecājos par Komisijas priekšlikumu atcelt vīzu režīmu Maķedonijai, Serbijai un Melnkalnei, un es īpaši priecājos par Slovēnijas iniciatīvu, kas guva skaidru atbalstu no dalībvalstīm un kas nodrošina, lai šo valstu pilsoņi var sākt brīvi ceļot uz Šengenas valstīm, sākot ar 19. decembri. 2010. gada 1. janvārī rastos loģistikas grūtības, jo Ziemassvētku un Jaunā gada brīvdienas ir tieši tas laiks, kad šo valstu pilsoņi vēlas ceļot, lai apciemotu savus radniekus, kas dzīvo dalībvalstīs.

Vīzu atcelšana sniegs milzīgu ieguldījumu reģionālās sadarbības procesā un etniskā sadalījuma pārvarēšanā un palīdzēs arī veidot kultūras, sociālus, ekonomikas un politiskus tiltus.

Dāmas un kungi! Vīzu atcelšana ar trim manis minētajām valstīm ir ļoti atzinīgi vērtējams solis pareizajā virzienā. Tomēr man būtu jānorāda, ka valstīm, uz kurām nav attiecināts bezvīzu režīms, būtu jāļauj tam pievienoties, cik drīz vien iespējams, vai drīzāk, tiklīdz šīs valstis būs gatavas tam. Protams, es runāju par Bosniju un Hercegovinu un Albāniju. Mēs nevaram pieļaut, ka tās kļūst vēl izolētākas, kamēr to kaimiņvalstis var izmantot iespēju neierobežoti ceļot uz Eiropas Savienību.

Protams, tām ir jāpagatavojas vīzu atcelšanai, un mans nolūks nav ar to ierosināt, lai mēs noteiktu mazāk stingrus kritērijus. Tas, ko mēs vēlamies darīt, ir nosūtīt skaidru vēstījumu Bosnijas un Hercegovinas un Albānijas pilsoņiem. Mēs jūs gaidām, jums jāpastedzina savas valdības izpildīt to saistības. No otras puses, mēs darīsim visu, ko varam, lai nodrošinātu, ka no Eiropas Savienības puses nebūs aizkavēšanās lēmuma pieņemšanā. Es varu droši teikt, ka šai pieejai vispārēju atbalstu ir sniegušas divas komitejas — Ārlietu komiteja un Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komiteja, kas ir mana galvenā komiteja.

Es piebilstu arī, ka rītdien pēc balsošanas es lūgšu vārdu, lai izdarītu īpašu politisku paziņojumu — Parlamenta un Padomes kopīgu paziņojumu, kas pauž stingru atbalstu vīzu režīma atcelšanai ar visām Rietumbalkānu valstīm. Šajā paziņojumā, par kuru mēs rīt balsosim atsevišķi, mēs gan paudzīsim prieku par 19. decembri, datumu, kad tiks atcelts vīzu režīms ar Maķedoniju, Serbiju un Melnkalni, gan aicināsim Eiropas Komisiju, cik drīz vien iespējams, sagatavot priekšlikumu vīzu režīma atcelšanai ar Bosniju un Hercegovinu un Albāniju, tiklīdz tās būs izpildījušas attiecīgos kritērijus. No otras puses, mēs apņemamies šo priekšlikumu izskatīt paātrinātā procedūrā. Es vēlētos, lai mēs nosakām konkrētu datumu vīzu režīma atcelšanai ar Bosniju un Hercegovinu un Albāniju, lai gan es zinu, cik prasīgas ir attiecīgās procedūras. Es ceru, ka 2010. gada vasara būs reāls datums vīzu režīma atcelšanai ar šīm divām valstīm.

Nobeigumā vēlos teikt, ka mums nevajadzētu aizmirst arī Kosovu, ja mēs nevēlamies, lai tā kļūst par melno caurumu uz kartes [...]

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

Ļaujiet man tikai pabeigt! Eiropas Savienība ir politiski atbildīga par vīzu liberalizācijas procesa pabeigšanu, un rīt es ceru sagaidīt vispārēju Parlamenta atbalstu šajā jautājumā.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – Priekšsēdētājas kundze! Diemžēl Zviedrijas prezidentūru šodien šeit nevarēja pārstāvēt ministrs personīgi, kā tā ļoti būtu vēlējusies.

Es saprotu, ka prezidējošā valsts netika aicināta un tai paziņoja, ka nav nepieciešams, lai tā šodien būtu klāt. Es vēlos atgādināt Parlamentam, ka prezidējošā valsts Zviedrija jau no paša sākuma ir vadījusi un atbalstījusi vīzu liberalizācijas procesu Rietumbalkānu valstīm.

Es zinu, ka mana kolēģe, referente *Tanja Fajon*, man piekritīs, ka mums būtu jārod iespēja pateikties prezidējošai valstij, jo, pateicoties tai, mums ir Parlamenta un Padomes kopīgā deklarācija, ko atbalsta Komisija, un šīs organizācijas vēsturē tas ir unikāls gadījums.

Es vēlētos dzirdēt paskaidrojumus, lai gan varbūt ne šeit un tagad, kāpēc precizējošā valsts nevarēja ierasties, un es vēlētos, lai tiktu ierakstīts, ka ministrs šeit nevarēja būt, jo nebija uzaicināts.

Priekšsēdētāja. - Man ir informācija, ka prezidējošā valsts tika aicināta, bet tai radās plānošanas problēmas, tādēļ tā nevar būt šeit klāt. Tomēr es noskaidrošu šo jautājumu.

Jacques Barrot, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētājas kundze! Es vēlos atbildēt uz *Corazza Bildt* kundzes uzdoto jautājumu un pateikt, ka prezidējošā valsts Zviedrija patiešām ļoti aktīvi darbojās šajā procesā, pateicoties kam, kā jau *Fajon* kundze prasmīgi izskaidroja, mēs daudziem attiecīgo dalībvalstu pilsoņiem un jo īpaši jauniešiem varam sniegt iespēju vairāk sadarboties ar šo Eiropas daļu, kas reizēm tiem ir diezgan sveša.

Šis priekšlikums patiešām ir vēsturisks posms Eiropas īstermiņa vīzu politikas attīstībā saistībā ar mūsu attiecībām ar šīm Rietumbalkānu valstīm. Turklāt Komisija priecājas par to, ka šo tiesību akta priekšlikumu pieņēma gan Eiropas Parlaments, gan Padome. Ikviens apzinās tās nozīmīgo politisko ietekmi un jautājuma jutīgumu, kas skar visus attiecīgo valstu pilsoņus.

Es saprotu Parlamenta nostāju. Šajā saistībā es vēlētos apliecināt Komisijas stingro apņemšanos cieši uzraudzīt, kā visas attiecīgās valstis pilda visus norādēs noteiktos kritērijus. Bijusī Dienvidslāvijas Maķedonijas Republika jau ir tikusi pozitīvi novērtēta, tādēļ dialogs ar šo valsti tika slēgts. Oktobrī Serbija un Melnkalne uzņēma Komisijas vadītās misijas kopā ar dalībvalstu ekspertiem, un šīs misijas apstiprināja, ka visi attiecīgo ceļa karšu kritēriji ir pienācīgi izpildīti.

Mēs šo pašu metodi piemērosim arī attiecībā uz Albāniju un Bosniju un Hercegovinu. Neskatoties uz ļoti ievērojamo progresu, kas panākts dažu pēdējo mēnešu laikā, Bosnija un Albānija vēl nav varējušas pabeigt vajadzīgās reformas atbilstoši norādēm, lai būtu pamats tās atbrīvot no vīzu režīma. Tomēr, jūs, *Fajon kundze*, jau teicāt, ka šīm valstīm jau ir ļoti uzmundrinoši dzirdēt, ka to kaimiņiem jau sniegtas šādas tiesības tikt atbrīvotiem no vīzu režīma, un es varu apstiprināt jums, ka es personīgi darīšu visu, kas ir manos spēkos, lai nodrošinātu, ka Albānija un Bosnija un Hercegovina šo bezvīzu režīmu panāk tik drīz, cik tas ir iespējams, kā jūs vēlaties.

Es aicinu Parlamentu, kurš tad, kad stāsies spēkā Lisabonas līgums, būs otrs likumdevējs vīzu jomā, atbalstīt strukturētu dialogu par vīzu liberalizāciju, kas ir Komisijas lietotā metode, jo atšķirīga pieeja radītu apjukumu, bet vīzu režīms reāli netiktu mainīts. Tas viestu nepamatotas cerības un varētu palēnināt attiecīgo valstu centienus īstenot norādēs paredzētās reformas.

Šajā posmā mēs Albāniju un Bosniju paturam regulas I pielikumā, tomēr vēlreiz apliecinot Eiropas Savienības apņemšanos palīdzēt šīm divām valstīm izpildīt to norādēs paredzētās reformas un tādējādi tikt atbrīvotām no vīzu režīma saskaņā ar spēkā esošajām procedūrām.

Šajā saistībā Komisija atbalsta kopīgās politiskās deklarācijas tekstu, kas apliecina šo Savienības stingro apņemšanos pēc iespējas ātrāk īstenot šā vīzu liberalizācijas procesa otro posmu Albānijas un Bosnijas pilsoņiem, *Fajon kundze*.

Te tā ir, priekšsēdētājas kundze! Es domāju, ka šis ir ļoti svarīgs brīdis, kas Balkānu valstīm parāda, cik uzmanīgi Eiropa attiecas pret to cerībām un vēlmēm.

Sarah Ludford, Ārlietu komitejas atzinuma referente. – Priekšsēdētājas kundze! Apņemšanās, kuru atbalsta *Fajon* ziņojums un nostiprina ierosinātā Padomes un Parlamenta deklarācija, ir tālredzīga. Tā paredz atļaut ceļošanu bez vīzas visiem Rietumbalkānu valstu iedzīvotājiem. Tas nav tikai augstsirdīgs un altruistisks žests. Tā ir arī pamatota un gudra rīcība, jo tiks veicināta un uzlabota drošība šā vārda plašākajā nozīmē. Cilvēki, kuri ir brīvi un drīkst brīvi ceļot, parasti izvēlas miermīlīgus risinājumus un ir mazāk tendēti uz intravertu nacionālismu, kas ir drauds drošībai.

Kuru gan neaizkustina attēli uz ekrāniem ārpus Parlamenta sienām un svinības, kurās mēs šonedēļ atzīmējam 20. gadadienu kopš Berlīnes mūra krišanas? Lai gan šos šķēršļus nevar salīdzināt ar Berlīnes mūri, tie tomēr traucē brīvai saziņai un plašākam horizontam, kas vairo izpratni un iecietību. Mūsu neatlaidībai attiecībā uz šo iekļaujošo pieeju būtu jādod pietiekams rezultāts līdz Deitonas līguma 15. gadadienai.

Es vēlos apsveikt referenti, *Fajon kundzi*, un pateikties viņai par smago darbu un veidu, kādā viņa ir iekļāvusi visas savu apsvērumu likloču nianšes pēdējo divu mēnešu laikā.

Es pateicos arī Padomei un jo īpaši prezidējošajai valstij Zviedrijai par tās darbu, palīdzot mums panākt vienošanos par deklarāciju, kas apliecina skaidru mērķi atbrīvot no vīzām visus Rietumbalkānu valstu pilsoņus, cik drīz vien tas iespējams, un mēs ceram, ka tas notiks 2010. gadā, jo nepamatoti atšķirīgu mērķa datumu noteikšana šīs brīvās ceļošanas panākšanai var radīt nesaskaņas un nestabilitāti.

Fajon ziņojumā mēs arī norādām, ka esam apņēmušies strādāt, lai atvieglotu vīzu piešķiršanu un vīzu liberalizācijas norādes Kosovai līdzīgi kā pārējām Rietumbalkānu valstīm.

Es vēlētos arī viest cerības, ka drīz to pašu darīs arī Apvienotā Karaliste, kas nav iekļauta šajā ES Šengenas zonas lēmumā, protams, tāpēc, ka tā nav Šengenas valsts. Strādājot ar šiem Šengenas projektu jautājumiem, es vienmēr jūtos nedaudz šizofrēnisks, jo es esmu Parlamenta deputāts no Lielbritānijas, bet acīmredzami tas nāktu par labu gan Eiropas Savienībai, gan Rietumbalkānu valstīm, ja Apvienotā Karaliste sekotu šim paraugam, cik drīz vien iespējams.

Nobeigumā es vēlos pateikties referentei *Fajon* kundzei.

Anna Maria Corazza Bildt, *PPE grupas vārdā*. – Priekšsēdētājas kundze! PPE grupa ir apņēmusies paātrināt vīzu liberalizāciju visām Rietumbalkānu valstīm līdz 2010. gada jūlijam. Mēs priecājamies par priekšlikumu Bijušajai Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikai, Melnkalnei un Serbijai piešķirt bezvīzu režīmu jau līdz šā gada Ziemassvētkiem un atbalstām to.

Mēs saprotam Bosnijas un Hercegovinas un Albānijas iedzīvotāju lūgumu — jaunieši ir ieslēgti un atstumti un jūtas ieslodzīti. Viņiem mēs sakām: „Mēs esam jūsu pusē, mēs būsim gatavi, tiklīdz jūs būsiet gatavi!” Diemžēl Albānijas un Bosnijas un Hercegovinas iestādes sāka rīkoties lēni, tādējādi atstājot šīs valstis aiz muguras. Tās ir atbildīgas par aizkavēšanos. Mēs mudinām tās izpildīt kritērijus, cik drīz vien iespējams. Mēs zinām, ka Komisija palīdz šajā procesā.

Diemžēl man ir jāsaka, ka mani apbēdina, ka PPE grupai vajadzēja trīs mēnešus, lai mēs pārliecinātu šā Parlamenta kreiso spārnu rīkoties atbilstoši līgumiem. Vai tas ir tik sarežģīti? Beidzot arī kreisais spārns saprata, ka arī Eiropas Parlamentam ir jāpakļaujas likumam.

Lai gan es cienu savus izcilos kolēģus, man ir jāziņo par šādu nekonstruktīvu pieeju. Nav nekādu atlaižu. Tā nav nekāda „abrakadabra”. Mēs šeit neatrodamies, lai skaitītu punktus. Mēs šeit esam, lai panāktu rezultātus Balkānu valstu pilsoņiem. Izsakoties skaidri, neviens pagaidu sajaukts starposma statuss nepaātrina procesu un nerada spiedienu uz Komisiju vai Padomi. Tas pavisam noteikti nepauž nekādu skaidru politisku vēstījumu.

Nobeigumā es vēlos pateikt, ka es piedzīvoju Sarajevas aplenkumu un bombardēšanu, kas ilga pusotru gadu. Saviem draugiem šeit es saku, ka es esmu uzņēmies saistības.

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju)

Claude Moraes, *S&D grupas vārdā*. – Priekšsēdētājas kundze! Līdz 2008. gadam un Slovēnijas prezidentūrai nebija pietiekama progresa attiecībā uz to, ko komisārs pareizi nosauca par vēsturisku pagrieziena pretim vīzu liberalizācijai Rietumbalkānu valstīm.

Ludford kundze jau ļoti pareizi norādīja, ka pastāv ļoti pamatīgi, praktiski apsvērumi, kādēļ tas ir svarīgi mums un kādēļ tas nav tikai atbildes pasākums. Tādēļ Sociālistu un demokrātu grupas vārdā es vēlos pateikties referentei *Fajon* kundzei par rūpīgo un lielo darbu, ko viņa ir veikusi, lai Eiropas Savienību pavirzītu pretim galīgajam mērķim atcelt vīzu režīmu ar visām Rietumbalkānu valstīm. Tas ir izdarīts ar ēnu referentu un Komisijas un Padomes palīdzību, un tas būtu jāuzslavē.

Lai gan ir skaidrs, ka daudzi uzskata, ka vīzu liberalizācija sniegs lielas priekšrocības abām pusēm, šajā gadījumā mums nepieciešams visa Parlamenta atbalsts norāžu jautājumā un jautājumā par to, lai pamatreformas nodrošinātu visās šajās valstīs, lai iegūtu uzticību un panāktu patiešām atbilstošu vīzu liberalizācijas režīmu.

Mūsu referentes uzdevums bija panākt vīzu liberalizāciju, iegūstot visa Parlamenta atbalstu. Viņa to ir paveikusi deklarācijas veidā, kuru viņa pārrunāja ar Padomi. Deklarācijas nolūks ir vīzu liberalizācija Maķedonijai, Serbijai un Melnkalnei, liberalizācijas režīma paātrināšana Albānijai un Bosnijai un Hercegovinai un delikāts kompromiss Kosovas jautājumā.

Visu šo iemeslu dēļ mana grupa atbalsta šo ziņojumu un cer, ka tās Parlamentā gūs vispārēju atbalstu.

Ulrike Lunacek, *Vers/ALE grupas vārdā*. – (DE) Priekšsēdētājas kundze! Vispirms es vēlos pievienoties iepriekšējam runātājam un Ārlietu komitejas un Pilsoņu brīvību, tieslietu un iekšlietu komitejas vārdā izteikt patiesu pateicību abām referentēm, *Fajon* kundzei un *Ludford* kundzei, kā arī ēnu referentiem. Mēs esam veiksmīgi iesnieguši priekšlikumu, pieprasot, lai Komisija un Padome izstrādā visaptverošu dokumentu kopumu visiem cilvēkiem visās Rietumbalkānu valstīs, ārpusē neatstājot nevienu. Es ļoti ceru un šajā saistībā es vērsos pie komisāra *Barrot* kunga, ka jūs spēsiet pārliecināt Padomi, lai mērķi, vīzu liberalizāciju, attiecina arī uz Kosovu, tādēļ tagad sāksies dialogs, un lai vīzu liberalizācija tiktu panākta arī attiecībā uz Bosniju un Hercegovinu un Albāniju ne vēlāk kā nākamā gada vidū. Es vēlētos, lai tas notiek agrāk.

Es vēlētos noskaidrot vienu lietu. Protams, tas ir īstenošanas jautājums, bet es esmu dzirdējis, ka Serbijā vēl viss nav īstenots. Es vēlētos zināt, ko jūs par to domājat. Ir svarīgi īstenot visu. Es vēlos pateikties ikvienam, kas iesaistījās, un ceru, ka visi šie cilvēki [...]

(Priekšsēdētāja pārtrauca runātāju).

Doris Pack (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi! Pirms divdesmit gadiem mani tautieši no Austrumvācijas ieguva ceļošanas brīvību. Dažus gadus vēlāk *Slobodan Milošević* patvaļīgi apdraudēja un pēc tam atņēma ceļošanas brīvību serbiem un tad visām reģiona valstīm. Cik bieži mēs kopš 2000. gada šeit Parlamentā deklarācijās un publiskās debatēs esam vēlējušies, kaut Dienvidaustrumeiropas valstīm būtu ceļošanas brīvība — brīvība ceļot bez vīzām! Mēs zinām, ka ES to nevar panākt viena, jo valstu valdībām ir tam jāpiekrīt. Mums ir jāpārvar iedzīvotājos valdošās bažas. Noziedznieki ir visur, viņiem vīza nav vajadzīga! Viņi šķērso robežas bez vīzām! Tādēļ par to mums nevajadzētu raizēties.

Runa ir par jauno paaudzi, kas, izmantojot bezvīzu ceļošanas režīmu, beidzot var doties visur, kur vien vēlas. Tādēļ mēs esam ļoti iepriecināti, ka Maķedonijas, Melnkalnes un Serbijas pilsoņi tagad beidzot atkal varēs brīvi ceļot. Cik brīnišķīgi! Ir mazliet žēl, ka šīm valstīm vēl nevar pievienoties Albānija, Bosnija un Hercegovina un Kosova, bet mēs ceram, ka decembrī Komisija atzīs, cik milzīgi progresējusi ir Albānija, un redzēs, ka arī Bosnija un Hercegovina ir veikusi daudzus uzlabojumus. Diemžēl Bosnijā un Hercegovinā ir politiķi, kas tik ļoti nerūpējas par savu pilsoņu interesēm, jo viņi ir droši, ka viņi paši, protams, var ceļot bez vīzas. Tādēļ es domāju, ka mums ir jānodrošina, lai tas būtu iespējams līdz nākamai vasarai. Es ceru, ka šajā ziņā mums palīdzēs *Barrot* kungs! Tomēr mēs nedrīkstam aizmirst Kosovu! Tā nedrīkst kļūt par pēdējo atlikušo melno punktu. Mums ir jāpalīdz Kosovai izpildīt kritērijus. Es to nespēju izdarīt viena. Bezvīzu režīms ir ļoti humanitāra rīcība. Es priecājos, ka mēs visi varējam to paveikt. Paldies jums par šo iespēju, *Barrot* kungs!

Kinga Gőncz (S&D). – (HU) Eiropa un Eiropas Savienība sākās kā nemilitārs projekts un tagad piedzīvo ilgāko miera periodu vēsturē. Tādēļ mēs zinām, cik integrācija var būt spēcīgs instruments, raugoties no šāda viedokļa. Tagad mums tas ir jāizmanto attiecībā pret Rietumbalkānu valstīm.

Rietumbalkānu valstis tikai pavisam nesen piedzīvoja ārkārtīgi traumējošu kara laiku, kas daudziem cilvēkiem radīja lielas ciešanas. Lai pārvarētu šo notikumu, ir veiksmīgi jāīsteno Eiropas integrācijas process. Bezvīzu režīms ir svarīgs solis šajā virzienā. Vairāki cilvēki jau pieminēja iespēju, ko tas sniegs jauniešiem, lai viņi varētu dibināt tiešus sakarus un iegūt nepastarpinātu pieredzi, un tā ir iespēja arī demokrātiskajiem spēkiem kļūt stiprākiem. Nav runa tikai par uzticības vēstījumu un bezvīzu režīma nodrošināšanu. Arī Eiropa var gūt labumu, ja Rietumbalkānu valstis tuvinās Eiropas Savienībai, gan no drošības, gan no tautsaimniecības politikas perspektīvas. Tomēr ir svarīgi, lai mēs šajā reģionā neradītu jaunu sadalījumu, bet nodrošinātu, ka visas valstis var pievienoties bezvīzu režīmam, cik drīz vien iespējams.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Rīt Eiropas Parlaments balsos par īstermiņa vīzu režīma atcelšanu Balkānu valstīm. Ne visas valstis, kurām tika izstrādātas norādes, varēs 1. janvārī saņemt šo atbrīvojumu.

Ļoti žēl, ka vienā valstī, Bosnijā un Hercegovinā, Komisijas priekšlikums pieļauj atšķirības starp dažādām iedzīvotāju grupām, iedalot iedzīvotājus tajos, kuri varēs izmantot bezvīzu režīmu ceļošanai uz Eiropu, jo viņiem ir Horvātijas vai Serbijas pasēs, un tajos (Bosnijas musulmaņi), kuriem šādu pasu nav. Tas ir mulsinošs iedalījums, ņemot vērā šīs valsts neseno vēsturi.

No Eiropas Parlamenta ir atkarīgs, vai tas rīt sūtīs signālu Bosnijai un Hercegovinai un Albānijai. Kritēriji ir kritēriji, un šīs prasības ir jāizpilda, lai saņemtu atbrīvojumu no vīzu režīma. Tomēr atbrīvojums no vīzu režīma jāpiešķir, tiklīdz šie kritēriji būs izpildīti, cik drīz vien iespējams.

Mēs esam redzējuši, ka ir daudz izdarīts, lai izpildītu kritērijus, un mēs aicinām Komisiju palīdzēt Bosnijai un Hercegovinai un Albānijai izpildīt prasības, cik drīz vien iespējams.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Rietumbalkānu valstu pilsoņiem vīzu atcelšana, lai ceļotu uz Eiropas Savienību, ir ne tikai tehnisks pasākums, bet arī ārkārtējs politisks lādiņš un ļoti nozīmīga. Šodien mēs Parlamentā tieši pieminējām 20. gadadienu kopš Berlīnes mūra un uzpūstā sociālisma krišanas. Turpretī Skopje, Podgorica un Belgrada šajos Ziemassvētkos un Jaunajā gadā beidzot varēs svinēt vīzu mūra krišanu, kas tās šķīra no Eiropas Savienības gandrīz 12 gadus.

Gandrīz 20 gadus vairumam bijušās Dienvidslāvijas iedzīvotāju ir bijusi liegta iespēja brīvi ceļot pa Eiropu, ko viņi bija raduši darīt agrāk, kad viņi bija nu jau sabrukušās sociālistiskās federācijas pilsoņi. Mēs sākam saskatīt, kādas neglītas sekas ir šādai izolācijai, kas ilgusi veselu paaudzi, un ir pēdējais laiks to izbeigt.

Tomēr pēc iespējas agrāk, 2010. gadā, pie maķedoniešiem, melnkalniešiem un serbiem būtu jāpiepūlcējas arī bosniešiem un hercegoviniešiem, albāņiem un kosoviešiem. Tas vien ļaus šo valstu jaunajai paaudzei beidzot redzēt un piedzīvot ārpusauli, veidot sakarus ar citiem eiropiešiem, sniegt savu ieguldījumu Eiropas vērtību attīstībā mājās un sagatavot savas tautas pilntiesīgai dalībai mūsu kopējā Eiropas stāstā — Eiropas Savienībā.

Tā kā es esmu referents Maķedonijai, pēdējās dienās es esmu saņēmis daudzus telefona zvanus no dažādu Balkānu valstu pilsoņiem. Es vēlos skaļi un skaidri viņus nomierināt, ka viņiem piešķirtais bezvīzu režīms ceļošanai uz ES neaizstāj viņu pievienošanos ES. Viņiem nodrošinātā brīvā ceļošana pa Eiropas Savienību ir solis pretim pilntiesīgai dalībai ES.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Es vēlos paust savu prieku par šo ziņojumu un apsveikt referenti un ēnu referentus. Es vēlos arī teikt, ka, ciktāl es varu redzēt, Rietumbalkānu valstu gadījumā robežu šķērsošanas garantēšana gluži kā vēl vienas sienas sagrūšana kļūst par posmu notikumu ķēdē, kas aizsākās pirms 20 gadiem.

Šā iemesla dēļ būtu jāpriecājas par šo priekšlikumu. Tomēr mēs nedrīkstam aizmirst, ka bezvīzu režīma noteikšana ir tikai daļēji tehnisks process, jo tajā pašā laikā tas ir ļoti skaidrs politisks jautājums. Tāpēc tas ir svarīgi. Es arī atbalstu kopīgās deklarācijas pieņemšanu, jo tas būs signāls, ka Eiropas iestādes ir sapratušas šo atbildību. Šī atbildība vienlaicīgi nozīmē arī rīcību. Pirmkārt, tas nozīmē to attiecīgo valstu rīcību, kuras nespēja izpildīt bezvīzu režīma nosacījumus, lai tās varētu izpildīt šīs prasības, cik drīz vien iespējams, nerunājot jau nemaz par Eiropas Komisijas rīcību, bez kuras palīdzības šis process būtu ieildzis.

Axel Voss (PPE). – (DE) Priekšsēdētājas kundze! Es uzskatu, ka mēs esam uz pareizā ceļa attiecībā uz Balkānu valstīm. Atvieglinot vīzu režīmu, mēs esam satuvinājušies, un tas palīdzēs radīt stabilitāti, lai gan tā ir arī zīme, ka mēs novērtējam ieguldītās pūles. Tomēr es domāju, ka ir labi, ka mēs saglabājam skaidrus noteikumus un liekam izpildīt noteiktas prasības saistībā ar šiem noteikumiem. Šajā sakarā es īpaši vēlos pateikties *Corazza Bildt* kundzei par viņas pūlēm.

Manuprāt, jebkāds citāds lēmums būtu tikai Briseles lēmums, atmetot skaidru sistēmu un neattiecoties godīgi pret Balkānu valstu iedzīvotājiem tieši tāpat kā pret mūsu valstu iedzīvotājiem. Politiskos signālus nevajadzētu dot Eiropas direktīvas vai regulas zemsvērtas piezīmēs vai pielikumos, tie ir pienācīgi jāformulē.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Priekšsēdētājas kundze! Es priecājos, ka Rietumbalkānu valstu pilsoņi varēs brīvi pārvietoties Eiropas Savienībā! Tas atvieglos personiskos sakarus, paplašinās uzņēmējdarbības iespējas un radīs apstākļus, lai šā reģiona iedzīvotāji varētu labāk iepazīt Eiropas Savienību.

Tomēr mēs nevaram pieļaut, ka mūsu austrumu kaimiņi ir izolēti. Mēs nevaram viņiem liegt iespēju, ko mēs sniedzam citām Eiropas valstīm. Mums arī viņiem jānosaka skaidri kritēriji un rīcības plāns, lai vairāk liberalizētu vīzu saņemšanu. Mums jāpatur prātā, ka vīzas izmaksas šo valstu iedzīvotājiem ir ievērojamas un pieteikšanās procedūra ir ilga, kas ierobežo iespējas attīstīt visdažādākos sadarbības veidus.

Mums būtu jāatceras arī tas, ka 2012. gadā Eiropas futbola čempionāts notiks Polijā un Ukrainā, tāpēc brīva pārvietošanās būs īpaši svarīga.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Arī es vēlos uzsvērt, cik svarīga ir brīva pārvietošanās, kas ir vienas no pamattiesībām, un es vēlreiz apstiprināšu, ka par šīm tiesībām priecāsies daudzi Rietumbalkānu valstu pilsoņi. Es noteikti priecājos par šo atvērtību.

Tomēr tajā pašā laikā es vēlos paust nožēlu par to, ka šajā ziņojumā galu galā nav iekļautas nekādas norādes uz kādu valsti, kas ir iekļauta austrumu partnerībā. Es uzskatu, ka kaut vai tikai simboliski to vajadzēja saistīt ar Moldovu. Mēs runājam par Moldovu — valsti, kas politiskā ziņā ir ļoti progresējusi. Es domāju, ka visbiežākais mums zināmais mūris Eiropā atrodas uz austrumu robežas starp Rumāniju un Moldovu. Es uzskatu, ka mums jāpauz nožēla par šo faktu.

Jacques Barrot, Komisijas priekšsēdētāja vietnieks. – (FR) Priekšsēdētājas kundze! Es pateicos visiem runātājiem, kuri lielākoties atbalstīja vīzu atcelšanas procesu trīs vadošajām Balkānu valstīm. Jūs skaidri norādījāt, ka pārvietošanās brīvība acīmredzami bija ļoti vēlama. *Moraes* kungs jau teica, ka tas sniegs priekšrocības abām pusēm — gan Eiropai, gan Balkānu valstīm.

Es pateicos visiem runātājiem un jo īpaši referentei *Fajon* kundzei, un vienkārši vēlos teikt, priekšsēdētājas kundze, ka, kopš diezgan liela daļa no lēmumiem tika pieņemti attiecībā uz Bijušo Dienvidslāvijas Maķedonijas Republiku, Melnkalni un Serbiju, ir nepārtraukti sniegta palīdzība arī Albānijai, kuru es pats apmeklēju, un Bosnijai un Hercegovinai, tieši ar nolūku palīdzēt tām progresēt, un mēs to turpināsim darīt!

Es uzskatu, ka tas, ka šī rezolūcija tika pieņemta tik īsā laikā, ir labs rādītājs attiecībā uz ceļu, pa kuru mēs varēsim ātri pāriet pie citām valstīm, konkrēti, pie Bosnijas un Hercegovinas un Albānijas, protams, neaizmirstot Kosovu.

SĒDI VADA: A. VIDAL-QUADRAS*Priekšsēdētāja vietnieks*

Tanja Fajon, *referente*. – Priekšsēdētāja kungs! Es vēlreiz vēlos pateikties visiem, kas sniedza savu ieguldījumu, kas pierādīja, ka Eiropas Savienība pauž stingru atbalstu vīzu liberalizācijai attiecībā uz visām Rietumbalkānu valstīm.

Man ir žēl, ka šeit nav Zviedrijas ministra, jo mums bija ļoti laba sadarbība. Es priecājos par Komisijas apņemšanos darīt visu iespējamo, lai paātrinātu procesu Bosnijai un Hercegovinai un Albānijai, un es ceru, ka abas šīs valstis ieviešs bezvīzu režīmu, tiklīdz tās izpildīs kritērijus, pēc iespējas ātrāk, iespējams, nākamā gada vasarā.

Es vēlos teikt, ka es šajā procesā iesaistīju visus, un es pilnībā apzinos, ko paredz līgumi. Bet šī ir politiska iestāde, un mēs visi veicam nopietnu politisku darbu, cik labi vien spējam.

Vēlreiz atkārtot, ka es priecājos par vīzu atcelšanu 19. decembrī ar Maķedoniju, Serbiju un Melnkalni un patiešām ceru, ka drīz tām sekos Bosnija un Hercegovina un Albānija. Mēs runājam par jaunās paaudzes likteni. Mēs esam politiski atbildīgi par šā vīzu liberalizācijas procesa pabeigšanu, un mums ir jāatrod risinājums arī attiecībā uz visiem cilvēkiem Kosovā.

Liels paldies par sadarbību!

Priekšsēdētājs. - Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks rīt plkst. 11.00.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Kinga Gál (PPE), *rakstiski*. – (HU) Priekšsēdētāja kungs, komisār! Iesākumā es vēlos apsveikt referenti un ēnu referentus par pieņemama kompromisa izstrādi šajā jautājumā. Bezvīzu režīma piešķiršana tikai daļēji ir tehnisks process. Tas ir arī ļoti konkrēts politisks jautājums. Bezvīzu režīma pamatā ir savstarpējā uzticība un saistības. Tāpēc es arī atbalstu kopīgās deklarācijas pieņemšanu papildus ziņojumam, jo tas būs signāls, ka Eiropas iestādes ir sapratušas šo atbildību.

Atbildība, protams, nozīmē arī rīcību. Pirmkārt, tā nozīmē to attiecīgo valstu rīcību, kuras nav spējušas izpildīt bezvīzu režīma nosacījumus. Tām jādara viss iespējams, lai šos nosacījumus izpildītu pēc iespējas ātrāk. Tas nozīmē arī Eiropas Komisijas rīcību, bez kuras efektīvas palīdzības šis process būtu noritējis ļoti lēni, kas nevar būt mūsu interesēs. Tas attiecas arī uz Bosniju un Hercegovinu, Albāniju un Kosovu.

Kā EP deputāte no Ungārijas es vēlos vēlreiz norādīt, ka, pateicoties bezvīzu režīmam ar Serbiju, ir izveidota tiešāka saikne starp ungāriem, kas dzīvo Vojvodinā, Serbijā, un viņu dzimteni, kā arī ar Eiropu. Savukārt pilsoņi, kas dzīvo abpus šīm robežām, runā vienā valodā un uztur ciešas ģimenes un kultūras saites, nespēj rast vārdus, lai paustu, cik svarīga ir iespēja šķērsot robežas bez šķēršļiem vai vīzām. Šodien mēs atzīmējam Berlīnes mūra krišanas un dzeloņstiepļu pārgriešanas 20. gadadienu. Rietumbalkānu valstu gadījumā robežu šķērsošanas garantēšana gluži kā vēl vienas sienas sagrūšana kļūst par posmu notikumu ķēdē, kas aizsākās pirms 20 gadiem.

21. Vidēja termiņa finanšu palīdzība dalībvalstu maksājumu bilanci un sociālā nosacītība (debates)

Priekšsēdētājs. - Nākamais darba kārtības punkts ir debates par jautājumu, uz kuru jāatbild mutiski un kuru Komisijai iesniedza Tatjana Ždanoka un Jean Lambert Verts/ALE grupas vārdā, Alejandro Cercas S&D grupas vārdā un Marian Harkin un Elizabeth Lynne ALDE grupas vārdā, par vidēja termiņa finanšu palīdzība dalībvalstu maksājumu bilanci un sociālo nosacītību (O-0102/2009 - B7-0215/2009).

Tatjana Ždanoka, *autore*. – Priekšsēdētāja kungs! Es esmu no Latvijas, valsts, kuru smagi skārusi finanšu krīze. Bez ārējas finanšu palīdzības Latvijai draudēja bankrots. Mēs šādu palīdzību saņēmām no ES un SVF. Tomēr priekšnoteikums bija Latvijas valdībai samazināt budžeta izdevumus. Latvija to izdarīja, samazinot pensijas par 10 %, bet strādājošajiem pensionāriem par 70 %, samazinot ģimenes pabalstus un maternitātes pabalstus strādājošajiem vecākiem par 10 %, kā arī samazinot ar iedzīvotāju ienākuma nodokli neapliekamo minimumu.

Kā jūs redzat, šī pieeja bija egalitāra. Neatkarīgi no tā, vai pensija bija EUR 100 vai EUR 1000, to samazināja par 10 %. Komisija pozitīvi novērtēja šos samazinājumus, kurus veica tik skandalozā veidā, un parakstīja ar Latviju saņemto memorandu. Jau pašā sākumā bija skaidrs, ka šādi neselektīvi samazinājumi vissmagāk skars visneaizsargātākās sabiedrības grupas. Vai Komisija nav informēta par Eiropas gadu cīņai pret nabadzību?

Latvijas situācija Savienībā nav unikāla. Arī Ungārija un Rumānija saņēma Kopienas aizdevumus. Arī citas valstis var būt spiestas kādu dienu pieteikties šādiem aizdevumiem. Tādēļ mēs nedrīkstam radīt precedentu, piekrītot antisociāliem pasākumiem.

Protams, komisāra kungs, jūs varat teikt, ka jūs iedevāt tikai naudu un ka par sociālo politiku ir atbildīgas dalībvalstu valdības, bet sociālās tiesības ir juridiski saistošas Eiropas Savienības iestādēm. Tas nozīmē, ka viss, ko iestādes dara, ir jānovērtē, ņemot vērā sociālās tiesības. Citādi vārdi, ka ES uzdevums ir nodrošināt augstu sociālās aizsardzības līmeni, neizraisīs neko vairāk kā tikai ironisku smīnu.

Elizabeth Lynne, autore. – Priekšsēdētāja kungs! Runa nav par norādīšanu dalībvalstīm, kā tām būtu vai nebūtu jātērē sava nauda. Katrai valstij ir pašai savas prioritātes izklūšanai no finansiālām grūtībām.

Bet tad, kad dalībvalstis saņem šādu atbalstu no Eiropas Savienības ar šo nosacījumu, tās būtu jānodrošina to tērēt tā, lai ievērotu Savienības principus, citiem vārdiem sakot, neignorējot sociālo aizsardzību un sociālo integrāciju.

Šī finanšu krīze ir smagi skārusi cilvēkus visā Eiropā, un tādēļ ir pareizi, ka eksistē šis fonds. Miljoniem cilvēku ir zaudējuši darbu. Daudzi no tiem, kas šajās dalībvalstīs kļuvuši par bezdarbniekiem, ir visneaizsargātākie, un viņiem ir vismazākās iespējas ātri atrast darbu. Tāpēc ir svarīgi neignorēt sociālās drošības tīklus šajās dalībvalstīs.

Savā mutiskajā jautājumā mēs īpaši jautājām par to, dalībvalstu ziņojumos, kurus tās iesniedz Komisijai, ir jāiekļauj sociālās ietekmes novērtējums. Es priecātos, ja jūs varētu mūs informēt, vai tas tā ir.

Ir svarīgi, lai mēs nosūtītu pareizo vēstījumu tām dalībvalstīm, kuras saņem Eiropas finansējumu vidēja termiņa finanšu palīdzības veidā. Es personīgi uzskatu, ka mums ir skaidri jānorāda, ka pirms vienošanās par turpmāku palīdzību Komisija varētu ņemt vērā veidu, kā ir palīdzēts visneaizsargātākajām grupām.

Es zinu, ka tad, kad dalībvalstis ir finansiālās grūtībās, diezgan bieži nav nemaz viegli turpināt apzināties savus sociālos pienākumus, tādēļ tiek uzdots šis mutiskais jautājums. Ir svarīgi atcerēties gan to, ka šai finanšu krīzei ir cilvēciska seja, gan arī to, ka šī seja atspoguļo tās sabiedrības grupas, kas bieži vien jau tā ir visvairāk atstumtas.

Alejandro Cercas, autors. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Pirms jautājuma uzdošanas es rūpīgi izlasīju iepriekšējos jautājumus un Parlamenta nostāju attiecībā uz tiem. Tas ir fakts, nevis viedoklis, ka šā gada 24. aprīlī Parlaments pieņēma normatīvu rezolūciju ar mērķi grozīt Regulu (EK) Nr. 332/2002, kas saskaņā ar Līguma 100. pantu reglamentē šos finanšu instrumentus.

Komisāra kungs, šajā rezolūcijā Parlaments atbalstīja šo palīdzību, lai novērstu konkrētas to dalībvalstu valsts finanšu problēmas, kuras finanšu krīze bija skārusi vissmagāk, kā arī tā pauda pilnīgu solidaritāti vispirms jau ar tām valstīm, kas pēdējās pievienojās ES, bet tajā pašā laikā, komisāra kungs, Parlaments skaidri norādīja, ka šai palīdzībai būtu jābūt nosacītai, un izklāstīja četrus kritērijus, kas ir Kopienas mērķi.

Tie ir šādi: pirmkārt, publiskā sektora izdevumiem jābūt kvalitatīviem, naudu nedrīkst izniekot, otrkārt, stingri jāievēro sociālās drošības sistēmas un ilgtspējīga izaugsme, treškārt, nedrīkst atnest pienācīgas kvalitātes pilnīgas nodarbinātības politiku un, ceturtkārt, jācīnās pret klimata izmaiņām. Loģiski, ka, ja šie ir labi mērķi mums, tie būtu jāievēro arī tajās valstīs.

Ir pagājuši daži mēneši, un mēs no NVO, arodbiedrībām un pilsoņiem esam saņēmuši dažus ziņojumus par vienu no četrām valstīm, kas ir saņēmusi palīdzību valsts finansēm ievērojamā apmērā. EUR 6,5 miljardi, EUR 3,1 miljards, EUR 2,2 miljardi un EUR 5 miljardi. Tās mums norāda tos pašus skaitļus, kurus tikko minēja mana kolēģe: 40 % samazinājums izglītības sektorā, 10 % samazinājums pensiju programmā, slimības pabalstu samazinājums uz pusi u. c.

Komisāra kungs, šajā situācijā Parlaments vēlas vismaz, lai mūsu klusēšana netiktu interpretēta, kā tas notiek pašlaik, tā, it kā mēs būtu tie, kas šos pasākumus būtu noteikuši, mums vismaz nevajadzētu būt līdzvainīgiem šajā interpretācijā, saskaņā ar kuru uzskata, ka Eiropa uzbrūk vistrūcīgākajām iedzīvotāju grupām. Komisāra kungs, ja iespējams, mums būtu jānovērs situācija, kurā par pielāgojumiem maksā visvājākie.

Joaquín Almunia, *Komisijas loceklis*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi! Problēmas Latvijā, Ungārijā un Rumānijā, kas ir trīs Eiropas Savienības valstis, kas pašlaik ir saņēmušas aizdevumus, izmantojot maksājumu bilances palīdzības mehānismu, nav radījis šis Parlaments, Eiropas Komisija vai Eiropas Savienība. Šīs problēmas radīja ekonomiskā krīze, bet tās palielināja šo valstu vadītāju īstenota nesaimnieciska rīcība un kļūdaina politika. Es to saku tādēļ, ka ir valstis tajā pašā Eiropas Savienības reģionā, kurā atrodas Latvija, valstis tajā pašā Eiropas Savienības reģionā, kurā atrodas Ungārija, un valstis tajā pašā Eiropas Savienības reģionā, kurā atrodas Rumānija, kurām nav līdzīgu problēmu un kuras veiksmīgāk pārvar krīzi, saņemot atbalstu no Eiropas budžetiem struktūrfondu un kohēzijas fondu līdzekļu veidā, aizsardzību, ko nodrošina dalība Eiropas Savienībā, un ar izredzēm pievienoties eiro zonai, bet bez nepieciešamības lūgt palīdzību, izmantojot maksājumu bilances palīdzības mehānismu.

Kāpēc šīm trīs valstīm bija jālūdz palīdzība? Kāpēc mums tām bija jāaizdod nauda? Tas nav Komisijas vai Parlamenta, vai Eiropas Savienības dēļ, tas ir šo valstu nesaimnieciskas rīcības dēļ.

Kā mēs tām palīdzam? Mēs to darām, aizdodot tām naudu, un neviens neaizdot naudu bez nosacījumiem, šis Parlaments vai Padome mums nav atļāvusi aizdod naudu bez nosacījumiem. Mēs aizdodam ar noteiktiem nosacījumiem, un mēs šīm valstīm piemērojam nosacījumus, kas ir bargi, jo to situācijas ir ārkārtīgi sarežģītas, bet mēs tām sakām: „Neizdariet samazinājumus, lai varētu līdzfinansēt Kohēzijas fondu vai struktūrfondu, nepieņemiet atpakaļejošus pasākumus, neveiciet samazinājumus uz visvājāko rēķina!” Dažreiz mums veicas, bet dažreiz diemžēl neveicas, jo šī lieta nav vis mūsu, bet gan šo valstu rokās.

Tāpēc arī es esmu nobažījies, un ne tikai nobažījies, bet arī visu jūsu vārdā es paužu šīs bažas attiecīgajām valdībām, dodot naudu Eiropas Savienības vārdā — EUR 3,1 miljardu lielu aizdevumu Latvijai un ļoti lielas summas arī Rumānijai un Ungārijai.

Tomēr ievērojiet: neviens neaizdod bez nosacījumiem, un es neesmu pilnvarots to darīt jūsu, dalībvalstu, vārdā. Lai notiek kas notikdams, mēs nevaram pieņemt lēmumus, par kuriem ir atbildīgas šo valstu valdības un parlamenti.

Mēs varam tikai atgādināt šo valstu valdībām un parlamentiem, pirmkārt, ka to pienākums ir izvest valsti no krīzes, kas citas valstis nav piemēklējusi tik smagā veidā, un, otrkārt, ka ir pasākumi, kurus nevar veikt, un mēs neesam gatavi aizdot naudu, lai tiktu pieņemti lēmumi, kas pārsniedz to, kas ir obligāti vajadzīgs, lai pielāgotu valsts finanses un šīs valstis turpmāk varētu iztikt, nelūdzot Eiropas Savienībai aizdevumus.

Jean-Paul Gauzès, *PPE grupas vārdā*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi! Es uzskatu, ka tikko dzirdētais komisāra komentārs ir patiesa atbilde uz uzdoto jautājumu.

Eiropas Savienība nenodrošina līdzekļus bez nosacījumiem. Šie nosacījumi jau tika pieminēti: kvalitatīvs valsts naudas izlietojums, ilgtspējīgas attīstības mērķi, nodarbinātības politika, klimata pārmaiņas un arī, protams, nepieciešamība pēc iespējas drīzāk kompensēt iepriekšējo valdību deficītus, lai šīs valstis, kurām mēs palīdzam, varētu sasniegt vajadzīgo līmeni.

Tomēr es domāju, ka tādā krīzē, kādu mēs piedzīvojam, mums nevajadzētu noteikt pārmērīgus nosacījumus. Mums jāuzticas to dalībvalstu valdībām, kuras saņem Eiropas atbalstu, un jāļauj tām īstenot vajadzīgos noteikumus un, komisārs jau norādīja, nepieņemot atpakaļejošus vai regresīvus noteikumus.

Naudas izlietošana sociālajām vajadzībām, protams, ir svarīga, tā ir jāsaglabā, bet arī šajā jautājumā mums ir jāuzticas dalībvalstīm un jāļauj tām noteikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai labotu situāciju, un mēs nevaram veikt sīkumainas pārbaudes, kas jebkurā gadījumā būtu neefektīvas.

Īstais laiks, lai novērtētu, kā dalībvalstis ir izlietojušas Eiropas līdzekļus, būs tad, kad tiks piešķirts jauns atbalsts, un tad, iespējams, mēs varēsim izdarīt secinājumus par to, kuri pasākumi nebija atbilstoši, jo īpaši sociālajā jomā.

Pervenche Berès, *S&D grupas vārdā*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisār! Jūs ļoti skaidri atcerēsieties, ka tad, kad 24. aprīlī, saskaņā ar mana kolēģa *Cercas* kunga teikto, mēs apstiprinājām, validējām un ratificējām palielinājumu maksājumu bilances palīdzības mehānismu, mēs to darījām ar diviem nosacījumiem: pirmkārt, šis atbalsts tiek piešķirts ar nosacījumiem, jo īpaši sociālā atbalsta gadījumā, un, otrkārt, tam jābūt pārredzamam, lai Parlaments varētu noskaidrot, ar kādiem nosacījumiem šie līgumi ir noslēgti ar attiecīgajām dalībvalstīm. Tāpēc es uzskatu, ka mūsu debates šovakar ir taisnīgas, lietderīgas un demokrātiskas un tām jāliecina par efektīvu rīcību.

Mēs atrodamies pilnīgi kritiskā situācijā attiecībā uz Eiropas Savienību, un mēs skaidri varam redzēt, ka šī krīze grauj pašus pamatus dalībvalstu savstarpējai solidaritātei un jo īpaši solidaritātei ar noteiktām dalībvalstīm. Šo situāciju vēl sliktāku padara ziņas, kas mūs sasniedz no Rumānijas, kur mēs atrodamies ļoti sarežģītā stāvoklī, jo šīs krīzes sekas tur ir radījušas politisku nenoteiktību.

Tomēr es negribētu atkārtot pagātnes kļūdas, jo īpaši tās kļūdas, kurās mēs varam vainot SVF, kurš apmēram pirms 10 gadiem piemēroja formulas, kas galu galā visu tikai pasliktināja. Turklāt es noteikti nepiekrītu manam kolēģim *Gauzès* kungam, kad viņš iesaka neveikt sīkumainas pārbaudes, bet gaidīt nākamo pieprasījumu, lai pārbaudītu, cik kvalitatīvi ir izlietots atbalsts. Nē! Tieši piešķirot atbalstu, var definēt nosacījumus, un es uzskatu, ka Eiropa ir maksājusi pietiekami augstu cenu par to, ka daudzās jomās nav pārbaudījusi atbalsta nosacītību, šajā gadījumā, pieverot acis.

Šodien mēs nevaram pieļaut, ka Eiropas Savienībā par pielāgošanas politiku maksā visneaizsargātākās grupas. Es neuzskatu, ka šajā gadījumā mēs varam apsūdzēt Komisiju par nesaimniecisko Latvijas politiku. Nevienš no Parlamenta jums, komisāra kungs, nenorādīja, ka mēs vēlamies, lai jūs rīkojaties tieši tā.

Tomēr mēs nevaram pieļaut, ka visneaizsargātākie maksā cenu par Eiropas Savienības budžeta saistībām un par mūsu solidaritāti pret Latviju, jo mēs neuzskatām, ka tas ir pareizais veids, kā atjaunot solidaritāti un Latvijas tautsaimniecības līdzsvaru.

Marian Harkin, *ALDE grupas vārdā*. – Priekšsēdētāja kungs! ES sociālās aizsardzības un sociālās integrācijas process ir pamats, lai sasniegtu Eiropas Savienības stratēģiskos mērķus; ilgtspējīgu ekonomisko izaugsmi, vairāk un labākas darbavietas un lielāku sociālo kohēziju.

Ekonomiskās krīzes laikā daudziem pilsoņiem pastiprināti draud nabadzība un sociālā izstumšana, jo īpaši kritiskajām sabiedrības grupām, tiem, kas zaudē darbu, un tiem, kas paļaujas uz dažādiem sociālajiem tīkliem, kas funkcionē dažādās dalībvalstīs.

Ar šo jautājumu Komisijai tiek vaicāts, vai tā cenšas ievadīt sociālās aizsardzības un sociālās integrācijas procesu kopējā gultnē, sniedzot vidēja termiņa finansiālu palīdzību dalībvalstu maksājumu bilancēm saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 332/2002.

Es vienmēr esmu uzmanīgs pret pārāk daudzu nosacījumu noteikšanu un pārmērīgas birokrātijas uztiēpšanu palīdzības saņēmējiem, un tas attiecas, sākot no dalībvalstīm šajā gadījumā, līdz pat mazajiem un vidējiem uzņēmumiem un privātpersonām. Tomēr, ja šādu nosacījumu uzlikšana palīdzētu īstenot kādu ES pamatprincipu, piemēram, sociālo integrāciju, tad tā ir patiešām svarīga. Mēs nevaram tiekties uz sociālās integrācijas procesu un radīt dokumentu kaudzes, aprakstot, kā to panākt, ja tajā pašā laikā mēs nenodrošinām, ka šis process mūsu iniciatīvās tiek ievirzīts kopējā gultnē.

Komisārs saka, ka mēs šiem aizdevumiem esam noteikuši pārāk bargus nosacījumus, bet es īsti nesapratu, uz ko šie nosacījumi attiecas un vai tie patiešām ietver sociālo integrāciju.

Neatkarīgi no apstākļiem, saistībā ar kuriem ES līdzekļus izmaksā, mēs nevaram mazgāt rokas nevainībā un cerēt uz labāko. Mums ir lūgts uzticēties dalībvalstīm. Uzticēšanās dalībvalstīm ir laba lieta, bet uzticība vienmēr ir jāizpelnās, un gadījumā, ja rodas bažas, es uzskatu, ka tās ir jāklieidē.

Patrick Le Hyaric, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs, dāmas un kungi! Vairums ekonomistu tagad saka, ka šīs krīzes iemesls bija darbaspēka radītās turības pārvēršana kapitālā, peļņā. Turklāt kopumā vienojās, ka krīzes sekas salīdzinoši mazāk iedzīvotāji izjūta tajās valstīs, kuras ir uzturējušas savas sociālās labklājības sistēmas un savus sabiedriskos pakalpojumus.

Tomēr problēma, ar kuru mēs sastopamies šovakar, patiešām attiecas uz to, kāda veida nosacījumus jūs noteicāt, piešķirot Eiropas palīdzību vai Starptautiskā Valūtas fonda palīdzību iedzīvotājiem. Šī palīdzība vairs nevar būt atkarīga no strukturālās pielāgošanas plānu piemērošanas, samazinot sociālos izdevumus, mācību izdevumus un privatizējot publiskos sektorus, tostarp vispārējās nozīmes sociālos pakalpojumus. Šodien tas ir kļuvis neefektīvi, un tas ir jāatzīst. Tas viss tikai palielinās krīzi, bezdarbu un nabadzību.

Mūsaprāt, tieši šā iemesla dēļ mums ir jāmaina šīs nosacītības kritēriji un jālemj, ka Eiropas publiskie līdzekļi un SVF līdzekļi var būt nosacīti, tos var apvienot ar kādu jaunu apropriāciju sistēmu un tos piešķirs saskaņā ar jauniem kritērijiem, kuru mērķis būs jauna turības sadale un tās veicināšana, lai palielinātu atalgojumu, pensijas un minimālās sociālās prasības un uzturētu augstu sociālās aizsardzības līmeni, garantētu darbu visiem. Visbeidzot, tieši sociālais progress iet roku rokā ar ekonomisko efektivitāti, nevis otrādi.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Priekšsēdētāja kungs, komisāra kungs! Eiropas Komisija ir izrādījusi saprotamu un solidāru pretimnākšanu dalībvalstīm, kuras krīzes dēļ ir nonākušas fiskālās grūtībās. Stabils un spēcīgs sociālā atbalsta sistēmas nav uzturamas bez spēcīgām dalībvalstu tautsaimniecībām. Kolēģi piedāvā sašaurināt finansiālā atbalsta nosacījumus, ko es principā uzskatu par nevēlamu. Drīzāk būtu nepieciešams nopietni apsvērt iespēju paplašināt finansiālā atbalsta saņemšanas nosacījumus, atļaujot tos izmantot ne tikai valstu budžetu un finanšu sistēmas stiprināšanai, bet arī tautsaimniecības attīstībai.

Ieguldījumi tautsaimniecībā ir nepieciešami, lai ilgtermiņā nodrošinātu stabils sociālā atbalsta sistēmas. Finansiālās palīdzības līdzekļu izmantošana arī šādā veidā būtu labākais veids, kā visīsākajā laikā palīdzēt finansiālās grūtībās nonākušajām dalībvalstīm. Valstu izeja no krīzes un tālāka stabilizācija ir cieši saistīta ar Eiropas Savienības politiku attiecībā pret šīm valstīm. Tikai saskaņota un efektīva rīcība dos rezultātus Eiropas Savienības mērogā. Finansiālā palīdzība nav un nevar būt vienīgais veids, kādā Eiropas valstis var atbalstīt viena otru. Ir jāpanāk kompleksi risinājumi, kas veicinātu visu Eiropas Savienības dalībvalstu ekonomikas attīstību.

Kinga Gőncz (S&D). – (HU) Šajā gadījumā mēs runājam par jaunajām Eiropas Savienības dalībvalstīm, kurām pēc režīma maiņas ir bijis jāgādā par tiem, kas zaudējuši režīma maiņas dēļ, jāklūst konkurētspējīgākām pēc tautsaimniecības pārstrukturēšanas brīvajā tirgū, kā arī jārada un jāveido tautsaimniecības ar līdzsvarotu struktūru. Tad cilvēkiem šajās valstīs bija nepieciešamas rezerves. Tas nozīmē, ka tām ir grūti atmaksāt mājokļu kredītu augstās valūtas parādu attiecības dēļ. Bezdarbs pieaug tautsaimniecības problēmu dēļ, kas attīstās vienaspusēji, un arī sociālie izdevumi samazinās.

Mēs varam vērot, kā sociālās spriedzes dēļ rodas nestabilitāte, jo īpaši politiska nestabilitāte. Daudzās valstīs pieaug atbalsts ekstrēmistu uzskatiem, un izplatās populisms. Es uzskatu, ka, novērtējot situāciju un domājot, kādi citi ar Eiropas solidaritāti saistīti un uz tās pamatoti pasākumi mums ir vajadzīgi, mums jāņem vērā visi šie faktori.

Jürgen Klute (GUE/NGL) – (DE) Priekšsēdētāja kungs! Tēma, par kuru mēs šovakar debatējam, jau daudzreiz ir bijusi Eiropas Parlamenta darba kārtībā. Ir labi zināms, ka, piešķirot atbalstu, Komisija vadijās atbilstoši Starptautiskā Valūtas fonda nosacījumiem. Tas jau ir minēts pāris reizes.

Nemot to vērā, Eiropas Parlaments Komisijai ir vairākkārt uzdevis jautājumus. 2008. gada novembrī Eiropas Parlaments vērsās pie Komisijas, aicinot iepazīstināt ar analīzi par banku rīcību, kuras tajā laikā bija pārvietojušas savus aktīvus prom no tām dalībvalstīm, kas nesen bija pievienojušās ES. Šā gada 24. aprīlī Eiropas Parlaments atkārtoti izteica šo prasību. Tas lūdza arī ātrāk izstrādāt nodoma deklarācijas starp Komisiju un dalībvalstīm, kuras saņēma atbalstu, sīki norādot atbalsta nosacījumus. Ciktāl es zinu, uz šiem lūgumiem joprojām nav saņemta nekāda atbilde.

Tādējādi mans jautājums ir šāds: vai patiešām uz šiem lūgumiem joprojām nav saņemta nekāda atbilde? Ja tā, tad mans otrais jautājums ir: kāpēc uz šiem lūgumiem nav sniegta atbilde? Tādēļ mans trešais jautājums ir: kad mēs varam gaidīt atbildi uz šiem lūgumiem?

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Es pārstāvu Rumāniju, valsti, kas no Eiropas Komisijas ir saņēmusi finansiālu palīdzību attiecībā uz savu maksājumu bilanci, un es vēlos pateikties Eiropas Komisijai par to, cik ātri tā piešķir šo finansiālo palīdzību attiecībā uz maksājumu bilanci, bez kuras Rumānijas ekonomiskās un sociālās problēmas būtu daudz lielākas.

Tām valstīm, kas ir saņēmušas finansiālu palīdzību, noteikti bija daudz sociālo problēmu, un mēs varam diskutēt par to, kāda veida sociālā nosacītība būtu jāiekļauj šajos finansiālās palīdzības līgumos. Ja mēs problēmu aplūkojam šādā veidā, mums jāpatur prātā, ka šajās valstīs apdrošināšanas un sociālās palīdzības sistēmām, kas veicināja nestabilitāti, bija nepieciešama finansiāla palīdzība attiecībā uz maksājumu bilanci. Šā iemesla dēļ, ja mēs apspriežam sociālo nosacītību, mums jāapspriež arī reformas, kas ir vajadzīgas sociālajos sektoros, galvenokārt pensiju sistēmā, lai mēs varam panākt finansiālu ilgtspēju vidējā un ilgtermiņā, kas mums palīdzēs radikāli atrisināt šajās valstīs pastāvošās problēmas.

Proinsias De Rossa (S&D). – Priekšsēdētāja kungs! SVF nesen, jūnijā, kad tas pieņēma savu vispasaules darbavietu paktu [global pact for jobs], norādīja, ka pasaulei vajadzētu paskatīties uz krīzi savādāk.

Es baidos, ka tas nenotiek. Krīzes beigās mums būtu jābūt ilgtspējīgākai tautsaimniecībai ar apmierinošām darbavietām, kvalitatīviem sociālajiem pakalpojumiem un pietiekamu globalizāciju, un jāvirzās pretīm Tūkstošgades attīstības mērķu īstenošanai. Bet tas nav tas, ko mēs iegūstam. Mēs iegūstam banku un finansētāju izdevumu samazināšanu Eiropā un visā pasaulē, jo tie vienkārši cenšas saglabāt savas privilēģijas.

Tajā pašā laikā Komisija sankcionē vairāku miljardu eiro iesūkņēšanu Īrijas banku glābšanai, Īrijas valdībā šajā pašā brīdī plāno iznīcināt vietējo attīstību, iznīcināt Eiropas Savienības atbalstītās pašvaldību attīstības programmas. Tās grasās iznīcināt mūsu izglītības sistēmu.

Šodien Eiropas Dzīves un darba apstākļu uzlabošanas fonds ir nācis klājā ar ziņojumu, kura nosaukums ir „Restrukturizācija lejupslīdes laikā” [*Restructuring in the Recession*]. Es citēšu tikai divas rindas: „Ideālā gadījumā būtu vēlams nodrošināt, lai pasākumi lejupslīdes radīto neatliekamo problēmu novēršanai būtu saskaņoti ar ilgtermiņa mērķiem.” Protams, Komisijai būtu jāuzstāj, lai visas dalībvalstis cenšas izdarīt vismaz to.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Ekonomiskās krīzes laikā, kad mēs joprojām izjūtam sāpīgas sekas, daudzas valstis ir nolēmušas vērsties dažādās finanšu iestādēs un lūgt finanšu palīdzību. Tomēr ir vērts pajautāt, kāda daļa no šīm nemaz ne tik mazajām summām ir sasniegusi tos, kurus krīze skārusi vissmagāk un kuriem palīdzība ir vajadzīga visvairāk šajā grūtajā situācijā.

Ik dienas tūkstošiem cilvēku Eiropā zaudē savus un savu ģimeņu iztikas avotus. Vai dalībvalstu valdības, lūdzot finansiālu atbalstu, kaut kādā veidā ņem vērā sociālo faktoru? Tas var šķist apšaubāmi, ja skatāmies, kā pasliktinās apstākļi, kuros daudzi cilvēki ir spiesti dzīvot, un uz pieaugošo bezdarbu daudzās Eiropas valstīs. Tādēļ es vēlos lūgt, lai mēs nepalikam vienaldzīgi pret to parasto cilvēku vajadzībām, kuri parasti visvairāk izjūt valdības kļūdu negatīvās sekas.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Krīzes situācijās kļūst īpaši svarīgi piemērot ekonomiskās un sociālās kohēzijas principu. Tam ir nepieciešams ne tikai būtiski palielināt Kopienas budžetu, bet arī taisnīgi sadalīt risku, kā arī kopīgi īstenot citas politikas nostādnes, kurās prioritāte ir noteikta sociālajai aizsardzībai un sociālajai integrācijai, darbavietu radīšanai, nodrošināt tiesības visiem, un piekļuvei vispārējiem, kvalitatīviem sabiedriskajiem pakalpojumiem, lai garantētu visu pilsoņu pamattiesības.

Tādēļ gan, piešķirot Kopienas finansējumu, gan veicot visus ierosinātos ekonomiskos un finanšu pasākumus, būtu jāveic to sociālās ietekmes novērtējums, lai nepieļautu nevienlīdzības un nabadzības saasināšanos. Komisāra kungs, mēs ceram, ka šīm debatēm sekos Eiropas Komisijas iniciatīvas ar šādu mērķi.

Seán Kelly (PPE). – Priekšsēdētāja kungs! Ir interesanti, lai gan nedaudz nomācoši šovakar klausīties šo diskusiju, jo īpaši pēc tam, kad Eiropas Savienība ir rīkojusies labā ticībā, cenšoties palīdzēt grūtībās nonākušajām valstīm.

Mūsu pašu valsts, Īrija, arī ir guvusi zināmu labumu, un konkrēts piemērs ir globalizācijas pielāgošanas fondi, kam vajadzētu būt drīzumā pieejamiem. Tajā pašā laikā jābrīnās, cik nepareiza ir pārvaldība, kad šīm valstīm kļūst pieejama nauda ar bargiem nosacījumiem, kā tos raksturoja. Būtu jāiedomājas, ka šo bargo nosacījumu mērķis bija nepieļaut nepareizu pārvaldību un, ja tomēr tāda ir bijusi, nodrošināt kļūdu izlabošanu.

Vai Komisija var nodrošināt, lai šo līdzekļu izmaksa tiktu vai nu pārtraukta, vai pieprasīt tos atgriezt vai uzlikt kādus naudas sodus vai ko tamlīdzīgu? Nav pieļaujams, ka, ja kaut kas tiek dots uzticoties, kā minēja mana kolēģe *Harkin* kundze, šī uzticība netiek attaisnota.

Otrkārt un visbeidzot, mēs nekad nenokļūsim situācijā, par kuru runāja *Proinsias De Rossa* kungs, kad mums būs lielāka sabiedrības pēdresija nekā tagad.

Joaquín Almunia, Komisijas loceklis. (ES) Priekšsēdētāja kungs! Pirmkārt, es vēlos pateikt, ka es pilnībā piekrītu Eiropas Parlamenta apstiprinātajiem nosacījumiem, tas ir, tam, ko dara Komisija. Kad tā aizdod naudu tām trīs dalībvalstīm, kuras izmanto maksājumu bilances palīdzības mehānismu, Komisija faktiski aizņemas no tirgiem naudu un aizdod to tieši ar tādiem pašiem nosacījumiem, kas šīm valstīm ir daudz labvēlīgāki nekā gadījumā, ja tās pie šiem tirgiem vērstos tiešā veidā, un nosaka dažus nosacījumus, lai nodrošinātu, ka tās mums šo naudu atdos, bet mēs ņemam vērā tos četrus nosacījumus, kurus jūs minējāt un kurus ir apstiprinājis šis Parlaments. Mēs tiem pilnībā piekrītam.

Tomēr, izmantojot maksājumu bilances palīdzības mehānismu, budžeta līdzekļu (struktūrfondi, kohēzijas fondi, cita veida programmas, atbalsts) izlietošanu nevajadzētu pielīdzināt aizdevumam, kura mērķis ir atrisināt valstī pastāvošās finanšu problēmas, un, cik es sapratu, man šķiet, ka dažās runās jūs to cenšaties darīt.

Latvijas problēma, kas ir tāda pati kā Ungārijas un Rumānijas piedzīvotās problēmas, ir tā, ka tā ir spiesta izmantot maksājumu bilances palīdzības mehānismu, jo tā nevar vērsties pie tirgiem un lūgt aizdevumu, lai finansētu savas finanšu prasības. Tā ir problēma. Mēs nerunājam par kāda noteikta pasākuma programmu vai par dažām konkrētām programmām, mēs runājam par dažām valstīm, kurām ir finansiālas grūtības.

Protams, daļēji tajā ir vainojama krīze, bet nepareizas pārvaldības dēļ tā ir daudz lielāka nekā citās valstīs, kur, objektīvi runājot, ir līdzīgi apstākļi.

Lūdzu, nevainojiet Komisiju vai Eiropas Parlamentu, vai Ministru padomi dažu valdību īstenotā nepareizā pārvaldībā noteiktās dalībvalstīs. Mēs par to neesam atbildīgi, mūsu pienākums ir palīdzēt atrisināt finansiālas problēmas. Daļēji šī finansiālā problēma ir maksājumu bilances problēma, kas saistīta ar tādu privātā sektora uzņēmumu parādsaistībām, kuriem jārefinansē noteiktas summas vai jāatmaksā noteikti parādi un kuri nespēj finansēt paši sevi, lai veiktu šos darījumus, bet reizēm to daļēji rada vajadzības publiskajā sektorā.

Publiskā sektora vajadzību gadījumā, lai finansētu valsts parādu, var noteikt daudz vairāk konkrētus nosacījumus, nekā mēs tām nosakām, ticiet man! Aizvakar šeit, Briselē, es joprojām centos pārliecināt Latvijas valdības pārstāvi veikt pasākumus, lai 2010. gada budžets būtu progresīvāks. Tomēr, lūdzu, nelūdziet, lai Komisija piespiestu valsti veikt nodokļu reformu, kuru šī valsts nevēlas pieņemt, lai notiek kas notikdams, un jūs to zināt tikpat labi kā es. Mums nav šādu spēju!

Tādā gadījumā, kāda mums, Eiropas pilsoņu pārstāvjiem, ir alternatīva? Atļaut valstij sabrukt, kļūstot maksātnespējīgai? Atļaut nepildīt tās ārējās saistības neatkarīgi no tā, vai tie ir valsts, vai privātie parādi? Šo finansiālo problēmu dēļ piespiest valsti devalvēt savu valūtu par 25 vai 30 %, kas tūlīt izputinātu ģimenes, uzņēmumus un valsts sektoru, ņemot vērā, ka parādi ir ārvalstu valūtās? Es esmu pārliecināts, ka jūs to nevēlaties, tāpat kā es. Šie ir apstākļi, kuros mēs strādājam.

Es piekritu jūsu analīzei, *De Rossa kunga*, *Cercas kunga*, *Berēs kunga*, jūsu visu analīzei, protams, es tai piekritu. Tomēr reālā situācija tādās valstīs kā Latvija vai Rumānija pašlaik ir sarežģītāka. Lūdzu, iedomājieties sevi tā cilvēka vietā, kuram ir jārikojas jūsu visu vārdā un jāizlemj, vai aizdot naudu valstij, kura nespēj saņemt aizdevumu tirgos, ko var izdarīt lielākā daļa dalībvalstu vai vairums rūpnieciski attīstīto valstu. Tāda ir situācija, kuru mēs cenšamies atrisināt, izpildot četrus nosacījumus, kurus jūs noteicāt un es apstiprināju.

Priekšsēdētājs. - Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

José Manuel Fernandes (PPE), rakstiski. – (PT) Pasaules finanšu krīze ir ļoti iespaidojusi cilvēku kustību visā pasaulē. Ņemot vērā šādu fonu, ir nepieciešama lielāka politiskā un sociālā integrācija stiprākā un vienotākā Eiropā. Eiropas Savienībai ir jāgarantē visu pamattiesību aizsardzība savā teritorijā, citādi tā nevar sludināt politiku, kuru pati praksē neievēro. Tādēļ es atbalstu jauno solidaritātes koncepciju Eiropas Savienībā, kas katram Eiropas pilsonim garantē minimālās sociālās tiesības. Piemēram, obligātie standarti ir vajadzīgi veselības aprūpes, izglītības un valsts pensiju un pabalstu jomā, kas jāgarantē Eiropas līmenī. Es uzskatu, ka ir būtiski svarīgi noteikt šos obligātos standartus, jo tie veicina lielāku darba apstākļu viendabīgumu, kas savukārt regulē iesaisti uzņēmēju un darbaspēka kustību. Ir skaidrs, ka, no vienas puses, ES finansiālais atbalsts nevar būt pakļauts politikas nostādņēm, par kurām atbildīgas ir tikai pašas dalībvalstis, bet, no otras puses, šīm pašām politikas nostādņēm nevar piemērot nosacījumus. Tomēr tas nenozīmē, ka nav nepieciešama labāka politiskā un sociālā koordinācija. Tieši pretēji, šī integrācija ir būtiski svarīga.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), rakstiski. – (RO) Finanšu krīzes dēļ dažām dalībvalstīm bija jālūdz palīdzība Eiropas Savienībai (Padomes 2002. gada 18. februāra Regula (EK) Nr. 332/2002(1)) un starptautiskajai sabiedrībai (Starptautiskajam Valūtas fondam). Šis atbalsts jāizmanto gan, lai garantētu, ka eksistē atbilstoši apstākļi sociālās aizsardzības un integrācijas nodrošināšanai, gan lai īstenotu satvaru, kas veicinās tautsaimniecības attīstību un jaunu darbavieta veidošanu. Laika posmā no 2008. gada marta līdz 2009. gada martam ES27 bezdarba līmenis sasniedza 8,9 %, un bezdarbnieku skaits palielinājās no 5,4 miljoniem līdz 21,5 miljoniem. Darba zaudēšana ir galvenais Eiropas pilsoņu rūpju iemesls. Eiropas Savienībai un tās dalībvalstīm jāspēj saglabāt esošās darbavietas un veidot citas, jaunas darbavietas. To iespējams panākt, efektīvi ieguldot lauksaimniecībā, izglītībā un veselības aprūpē, kā arī transporta un enerģētikas infrastruktūrā. Ikvienam Eiropas pilsonim, kurš zaudē darbu, tas nozīmē Eiropas ģimeni ar zemākiem ienākumiem un turklāt dzīves līmeņa kritumu. Ikvienu izveidota darbavieta nozīmē, ka ģimenei ir pienācīgi iztikas līdzekļi un labas kvalitātes izglītība jaunajai paaudzei. To, vai Eiropas modelis ir veiksmīgs, nosaka pēc tā, kāds ir dzīves līmenis Eiropas 500 miljoniem iedzīvotāju..

22. Politiskais stāvoklis Hondurasā pirms 29. novembrī paredzētajām vēlēšanām (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir Komisijas paziņojums par politisko situāciju Hondurasā pirms 2009. gada 29. novembrī paredzētajām vēlēšanām.

Catherine Ashton, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, šodien esam sapulcējušies, lai apspriestu jaunākos notikumus, kuri ir būtiski saistībā ar politisko krīzi Hondurasā.

Lai gan komitejas, kas pārstāv gāzto prezidentu *José Manuel Zelaya* un *de facto* valdību, 30. oktobrī parakstīja nolīgumu, diemžēl četrus mēnešus pēc prezidenta gāšanas politiskā krīze Hondurasā joprojām nav atrisināta.

Tā dēvētā Sanhosē nolīguma īstenošana, kurai būtu jārada nepieciešamais pamats un apstākļi demokrātijas un konstitucionālās kārtības atjaunošanai Hondurasā, ir apstājusies kopš brīža, kad prezidents *José Manuel Zelaya* noraidīja 5. novembrī ierosināto nacionālās vienotības valdību. Turklāt Kongress joprojām nav lēmis par prezidenta atjaunošanu amatā, tāpēc pastāv iespēja, ka 29. novembra vispārīgās vēlēšanas netiks atzītas par likumīgām, taču tieši šī atzīšana ir ļoti svarīga, lai varētu izklūt no krīzes.

Tāpēc mēs kopā ar prezidentūru esam aicinājuši visas iesaistītās puses nekavējoties īstenot visus nolīguma noteikumus kā priekšnosacījumu tam, lai mūsu attiecības, tostarp mūsu sadarbība attīstības jomā, atgrieztos ierastajās slīdēs.

Eiropas Komisija līdz šim ir pilnībā atbalstījusi Kostarikas prezidenta *Oscar Arias* un Amerikas valstu organizācijas centienus veikt vidutāja un veicinātāja funkcijas, kā arī pasākumus, ko starptautiskā sabiedrība īstenoja, lai mudinātu iesaistītās puses vienoties par miermīlīgu risinājumu. ES prezidentvalsts vēstnieks tika izsaukts uz apspriedēm, un arī visi citi ES valstu vēstnieki ir atstājuši šo valsti. Ir pārtraukti budžeta atbalsta maksājumi un sadarbība attīstības jomā, izņemot sadarbību ar pilsonisko sabiedrību un sadarbību humānās palīdzības jomā. Uz 29. novembra vispārīgajām vēlēšanām bija paredzēts nosūtīt vēlēšanu novērošanas misiju, taču šis lēmums tika atcelts.

Mēs uztveram šo krīzi ļoti nopietni, jo tā ir solis demokrātijas mazināšanās virzienā ne tikai Hondurasā un pārējās Centrālamerikas valstīs, bet visā Latīņamerikā.

Šodien es vēlos vēlreiz norādīt, ka Komisija atbalstīs politiskās situācijas normalizāciju Hondurasā, un, lai sasniegtu šo mērķi, mums ir jānodrošina, ka iesaistītās puses ievēro nolīgumu. Laika trūkuma dēļ vairs nav iespējams nosūtīt vēlēšanu novērošanas misiju, tomēr Komisija uz piecām nedēļām ir nosūtījusi divus vēlēšanu ekspertus, kuri 9. novembrī pievienojās EK pārstāvniecībai Hondurasā un kuru uzdevums ir ziņot par vēlēšanu norises aspektiem un dot padomus par iespējamiem pēcvēlēšanu pasākumiem. Ja politiskā situācija ļaus aktīvāk iesaistīties vēlēšanu procesa atbalstīšanā, Komisija ir paredzējusi piešķirt finansiālu atbalstu vēlēšanu tribunālam atbilstīgi līgumam ar ANO Attīstības programmu. Komisija ir gatava sniegt finansiālu atbalstu arī Amerikas valstu organizācijai, ja tiks nodrošināti vēlēšanu novērošanai piemēroti apstākļi.

Mēs turpinām pārraudzīt situāciju un atbalstām visus centienus, kuru mērķis ir palīdzēt atjaunot Hondurasā demokrātiju.

Alojz Peterle, PPE grupas vārdā. – (SL) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, dāmas un kungi, pirms mēneša man kā Eiropas Tautas partijas īpašās delegācijas loceklim bija iespēja pašam rūpīgi iepazīties ar politisko situāciju Hondurasā. Vispirms mūsu delegācija viesojās pie Kostarikas prezidenta *Oscar Arias*, kas ir starptautiski atzīts vidutājs šīs krīzes risināšanā un kas iepazīstināja mūs ar Sanhosē nolīgumu.

Hondurasā mēs tikāmies ar dažādām amatpersonām, prezidentu *R. Micheletti*, gāzto prezidentu *J. M. Zelaya*, ārlietu ministru, Augstākās tiesas tiesnešiem, Augstāko vēlēšanu tribunālu, Nacionālā Kongresa priekšsēdētāju, prokuroru, četriem prezidenta kandidātiem un citām svarīgāk personām. Abas puses mūs laipni uzņēma un pauda gatavību risināt savstarpējo dialogu.

Lai gan šī gada jūnija beigu notikumi tiek interpretēti dažādi, es vēlos norādīt, ka kopš prezidenta *Zelaya* gāšanas, kas notika saskaņā ar Augstākās tiesas lēmumu, vardarbības pieaugums nav novērots. Ņemot vērā prezidenta *Arias* priekšlikumu, sarunās mēs uzsverām, cik ļoti svarīgs ir politiskais dialogs. Vēlāk iekšējais dialogs patiešām tika uzsākts, diemžēl tā galīgais rezultāts joprojām nav sasniegts. Tomēr es uzskatu, ka mums ir jāturpina veicināt politiskās vienošanās panākšana šajā valstī.

No sarunām ar galvenajām politiskajām amatpersonām mēs uzzinājām, ka 29. novembra vēlēšanas nav politisko pārmaiņu rezultāts. Gluži otrādi, šīs vēlēšanas tika noteiktas patstāvīgā Augstākā vēlēšanu tribunāla lēmumā kādu laiku pirms politiskajām pārmaiņām, laikā, kad pie varas vēl bija prezidents *Zelaya*. Pēc jūnija notikumiem prezidenta amatam nav pieteicies neviens jauns kandidāts. Patiesībā paši prezidenta kandidāti ir uzsvēruši, ka viņi nesatraucas par to, ka politiskās krīzes dēļ varētu tikt apšaubīts prezidenta vēlēšanu likumīgums, jo sagatavošanās darbi tika sākti, pamatojoties uz demokrātiskiem lēmumiem.

Honduras ir viena no tām Centrāleiropas valstīm, ar kurām Eiropas Savienība vēlas noslēgt asociācijas līgumu. Tomēr politiskā krīze ir pārtraukusi sarunas šajā jomā. Ņemot vērā to, ka pastāvīga demokrātiskā attīstība Hondurasā ir Eiropas Savienības interesēs, manuprāt, ir svarīgi, lai Eiropas Parlaments nosūta savus novērotājus, kas pārraudzīs prezidenta vēlēšanu norisi.

Luis Yáñez-Barnuevo García, *S&D grupas vārdā*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, pēc komisāres runas noklausīšanās es sapratu, ka vienīgais, ko es varētu piebilst ir „āmen”, tomēr es jau esmu sagatavojis runu Eiropas Parlamenta sociālistu un demokrātu progresīvās alianses grupas vārdā.

Konstitucionālās kārtības sabrukums Hondurasā iezīmē beigas divdesmit gadus ilgam laika posmam, kurā Latīņamerika nepiedzīvoja apvērsumus, un tas ir slikts paraugs citām valstīm, jo īpaši šī brīža vājākajām valstīm, piemēram, Paragvajai.

Eiropas Parlaments nevar un nedrīkst rāmi noraidzīties uz šādu tiesiskuma pārkāpumu. Gan Padome, gan Komisija paziņojumos ir skaidri nosodījušas apvērsumu un atbalstījušas prezidenta *Arias* vidutāja lomu atbilstīgi nostājai, ko ar Apvienoto Nāciju Organizācijas atbalstu vienprātīgi pieņēma Amerikas valstu organizācija.

Pašpasludinātais *de facto* prezidents *R. Micheletti* nav ievērojis nesen panāktās vienošanās, tādējādi izsmejot starptautiskās sabiedrības centienus, un viens no viņa darbības mērķiem ir bijis nepieļaut gāztā prezidenta *J. M. Zelaya* atjaunošanu amatā.

Pašreizējos apstākļos jauna prezidenta ievēlēšana 29. novembrī paredzētajās vēlēšanās būtu nelikumīga jau pašos pamatos, un starptautiskā sabiedrība nevar un nedrīkst atzīt to rezultātus.

Nosūtot vēlēšanu novērošanas delegāciju, Eiropas Parlaments pieļautu milzīgu kļūdu, jo šāda rīcība tiktu interpretēta kā apvērsuma atbalstīšana. Amerikas valstu organizācija jau ir nolēmusi nesūtīt uz vēlēšanām novērošanas misiju.

Eiropas Parlaments ir norādījis, ka tā uzdevums ir nodrošināt brīvību, demokrātiju, tiesiskumu un cilvēktiesību ievērošanu. *Václav Havel* šorīt norādīja, ka mēs nedrīkstam pieļaut dubultstandartu pastāvēšanu. Šeit, Parlamentā, mēs visi esam demokrāti un attiecīgi arī brīvības cīnītāji. Tāpēc neatkarīgi no tā, vai ir runa par Kubu, Ķīnu, Ziemeļkoreju vai, kā šajā gadījumā, par Hondurasu, mums debatēs ir jābūt nelokāmiem attieksmēm pret tiem, kas iznīcina brīvību. Nepieļausim, ka mūsu ideoloģiskā izvēle aizmiglo mums acis. Nav tādu labējo vai kreiso apvērsuma līderu vai diktatoru, ir tikai represējošie un brīvību iznīcinošie līderi vai diktatori.

Mēs ļoti baidāmies no tā, ka situācija Hondurasā nemainīsies, ka šie notikumi būs kļuvuši par ļoti bīstamu paraugu un ka labo, savlaicīgo un ne pārāk asiņaino apvērsumu doktrīna būs guvusi uzvaru.

Izaskun Bilbao Barandica, *ALDE grupas vārdā*. – (ES) Priekšsēdētāja kungs, 30. oktobrī šī konflikta puses parakstīja Sanhosē nolīgumu un nolēma, ka līdz 5. novembrim tiks izveidota nacionālās vienotības un izlīguma valdība un Kongress atjaunos amatā *Zelaya* kungu līdz pašreizējās valdības pilnvaru termiņa beigām 2010. gada 27. janvārī.

Bet kas ir noticis? *Micheletti* kungs ir centies izveidot vienotības valdību bez *Zelaya* kunga līdzdalības, un Kongress ir atlicis balsojumu, lai *Zelaya* kungs netiktu atjaunots amatā. *Micheletti* kungs nav ievērojis nolīgumu, turklāt situācija kļūst arvien ļaunāka. Ir izsludinātas vēlēšanas, taču plašsaziņas līdzekļi vēsta, ka kandidāti atsakās no savas kandidatūras, jo saprot, ka šādos demokrātijas trūkuma apstākļos vēlēšanas nevar notikt. Vērojami arī vardarbības uzliesmojumi, šodien uzzinājām, ka ir nošauts kāds opozīcijas partiju pārstāvošs mērs un kāds apsargs.

Joprojām ir nepieciešama aktīva starptautiskā iejaukšanās, un mēs atbalstām Amerikas valstu organizācijas ģenerālsekretāra un prezidenta *L. I. Lula* veiktos pasākumus, kā arī Amerikas Savienoto Valstu un prezidenta *O. Arias* vidutāju funkcijas. Īstenojot šos pasākumus, mēs vēlamies panākt nolīguma ievērošanu un *Zelaya* kunga atjaunošanu amatā, lai no jauna nodrošinātu demokrātiju, institucionālo legimitātī un miermīlīgu Hondurasas iedzīvotāju līdzāspastāvēšanu.

Mēs aicinām iesaistītās puses atsākt dialogu, lai gan Amerikas valstu organizācija jau ir norādījusi, ka to panākt kļūst arvien grūtāk. Priekšsēdētāja kungs, Eiropai, izmantojot visus pieejamos diplomātiskos un politiskos pasākumus, ir jāpievienojas starptautiskajiem aicinājumiem, kas tiek izteikti apvērsuma līderiem, lai palīdzētu panākt vienošanos.

Catherine Greze, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, pēc militārā valsts apvērsuma un likumīgā prezidenta gāšanas šķita, ka Sanhosē nolīgums ir labvēlīgs notikumu pavērsiens. Patlaban šīs cerības ir zudušas. Savērnieks *Roberto Micheletti*, veidojot savu nacionālās vienotības valdību, neatlaidīgi īsteno savu nelikumīgo un autoritāro darbību. Eiropas Savienībai ir bargi jānosoda viņa rīcība un jāaicina nekavējoties atjaunot prezidentu *J. M. Zelaya* amatā.

Pašreizējā situācijā nedrīkst pieļaut vēlēšanas, kuras organizē nelikumīga diktatūra. Mēs nedrīkstam atzīt 29. novembra vēlēšanas. Lai gan Amerikas valstu organizācija to jau ir izdarījusi, mēs nedrīkstam nosūtīt savus novērotājus. Lai gan opozīcija ir atkāpusies, mēs neatzīsim šādu marionešu vēlēšanu rezultātus.

Mēs esam noraizējušies par vairākiem cilvēktiesību pārkāpumiem, par kuriem esam saņēmuši ziņojumus. Patlaban vairāk nekā jebkad agrāk Eiropai ir stingri jāaizstāv demokrātija. Mēs neatbalstām nolīgumus, kas noslēgti ar nelegālu valdību. Uzskatām, ka ir jāaptur VPS+ nolīgumu darbība. Ja konflikts turpināsies, būs jāsaņem sankcijas. Mūsu pienākums ir nodrošināt, ka miljoniem Hondurasas iedzīvotāju ir iespēja izvēlēties demokrātiju un ka Latīņamerika atkal neieslīgt nemieru laikmetā.

Edvard Kožušník, *ECR grupas vārdā*. – (CS) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, es ļoti cienu *Yaņeze* kungu, tik ļoti, ka pat esmu sekojis viņa karjeras gaitām, tomēr es nevaru piekrist tam, ko viņš teica, citējot *Václav Havel*, kuru ļoti ciena ikviens deputāts šajā zālē. Es biju viens no tiem miljoniem cilvēku, kuri pulcējās ielās un klausījās, ko no tribīnes saka *Václav Havel*. Man tolaik bija 18 gadu, un, no lejas raugoties uz runātāju, mēs neatkarīgi no saviem politiskajiem uzskatiem vēlējamies tikai vienu — brīvas vēlēšanas. Brīvas vēlēšanas bija tā brīža lozungs un, domāju, ka mēs visi noteikti varam šim lozungam piekrist. Mēs runājam par vēlēšanām, jo vēlēšanas atspoguļo demokrātiju. Uzskatu, ka Hondurasas situācija ir sarežģīta, un ES viena nespēs to atrisināt. Ir nepieciešama globāla pieeja. Manuprāt, vēlēšanām ir jāklūst par pirmo soli pretī atrisinājumam, un ES ir jānosūta uz tām savi novērotāji, jo vēlēšanas notiks un mums ir jācer, ka tās notiks atbilstoši demokrātijas principiem.

Ilda Figueiredo, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (PT) Mēs nosodām militāro apvērsumu, kas 28. jūnijā notika Hondurasā, un to, ka apvērsuma īstenotāji pastāvīgi pārkāpj 30. oktobrī parakstīto Tegusigalpas/Sanhosē nolīgumu. Nav pieļaujams, ka tie, kas ir atbildīgi par apvērsumu, nepārprotami īsteno pastāvīgas vilcināšanās un attaisnojumu stratēģiju, lai aizkavētu konstitucionālā kārtā ievēlētā prezidenta *Zelaya* atjaunošanu amatā.

Eiropas Savienībai ir jāpieprasa, lai prezidents *Zelaya* nekavējoties un bez ierunām tiek atjaunots amatā. Ja tas netiks panākts, vēlēšanu procesu nebūs iespējams turpināt. To nevarēs īstenot, un tas būs nelikumīgs, jo nepastāvēs apstākļi, kas nodrošina pilsoņiem vispārējās tiesības balsot tieši, konfidenciali un bez ietekmēšanas vai jebkāda veida draudiem. Eiropas Savienībai un Parlamentam ir skaidri jānosoda un jānoraida apvērsuma īstenotāju nostāja. Tiem ir jāpieprasa, lai Hondurasā nekavējoties tiek atjaunota demokrātija, un jāatsakās sūtīt Eiropas novērotājus vai atzīt šādos apstākļos notikušu vēlēšanu rezultātus.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, vēlēšanas var būt iespēja izkļūt no politiskās krīzes vai strupceļa. Eiropas vēsturē ir bijuši šādi gadījumi.

Piemēram, 1989. gada vēlēšanas Polijā. Šīs vēlēšanas nebija demokrātiskas. Tās notika tāpēc, ka bija panākts politiskais kompromiss, taču tās nebija demokrātiskas. Šīm vēlēšanām bija izšķiroša, īpaša un ļoti svarīga nozīme. Lai vēlēšanām būtu šāda īpaša un labvēlīga ietekme, ir jābūt izpildītiem noteiktiem nosacījumiem. Pamatnosacījums ir konsekventa to politisko vienošanos ievērošana, kuru dēļ vēlēšanas var notikt. Visbiežāk šīs vienošanās ievērot traucē to aspektu dažāda interpretēšana, par kuriem vienošanās ir panākta.

Lai nepieļautu, ka atšķirīga interpretācija pārtop konfliktos, ir nepieciešams kaut kas īpašs, kaut kas tāds, ko ir grūti noteikt un definēt. Ir nepieciešama abu strīdā iesaistīto pušu labā griba, arī Hondurasas gadījumā. Bez abu pušu labās gribas vēlēšanas nenotiks, vai arī tās nepiepildīs cerības, kas uz tām liktas. Tāpēc es aicinu izrādīt savu labo gribu, apsvērt nākotnes iespējas un, visbeidzot, rīkoties atbildīgi. Jo īpaši svarīgi tas ir tāpēc, ka gan *Zelaya* kungs, gan *Micheletti* kungs pagātnē ir pieļāvuši politiskas un tiesiskas kļūdas. Vēlēšanas ir iespēja labot šīs kļūdas, un tās tiek saistītas ar cerību, ka tas patiešām tiks izdarīts. Esmu pārliecināta, ka mēs to vēlamies.

Vēlēšanas var izšķiroši un labvēlīgi ietekmēt demokrātiju Hondurasā. Eiropas Savienība atbalsta šo procesu un ir apmierināta ar to. Mēs visi atbalstām šo procesu, jo uzskatām, ka demokrātija un demokratizācija ir vērtības, par kurām ir vērts cīnīties. Šodien *Václav Havel* šajā zālē norādīja, ka mēs nedrīkstam padoties ļaunuma priekšā, jo tas vienmēr izmanto katru piekāpšanos savā labā. Pašreizējā situācija Hondurasā ir pārejoša, tā nedrīkst ieilgt. Vēlēšanas ir iespēja to mainīt.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, 28. jūnijā armija gāza likumīgi ievēlēto Hondurasas prezidentu *J. M. Zelaya*. Es uz šo militāro apvērsumu raugos ar vislielāko nosodījumu. Hondurasā ir jāatjauno demokrātiskais tiesiskums, un tas jādara mierīgā ceļā, ar dialoga palīdzību.

Gandrīz pirms divām nedēļām, laikā, kad šajā reģionā viesojās mūsu delegācija attiecību veidošanai ar Centrālamerikas valstīm, šķita, ka pēc vairāku mēnešu ilgajām intensīvajām sarunām Hondurasā dialoga ceļā ir panākta vēsturiska vienošanās, kura paredz demokrātijas un tiesiskuma atjaunošanu, likumīgi ievēlētā prezidenta atjaunošanu amatā, nacionālās vienotības valdības izveidi un arī patiesības komisijas izveidi situācijas izpētes nolūkiem. Ja šī vienošanās tiktu īstenota, gaidāmās vēlēšanas būtu likumīgas, bet patlaban šis jautājums netiek apspriests.

Es vēlos skaidri norādīt, ka mēs vēlamies, lai iesaistītās puses Hondurasā atsāk sarunas ar mērķi īstenot panākto vienošanos un ar dialoga palīdzību vērst militāro apvērsumu par labu. Tas ir viņu pienākums pret Hondurasas iedzīvotājiem, kurus šī politiskā krīze skar visvairāk. Patlaban izskatās, ka vēlēšanas netiks plaši atzītas, ja netiks rasts demokrātisks risinājums. Tam būs tālejošas sekas attiecībā uz Centrālamerikas integrācijas procesu un sarunām par asociācijas līgumu, kas izpaudīsies gadiem ilgas stagnācijas veidā, un iedzīvotāji būs galvenie cietēji.

Kolēģiem, kas iesaka atzīt paredzētās vēlēšanas, es vēlos norādīt, ka mēs nedrīkstam raidīt Hondurasai, Centrālamerikai un pārējai pasaulei vēsti, ka uz apvērsumiem raugāties ar iecietību. Patlaban iesaistītajām personām visa sava enerģija ir jāvelta demokrātijas atjaunošanai. Ja Eiropas Parlamenta locekļi jau iepriekš paziņos, ka atbalstīs vēlēšanas, ne *Manuel Zelaya*, ne *Roberto Micheletti* nebūs motivācijas atsākt sarunas. Tādējādi mēs palīdzētu vairot problēmas, nevis rast risinājumu, un pakļautos nedemokrātisko spēku un nesaskaņu diktātam.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, es apsveicu Eiropas Komisiju un Padomi ar to, ka tās kopā ar starptautisko sabiedrību ir panākušas vienprātību attiecībā uz stingro nostāju nosodīt militāro apvērsumu un ka prezidenta *J. M. Zelaya* bezierunu atjaunošanu amatā tās ir noteikušas par priekšnosacījumu visiem starptautiskajiem pasākumiem.

Es ar dziļu nožēlu raugos uz to, ka Parlaments joprojām nav nosodījis šo militāro apvērsumu. Vēlos norādīt, ka atbildīga par to ir Eiropas lielākā parlamentārā grupa, Eiropas Tautas partijas grupa (Kristīgie demokrāti), kura pat šodienas debatēs turpināja apgalvot, ka apvērsuma līderi un likumīga valdība ir viens un tas pats. Nav pieņemams, ka Parlaments joprojām nav nosodījis šo apvērsumu. Tāpēc es piekrītu, ka mēs nevaram sūtīt vēlēšanu novērotājus un nevaram atzīt novembra vēlēšanu rezultātus, jo šīs vēlēšanas notiek apstākļos, ko raksturo brīvības trūkums un likumīgā prezidenta piespiedu uzturēšanās Brazīlijas vēstniecībā.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, es priecātos, ja tie Parlamenta kreiso partiju deputāti, kas apņēmīgi nosoda to, kas notiek Hondurasā, tikpat bargi nosodītu arī to, kas notiek Kubā, vai *Chávez* kunga darbības Venecuēlā un Latīņamerikā, jo daži cilvēki diemžēl joprojām vairāk ilgojas pēc Berlīnes mūra, Staļina tīrīšanām un pat Ļeņina mūmijas un vairāk atbalsta tieši šīs kategorijas, nevis demokrātiskas vēlēšanas kādā valstī, šajā gadījumā — Hondurasā. Saistībā ar paredzētajām vēlēšanām ir nopietni jāapsver, kas šajā Centrālamerikas valstī ir noticis.

Priekšsēdētāja kungs, prezidenta vēlēšanas Hondurasā tika izsludinātas pirms 16 mēnešiem. Par vēlēšanu norisi atbildīgās iestādes, vēlēšanu tiesas, locekļus iecēla pirms 28. jūnija, proti, *Zelaya* kunga pilnvaru laikā. Seši prezidenta amata kandidāti izturēja partiju iekšējo vēlēšanu procedūru, un lielākā daļa kandidātu vēlas, lai vēlēšanas Hondurasā notiek.

Rodas jautājums — kāpēc daži cilvēki nevēlas atzīt vēlēšanu procesu, kas ir ritējis savu dabisko gaitu, neatkarīgi no tā, vai *Zelaya* kungs bija pie varas Hondurasā vai nē?

30. oktobrī abu pušu pārstāvji, parakstot nolīgumu, patiešām pauda apņemšanos mēģināt rast risinājumu krīzei. Nolīgumā bija iekļauti vairāki galvenie aspekti, kurus abas puses atbalstīja. Tomēr gāztā prezidenta *J. M. Zelaya* pārstāvji nenoteica, kam ir jāvada vienotības valdība.

Tāpēc ir skaidrs, ka Eiropas Tautas partija vēlas, lai vēlēšanas notiek apstākļos, ko raksturo pārredzamība, demokrātija un brīvība, un mēs atbalstīsim šīs vēlēšanas, nosūtot novērotājus no mūsu grupas. Neaizmirsīsim, ka tieši vidutājs — Kostarikas prezidents Óscar Arias — lūdza, lai šie novērotāji tiek nosūtīti. Atbildot uz Centrālamerikas delegācijas jautājumu, viņš norādīja, ka vēlēšanu novērotāji ir jānosūta, jo arī Óscar Arias fonds plāno tos uz Hondurasu nosūtīt. Tieši tā mēs darīsim, jo arī starptautiskais vidutājs Óscar Arias to ir lūdzis.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Priekšsēdētāja kungs, uzskatu, ka 29. novembra vēlēšanas ir iespēja uzlabot situāciju Hondurasā, un Eiropas Parlamentam noteikti ir jāsūta novērotāji uz šīm vēlēšanām. Šāda rīcība nenozīmēs, ka mēs atzīstam šīs vēlēšanas par likumīgām, kā apgalvo kreisās partijas, jo tas nebūtu likumīgi, šīs rīcības mērķis būs novērot vēlēšanu norisi.

Vēlos norādīt arī to, ka Hondurasā atrodas tikai vienas stundas lidojuma attālumā no Kubas, no Havannas. Tur vēlēšanas nav notikušas 50 gadus. Kubu vada komunistiski nosakņots tirāns, kas visus savus oponentus iesloga cietumā. Eiropas Parlaments ir vairākkārt aicinājis atbrīvot šos cilvēkus un pat ir piešķīris Saharova balvu kustībai „Dāmas baltā”, bet Fidel Castro neļāva viņām ierasties Eiropas Parlamentā pēc apbalvojuma. Es vēlos, lai Komisija, Padome un Parlamenta kreiso partiju pārstāvji ar tādu pašu apņēmību pieprasītu arī Kubas pilsoņu tiesību un brīvību nodrošināšanu.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, vēlos norādīt, ka esmu ļoti nobažījies par Sanhosē nolīguma darbības apturēšanu. Eiropas un Latīņamerikas Parlamentārās asamblejas sanāksmēs, kas oktobra beigās notika Panamā, mēs atkārtoti nosodījām militāro apvērsumu un paudām atbalstu Amerikas valstu organizācijās centieniem, veicot vidutāja funkcijas.

Mums steidzami vēlreiz ir jāaicina ievērot mieru un atsākt sarunas. Hondurasā kritiska ir ne tikai politiskā, bet arī sociālā un ekonomiskā situācija. Nedrīkst pieļaut, ka tādas problēmas nabadzība, ekonomiskā krīze un ārējais parāds kavē politiskā konflikta atrisināšanu.

Patlaban Eiropas Parlamentam vairāk nekā jebkad agrāk ir jāpauž beznosacījumu atbalsts demokrātijai, tiesiskumam un cilvēktiesību ievērošanai, Zelaya kunga atjaunošanu amatā nosakot par obligātu priekšnosacījumu tam, lai vēlēšanu procesu varētu uzskatīt par likumīgu.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, šodien, kad Václav Havel šeit, Parlamentā, pieminēja brīvību, par kuru Austrumeiropa cīnījās pirms 20 gadiem, es vēlos jautāt visiem tiem Eiropas Tautas partijas grupas locekļiem, kas šodien aicināja Eiropas Savienību nosūtīt vēlēšanu novērotājus uz Hondurasu, kāda būtu bijusi viņu nostāja, ja Eiropas Savienība pirms vairāk nekā 20 gadiem būtu paziņojusi, ka sūtīs vēlēšanu novērotājus pārraudzīt nelikumīgas vēlēšanas viņu valstī situācijā, kad visi atzīst, ka šajā valstī nepastāv brīvība, valda vardarbība un nav nodrošināta drošība. Ko jūs būtu teikuši toreiz, pirms vairāk nekā 20 gadiem, ja ES būtu paziņojusi: „Jā, mēs sūtīsim vēlēšanu novērotājus uz šo valsti, jo pie varas esošie spēki apgalvo, ka viss ir kārtībā”?

Jūs visi būtu teikuši, ka Eiropas Savienība rīkojas pretlikumīgi, sūtot vēlēšanu novērotājus uz šo valsti. Tāpēc, PPE grupas dāmas un kungi, es šodien aicinu jūs attiecībā uz pašreizējo situāciju Hondurasā izmantot tieši tos pašus kritērijus. Proti, es aicinu jūs nesūtīt vēlēšanu novērotājus uz nelegālām vēlēšanām.

Es pateicos Komisijai, ka tā atbalsta tieši šo nostāju.

Catherine Ashton, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, es izteikšos diezgan īsi. Ne tāpēc, ka es neatzītu šī jautājuma nozīmīgumu, bet tāpēc, ka jau ir vēls.

Es ar lielu interesi klausījos, cik dedzīgi godājamie deputāti runāja un kādas bažas viņi pauda par attiecībām, kuras mums šī laikā ir jāizveido ar šo ārkārtīgi nabadzīgo valsti, kuras situācija, atklāti runājot, ir jānormalizē pēc iespējas drīzāk.

Bažas, ko dažādu pārliecību deputāti pauda saistībā ar nepieciešamību būt drošiem, ka tas, ko mēs kā Eiropas Savienība darām saistībā ar gaidāmajām vēlēšanām un vairākas nedēļas pēc tām, ir pareizi. Es ņemšu vērā šīs bažas un apspriedīšu tās ar saviem kolēģiem.

Nav nekāds pārsteigums, ka ļoti svarīgi ir turpināt rūpīgi pārraudzīt situāciju Hondurasā, lai mēs zinātu, kas tur notiek, varētu veikt nepieciešamos pasākumus un sniegt atbalstu, palīdzot pēc iespējas drīzāk atrisināt šo krīzi mierīgā ceļā.

Kā jau es minēju, Honduras ir nabadzīga valsts. Šī krīze bija jāatrisina jau sen, un es ļoti priecājos par atbalstu, ko godājamie deputāti izrādīja darbam, ko Komisija cenšas veikt, lai sasniegtu šo rezultātu un palīdzētu nodrošināt to, ka Honduras atgūst stabilitāti pēc iespējas drīzāk.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Daciana Octavia Sârbu (S&D), rakstiski. – Debatēs, kas saistītas ar Hondurasu, galvenā uzmanība, saprotams, tiek pievērsta politiskajai krīzei, taču šīs krīzes radītās sekas nav tikai politiskas. Honduras ir otra nabadzīgākā valsts Latīņamerikā, un politiskās krīzes ekonomiskās un sociālās sekas skar tos 70 % iedzīvotāju, kuri jau dzīvo nabadzībā. Tūrisma nozare ir gandrīz pilnībā iznīkususi, ārvalstu atbalsta atcelšana tieši ietekmē valsts ieguldījumus un slimnīcas, kurām trūkst līdzekļu un atbilstoša aprīkojuma, cenšas cīnīties ne tikai ar parastajām problēmām, ko rada sliktie sanitārie apstākļi, nepietiekams uzturs un slimības, bet arī upuriem, kas cietuši no pieaugošās ielu vardarbības, tostarp valdības spēku organizētajiem piekaušanas incidentiem un pat slepkavībām. Cilvēktiesību un attīstības organizācijas nespēj veikt savu vērtīgo darbu, jo to darbiniekus neaizsargā parastās konstitucionālās tiesības. Iedzīvotājiem ir jāievēro komandanta stunda, jāsaņem ar aizturēšanu bez apsūdzības un citiem personu brīvību pārkāpumiem. Šī krīze nav tikai politiskais strupceļš un cīņi galveno politisko spēku starpā. Tā skar vienkāršos iedzīvotājus, kuru ikdienas cīņa pēdējos četros mēnešos ir kļuvusi vēl grūtāka. Ir jācenšas panākt, ka vēlēšanas ir brīvas un godīgas un ka nekavējoties tiek nodrošinātas konstitucionālās tiesības un atjaunots ārvalstu atbalsts, lai mazinātu vienkāršo iedzīvotāju ciešanas.

23. Izcelsmes norāde „Made in” (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais darba kārtības punkts ir Komisijas paziņojums par izcelsmes norādi „made in”.

Catherine Ashton, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, es priecājos, ka man šodien ir iespēja uzrunāt Parlamenta deputātus plenārsēdē saistībā ar priekšlikumu pieņemt regulu par izcelsmes norādi. Iespējams, jūs atceraties, ka Parlaments ir ļoti atbalstījis šo priekšlikumu kopš 2005. gada decembra, kad Kolēģija to pieņēma. Es jo īpaši vēlos atgādināt Parlamenta 2006. gada jūlija rezolūciju un 2007. gada septembra rakstisko deklarāciju. Pagājušā mēnesī man bija iespēja Strasbūrā apspriest šo jautājumu ar Eiropas Parlamenta deputātiem, kuri uzsvēra, ka ir ātri jārikojas, lai pieņemtu šo regulu.

Godājamie deputāti, domāju, jūs piekritīsiet, ka ir ļoti svarīgi, lai tirdzniecības politika ne tikai stiprina brīvā tirgus piedāvātās iespējas, bet arī risina problēmas, ko globalizācija rada ne tikai patērētājiem, bet arī (un, iespējams, jo īpaši) mazajiem uzņēmumiem.

Tāpēc ar izcelsmes norādi saistītie jautājumi ir jāskata, ņemot vērā šos apsvērumus. 2007. gada deklarācijā jūs uzsvērāt, ka Eiropas patērētāji ir tiesīgi nekavējoties saņemt skaidru informāciju par saviem pirkumiem. Šī nostāja ir pausta arī regulā. Tās mērķis ir nodrošināt ES patērētājiem tiesības būt pilnīgi informētiem par iegādāto ražojumu izcelsmes valsti.

Komisija ir ierosinājusi piemērot obligātu prasību par izcelsmes valsts norādi atsevišķiem ražojumiem, kurus Eiropas Savienībā ievieš no trešām valstīm. Šī prasība neattiecas uz visiem ražojumiem, bet tikai uz tiem ražojumiem, par kuriem tika izrādīta patiesa interese plašās apspriedēs ar patērētājiem un nozares pārstāvjiem.

Jāpiebilst, ka izcelsmes norāde pilnībā atbilst patlaban spēkā esošajiem PTO noteikumiem un principiem, kā arī sistēmai, kas ir pastāv gandrīz visā pasaulē. Norāde par izcelsmes valsti ir nepieciešama, ieviešot ražojumus Amerikas Savienotajās Valstīs, Kanādā, Ķīnā un Japānā. Patiesībā lielākajai daļai ražojumu, kas patlaban nopērkami veikalos Eiropas Savienībā, jau ir norāde par izcelsmes valsti, jo lielākā daļa tiesību sistēmu paredz, ka šāda norāde ir nepieciešama. Tas, protams, nozīmē, ka lielākajai daļai uzņēmumu prasība marķēt ražojumus, ko eksportē uz Eiropas Savienību, neradīs papildu izmaksas.

Kopš 2006. gada Padomē ir notikušas diskusijas, cenšoties panākt vienošanos par Komisijas priekšlikumu. Vairākas dalībvalstis vēl ir jāpārlicina. Tās baidās, ka izcelsmes norāžu sistēmas administratīvais slogs un izmaksas būs lielākas par ieguvumiem.

Mēs ņemām vērā šīs bažas un nesen nācām klajā ar konkrētiem risinājumiem, kuri, mūsu prātā, atrisina šos jautājumus. Šis nav jauns oficiāls priekšlikums, tas ir mēģinājums atrast kopēju valodu un panākt kompromisu. Komisijas risinājumu dokuments ar dalībvalstīm tika apspriests 133. panta komitejā 2009. gada 23. oktobrī.

Pirmkārt, Komisija aicināja dalībvalstis apsvērt iespēju sašaurināt aptverto ražojumu loku, regulu attiecinot tikai uz patēriņa precēm. Sākotnējā sarakstā bija iekļauti daži starpprodukti, piemēram, jēlāda un atsevišķi tekstilmateriāli, par kuriem patērētājiem nav tiešas intereses. Tagad Komisija ierosina sarakstā iekļaut tikai tās preces, kas patērētājiem pieejamas mazumtirdzniecības veikalos.

Otrkārt, Komisija ierosināja ieviest šo sistēmu kā izmēģinājuma projektu. Ierosinātās sistēmas turpmāka īstenošana būtu atkarīga no tās ietekmes novērtējuma. Šis novērtējums dotu iespēju izvērtēt sistēmas ietekmi uz izmaksām un cenām, turklāt tajā, protams, varētu būt arī norādes par to, kā būtu jāmaina to ražojumu loks, kuriem regulu piemēro.

Priecājos, ka dalībvalstis mūsu risinājumu dokumentu uzņēma ar interesi. Lai gan nav kļiedētas visas bažas un dažas dalībvalstis joprojām principiāli iebilst pret šo priekšlikumu, tās ir gatavas rūpīgi izskatīt šo jautājumu, un turpmākajās nedēļās turpināsies darbs gan ekspertu sanāksmēs, gan 133. panta komitejas sanāksmēs. Es patiesi ceru, ka mums izdosies rast kompromisa risinājumu.

Kā godājamie deputāti jau zina, Lisabonas līguma jaunais 207. pants piešķir Parlamentam jaunas, lielākas pilnvaras attiecībā uz likumdošanas pasākumiem tirdzniecības politikas jomā, un regula par izcelsmes norādi „made in” varētu būt viens no pirmajiem dokumentiem, kas godājamiem deputātiem būs jāizskata.

Tāpēc esmu ieinteresēta, lai jūs aktīvi iesaistāties turpmākajās diskusijās par šo nozīmīgo jautājumu, un ar nepacietību gaidītu šodienas nelielās debates.

Cristiana Muscardini, PPE grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, noteiktas problēmas skar ne tikai tulkus, bet arī mūs un tos, kas vēlas sekot debatēm un cer saņemt konkrētas atbildes saistībā ar problēmu, kas tiek risināta jau kopš 2005. gada.

Komisāres kundze pareizi norādīja, ka mūsu galvenie konkurenti un ekonomiskie partneri jau daudzus gadus to teritorijā ievestajām precēm piemēro prasību par izcelsmes norādi. 2005. gadā iesniegto regulas priekšlikumu plaši atbalstīja patērētāji, noteiktas pilsoniskās sabiedrības kategorijas, tomēr Eiropas Savienībā joprojām nav skaidru noteikumu, kaut arī Parlaments vairākkārt ir paudis atbalstošu viedokli šajā jautājumā. Tas, ka nav pieņemta regula par preču izcelsmes norādēm, vājina iedzīvotāju un patērētāju tiesības un kavē atbilstošu tirgus darbību, jo brīvu tirgu var nodrošināt tikai tad, ja pastāv kopīgi noteikumi.

133. panta komiteja pēdējās dienās ir apspriedusi ierosinājumu samazināt to preču kategoriju skaitu, kurām regulu piemēro, un apsvērumus, kas ir pamatā ierosinājumam īstenot šādu piemērošanu noteiktu izmēģinājuma laiku. Mēs vēlamies jautāt komisārei: vai šos kompromisa priekšlikumus ir atbalstījušas vismaz dažas no dalībvalstīm? Vai jūs turpināsiet tos apspriest? Vai jūs arī turpmāk kopā ar Parlamentu un koplēmuma procedūras ietvaros plānojat atbalstīt 2005. gada regulas priekšlikumu? Kādas garantijas un termiņus Komisija var piedāvāt šo sarežģīto un novēloto debašu noslēgumā? Komisāres kundze, es, protams, pateicos jums par enerģisko un apņēmīgo darbu, ko esat ieguldījusi, bet vai jūs varat apstiprināt to, ko jūs 2009. gada 5. novembrī rakstiski atbildējāt uz manu jautājumu, proti, ka Komisija turpinās aktīvi atbalstīt 2005. gadā iesniegtā priekšlikuma pieņemšanu un ka tā turpinās pildīt savu apņemšanos?

Gianluca Susta, S&D grupas vārdā. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, man piešķirtajā laikā es noteikti nevēlos vēlreiz runāt par apsvērumiem, kas ir Parlamenta vairākkārt paustā aicinājuma pamatā. Es vēlos norādīt un jūs, komisāres kundze, to jau minējāt, ka mēs ar Muscardini kundzi esam vienīgie veterāni, kas parakstīja rezolūciju, ar kuru Parlaments 2006. gada decembrī atbalstīja toreizējā komisāra P. B. Mandelson iniciatīvu.

Mēs cerējam, ka iniciatīva, kurā jūs pirms dažām nedēļām veicāt nelielas izmaiņas, lai panāktu kompromisu, gūs lielāku atbalstu, tostarp 133. panta komitejā. Cita starpā mēs ar nožēlu raugāties uz to, ka daudzas valstis, tostarp Apvienotā Karaliste, ar savu pārstāvju starpniecību šajā komitejā vairākkārt ir paudušas iebildumus vai bažas. Šodien mēs vēlamies atgādināt, ka šis aicinājums nav saistīts ar protekcionismu. Mēs vēlamies aizsargāt patērētājus, nevis rūpniecības nozares, kuras vairs nespēj konkurēt starptautiskajā tirgū, mēs vēlamies vērst uzmanību uz jautājumiem, kas saistīti ar veselību, vidi un patiesu savstarpējību pasaules tirgū, kurš patlaban nav pietiekams. Turklāt tas nav pietiekams ne tikai attiecībā uz pasaules vājākajām valstīm, bet arī attiecībā uz Japānu, Amerikas Savienotajām Valstīm, Austrāliju, Kanādu, Brazīliju, Indiju, galvenajiem Eiropas Savienības konkurentiem. Eiropas Savienības pienākums šajos ekonomiski grūtajos laikos ir aizstāvēt Kopienas intereses, tāds ir arī šis aicinājuma mērķis.

Tāpēc mēs ceram, ka Parlaments pilnībā izmantos savas pilnvaras, lai atbalstītu Komisijas piedāvātās iniciatīvas, un mēs arī ceram, ka pirms dažām nedēļām paustās apņemšanās tiks pilnībā izpildītas pat tad, ja šo procedūru

nebūs iespējams pabeigt līdz Ziemassvētkiem un tas būs jādara saskaņā ar jauno procedūru, ko nosaka Lisabonas līgums.

Niccolò Rinaldi, *ALDE grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, dāmas un kungi, piekristot tam, ko teica deputāti, kas runāja pirms manis, un paužot atbalstu arī *Muscardini* kundzes aicinājumiem, es vēlētos atsaukt atmiņā ainu no *Italo Calvino* grāmatas *Le Cosmicomiche*, kurā lielais sprādziens raksturots kā nenoteikta matērijas masa, kurā nekas nav zināms par pašu cilvēku vai viņa izcelsmi. Vienā brīdī kāda sieviete saka, ka viņa varētu pagatavot makaronus un picu klātesošajiem cilvēkiem, ja vien būtu telpa, kur to izdarīt. Šo vārdu ietekmē matērijas masu pārņem liels entuziasms — notiek sprādziens un vēlamā telpa materializējas pasaulē, ko raksturo atšķirības, proti, mūsdienu visumā.

Es uzskatu, ka mūsu globālajā tirgū notiek virzība atpakaļ, atgriešanās pie nenoteiktas preču masas, jo to izcelsme un, protams, arī īpašības, patērētājiem netiek atklātas. Mēs esam liberāli un demokrāti, tāpēc cieši pieturamies pie brīvas tirdzniecības sistēmas un principa, taču mēs aizstāvam arī preču pārredzamību un izsekojamību. Kā jau tika minēts, šis drīzāk ir jautājums par patērētāju aizsardzību, nevis par starptautisko tirdzniecību. Mēs vēlreiz paužam savu atbalstu 2005. gada priekšlikumam un, kā jau es minēju, es atbalstu *Muscardini* kundzes paustos aicinājumus.

Carl Schlyter, *Verts/ALE grupas vārdā*. – (SV) Priekšsēdētāja kungs, es pateicos komisāres kundzei par to, ka beidzot ir iesniegts priekšlikums. Uzskatu, ka *Barroso* kunga vadītā komisija pārāk bieži ir baidījies apstrīdēt Padomes nostāju gadījumos, kad tā atbalsta virzību atpakaļ, nevis uz priekšu, tomēr šoreiz Komisija ir uzdrīkstējies to darīt. Paldies par to. *Adam Smith* konstatēja, ka tirgus ekonomika nespēj funkcionēt, ja patērētāji, iegādājoties ražojumus, nesaņem pietiekami daudz informācijas, lai varētu izdarīt izvēli, tāpēc ir ļoti svarīgi, lai mēs ieviestu šo izcelsmes norādi.

Mēs nedrīkstam pieļaut izņēmumus attiecībā uz valstīm, kas ir noslēgušas brīvas tirdzniecības līgumu vai citas vienošanās ar ES. Visiem ir jāpiemēro vienādi noteikumi. Daži apgalvo, ka norādes ieviešana dārgi izmaksās, taču daudziem ražojumiem šī norāde jau ir, tāpēc papildu izmaksām jābūt niecīgām. Ieviešot Eiropā detalizētāko liellopu gaļas marķējumu, mēs pārliecinājamies, ka tas nepavisam nav dārgi. Tomēr es uzskatu, ka ietverto ražojumu saraksts būtu jāpapildina. Šķiet, ka šajā sarakstā galvenokārt iekļauti ražojumi, kurus bieži atdarina un par kuriem ir interese visiem nozares dalībniekiem. Tomēr daudzas nozīmīgas patēriņa preces sarakstā nav iekļautas, tāpēc es uzskatu, ka tas ir jāpapildina.

Helmut Scholz, *GUE/NGL grupas vārdā*. – Priekšsēdētāja kungs, mana grupa — *GUE/NGL* grupa — uzskata, ka Eiropas Savienībā steidzami ir jāievieš prasība, ka ražojumiem, ko ievie no valstīm, kas nav ES dalībvalstis, ir jābūt izcelsmes norādei „made in”. Pasaulē, kurā lielā mērā valda globalizācija un deregulācija, patērētājiem noteikti ir jānodrošina iespēja uzzināt, kāda ir attiecīgā ražojuma izcelsme un ko viņi iegādājas.

Uzskatu, ka šī ir viena no tām jomām, kurās iedzīvotāji un patērētāji patiesi saprot, kāda ir Eiropas nozīme un kā Eiropa var veicināt starptautisko tirdzniecību un palīdzēt pārējām pasaules valstīm. Es piekristu kolēģiem, ka mums ir jāpieņem 2005. gada nostāja attiecībā uz izcelsmes norādēm. Mēs uzskatām, ka tā ir minimālā aizsardzība, kas mums jānodrošina Eiropas patērētājiem un iedzīvotājiem. Šāda rīcība varētu būt izdevīga arī Eiropas mazajiem un vidējiem uzņēmumiem.

Mēs aicinām Komisiju un Padomi steidzami iesniegt šo jautājumu izskatīšanai Eiropas Parlamentā. Cita starpā tas ir arī jautājums par saskaņotu pieeju politikas veidošanai, un es uzskatu, ka šajā jomā starptautiskā tirdzniecība var veicināt arī starptautisko mieru.

Lara Comi (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, Eiropā mums ir tāda rūpniecības sistēma, kurā preču labais vārds lielā mērā ir atkarīgs no ražošanas sistēmas integritātes. Ja vismaz daļu no mūsu ražošanas darbībām veiks Eiropā, mēs spēsim piedāvāt mūsu patērētājiem kontrolētas un augstvērtīgas preces. Mūsu visu intereses ir turpināt šādi rīkoties, dodot patērētājiem iespēju būt pilnībā informētiem par to, ko mēs ražojam, un par saražoto preču izcelsmi. Lai sasniegtu šo mērķi, mums ir nepieciešama kāda vienkārša, bet ļoti būtiska lieta — pārredzamība. Šis pārredzamības princips ir pamatā noteikumiem par izcelsmes norādēm, kurus Parlaments apstiprināja 2006. gadā, un kuri, kā komisāres kundze iepriekš norādīja, jau plaši tiek izmantoti galvenajos pasaules tirgos, piemēram, Amerikas Savienotajās Valstīs, Meksikā un Ķīnā.

Tomēr dažas ES dalībvalstis izcelsmes norādi „made in” joprojām nav apstiprinājušas. Mēs uzskatām, ka gadījumos, kad prece ir ražota Ķīnā vai kādā citā valstī, kas nav Eiropas valsts, Eiropas patērētājiem neatkarīgi no preces kvalitātes, kura bieži vien ir ļoti laba, ir jābūt tiesībām zināt, kur tā ražota, lai viņi varētu izdarīt

apzinātu izvēli. Daži cilvēki nepieciešamību nodrošināt pārredzamību var uzskatīt par nesamērīgu protekcionismu un var domāt, ka šie pasākumi palielinās nozares izmaksas, taču tā nebūt nav taisnība.

Tā kā Eiropā ievestajām precēm atšķirībā no Ķīnā, Amerikas Savienotajās Valstīs un Austrālijā ievestajām precēm nav izcelsmes norāžu, Eiropas precēm ir grūtāk konkurēt globalizētajā starptautiskajā tirgū. Visu šo iemeslu dēļ atbalsts domai, ka preces tiek ražotas, izmantojot labāko, ko Eiropa spēj piedāvāt, ir pirmais būtiskais solis, lai panāktu atsevišķu dalībvalstu atzīšanu.

Kader Arif (S&D). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, dāmas un kungi, šis nav mūsu pirmās debates par izcelsmes norādēm, bet es esmu pārliecināta, ka atkārtotai ir savas priekšrocības, tāpēc atļaušos pievienoties saviem kolēģiem un uzvērt, ka Eiropā ir nepieciešams tiesību akts par izcelsmes norādi „*made in*”.

Neraugoties uz viedokli, ko Parlaments 2005. gadā un vēlāk 2007. gadā pauda balsojumā par mūsu kolēģa *Barón Crespo* izstrādāto rezolūciju, nespēja nodrošināt vairākumu Padomē patiešām vienmēr ir kavējusi šīs regulas pieņemšanu.

Šāds tiesību akts nozīmētu būtisku progresu ne tikai Eiropas patērētājiem, bet arī mūsu valstu rūpniecībai. Ja noteiktiem ražojumiem, kas ievesti no trešām valstīm, būtu norāde par izcelsmes valsti, patērētāji būtu pilnībā informēti par to, kādas īpašības piemīt ražojumam, ko viņi iegādājas. Tādās jutīgās nozarēs kā apģērbs, ādas izstrādājumi un mēbeles to uzņēmumu galvenais uzdevums, kas nolēmuši turpināt ražošanu Eiropā, saglabājot Eiropas zināšanas un Eiropas darba vietas, ir radīt patērētājiem apstākļus, kas ļauj pieņemt apzinātu izvēli.

Tāpēc es atbalstu priekšlikumu, ko jūs tikko minējāt, komisāres kundze, bet es ar bažām norādu, ka arī turpmāk ir jāsaglabā šī priekšlikuma vērienīgie mērķi. Mēģinot nodrošināt, ka to atbalsta lielākā daļa dalībvalstu, mēs nedrīkstam attiekties no mūsu galīgā mērķa. Piemēram, nav pieļaujams, ka prasība par izcelsmes norādi attiecas tikai uz gataviem ražojumiem, jo tādā gadījumā būtu iespējams ievest Eiropā atsevišķas sastāvdaļas, tad izgatavot no tām attiecīgo ražojumu un marķēt to kā „*made in Europe*” jeb „ražots Eiropā”.

Es vēlos paust atbalstu arī Komisijas centieniem gūt maksimālu labumu no šādas vienošanās. Neatgriežoties pie atkārtotā lūguma uzlabot un vienkāršot izcelsmes noteikumus, es vēlos norādīt, ka iespēja izveidot Viseiropas un Vidusjūras reģiona norādi būtu nozīmīgs progress, jo tiktu stiprinātas nozares, kas izveidotas Vidusjūras reģionā un Dienvidi-Dienvidi tirdzniecības tīklā.

Nobeigumā vēlos uzsvērt, ka Lisabonas līguma īstenošana būtiski palielinās Starptautiskās tirdzniecības komitejas pilnvaras. Tāpēc es jums apliecinu, komisāres kundze, ka Komisija varēs rēķināties ar pilnīgu Eiropas Parlamenta locekļu apņēmību cieši pārraudzīt diskusijas par šo regulu, kas ir ļoti svarīga Eiropas patērētājiem un darba ņēmējiem.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, „*made in*” koncepts nedrīkst būt tikai norāde. Tam steidzami jāklūst par ietekmīgu apliecinājumu tam, ka tiek ievēroti paši pilnīgākie noteikumi attiecībā uz zināšanām, darba ņēmēju tiesībām, ilgtspējīgu attīstību un vides aizsardzību, kā arī par atbildīgas ekonomiskās attieksmes izpaušmi.

Globalizācija rada apstākļus, kuros ikviens var nodarboties ar ražošanu, taču izmisīgie centieni, kuru vienīgais mērķis ir peļņas gūšana, nosaka to, ka pastāvīgi tiek pārkāptas darba ņēmēju un iedzīvotāju tiesības un iznīcināta vide. Atdarināšana, kas savulaik attiecās tikai uz ekskluzīviem zīmoliem, tagad skar dažādas nozares, piemēram, farmācijas, automašīnu un aeronautikas nozari. Tā vienmēr ir saistīta ar vēlmi gūt peļņu, bet patērētāju drošība tiek nopietni apdraudēta. Turklāt tiek likvidētas desmitiem tūkstošu darba vietu.

Ieviešot konceptu „*made in Europe*” jeb „ražots Eiropā”, mēs piedāvātu patērētājiem iespēju izdarīt apzinātu izvēli un iespēju rīkoties, lai nodrošinātu sev jaunas tiesības. Mēs atbalstām darba ņēmēju tiesību un vides noteikumu ievērošanu, mūsu prasmes un atbildīgu vadību. Un jo īpaši mēs atbalstām darba vietu saglabāšanu un aizsardzību ražošanas jomā.

Christofer Fjellner (PPE). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, protekcionisti reti atzīst, ka viņu priekšlikumi ir saistīti ar protekcionismu, parasti viņi maskē savus nodomus ar citiem argumentiem. Priekšlikums ieviest obligātās izcelsmes norādes to skaidri apliecina. 2006. gada jūnijā es šajā zālē kļiedēju vairākus mītus par šo pašu priekšlikumu, un toreiz tas nonāca tur, kur tam pienākas būt — atkritumu tvertnē.

Spraigais sarunu process saistībā ar lēmumu par brīvas tirdzniecības nolīgumu ar Koreju ir licis mums atkal apspriest šo priekšlikumu, un šī nav piemērota pieeja šāda veida priekšlikumiem. Trīs gadus pēc manas uzstāšanās daži no mītiem joprojām pastāv, un tie ir jākliedē.

Pirmkārt, atkal un atkal tiek norādīts, ka patērētāji aicina pieņemt šo priekšlikumu, un aizstāvji pamato šos apgalvojumus ar Komisijas apspriedēm par šo jautājumu internetā. Tomēr viņi aizmirst norādīt, ka 96,7 % atbilstu apspriedēs tika saņemtas no vienas valsts, proti, Itālijas, kurā rūpniecība un organizētas īpašās interešu grupas ir galvenie virzītājspēki saistībā ar šo jautājumu. Šodien visi, kas vēlas, var marķēt savas preces ar izcelsmes norādi un, ticiet man, ikviens konkurētspējīgs uzņēmums, kas uzskata, ka šādi varēs iegūt klientus, to jau dara, tāpēc šāda obligāta prasība nav nepieciešama.

Otrkārt, pastāv mīts, ka marķējums sniedz patērētājiem nepieciešamo informāciju, nodrošina patērētāju aizsardzību un labvēlīgi ietekmē vidi, it kā būtu runa par ģeogrāfiju. Taču tā nav taisnība, šī ir tikai cilvēku aizspriedumu izmantošana, nevis cilvēku aizsargāšana. Treškārt, pastāv mīts, ka marķējums palielina Eiropas konkurētspēju. Jauni tehniskie tirdzniecības šķēršļi neaizsargā Eiropas rūpniecību. Tiem nav nekāda sakara ar konkurētspēju. Konkurētspēju stiprina vienīgi brīvi tirgi un laba uzņēmējdarbības vide.

Ja mēs aizliedzam dalībvalstīm ieviest šāda veida tiesību aktus ES tāpēc, ka tie ir saistīti ar protekcionismu, kāpēc mēs šādus noteikumus grasāmies piemērot pārējām pasaules valstīm, neatzīstot, ka tas ir protekcionisms? Mēs neatbalstījām domu ieviest obligātu prasību par norādi „made in EU” jeb „ražots ES”, tāpēc nebūtu prātīgi tagad ieviest šo prasību attiecībā uz pārējām pasaules valstīm.

Mairead McGuinness (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, mēs jau esam ieviesuši izcelsmes valsts marķējumu vairākiem pārtikas produktiem un citiem ražojumiem, tāpēc tas nav nekas jauns. Problēma tā, ka daži pārtikas produktu marķējumi ne vienmēr satur pareizu informāciju, tāpēc neatkarīgi no tā, ko mēs izlemsim saistībā ar priekšlikumu, mums ir jābūt spējīgiem kontrolēt marķējuma patiesumu, proti, to, vai marķējumā iekļautā informācija ir pareiza, lai patērētāji varētu saņemt nepieciešamo informāciju.

Vēlos uzdot kādu konkrētu jautājumu. Man zvanija kāds ražotājs, kas darbojas Eiropas Savienībā, un jautāja, vai Komisija, Padome un Parlaments izskata jautājumu par norādi „made in the European Union” jeb „ražots Eiropas Savienībā”, jo tad ražotāji varētu reklamēt to, ka viņi ražo Eiropas Savienībā. Būtu jauki, ja komisāres kundze atbildētu uz šo jautājumu.

Seán Kelly (PPE). – Priekšsēdētāja kungs, šis jautājums ir radījis daudz problēmu, jo īpaši lauksaimniecības nozarē Īrijā. Gandrīz visās Lauksaimnieku apvienības vadītāja *Padraig Walshe* runās, ko esmu dzirdējis, viņš ir norādījis uz grūtībām nodrošināt marķējuma atbilstību un pareizību, par kuru runāja McGuinness kundze.

Šķiet, ka produktus var ievest Īrijā, pārstrādāt, pievienojot tiem garšvielas vai citas piedevas, un laist tirgū kā Īrijas ražojumu. Tā ir nopietna patērētāju maldināšana. Uzskatu, ka ikvienam ir tiesības zināt attiecīgā produkta izcelsmes valsti, nevis tikai valsti, kurā tas pārstrādāts.

Vai varu cerēt, ka šādai praksei tiks pieliks punkts un ka Eiropā būs skaidrs un pareizs marķējums, lai mēs precīzi zinātu, no kuras valsts attiecīgais ražojums ir?

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, dāmas un kungi, skaidrība, skaidrība un vēlreiz skaidrība — patlaban tirgū ir nepieciešama tieši skaidrība, kuru var radīt, ieviešot noteikumus, kas nodrošina pārredzamību, lai aizsargātu patērētājus. Arī tirgus brīvību nosaka skaidri noteikumi, kurus īstenojot ar pārredzamu mehānismu palīdzību patērētājiem tiek nodrošināta iespēja izvēlēties. Tieši to mēs šodien vēlamies lūgt, tieši to mēs vēlamies pieprasīt.

Itālijas valsts televīzijas kanālos bieži raida pētnieciskas dokumentālās filmas, kurās atspoguļots, ka dažās valstīs, kas ģeogrāfiski un arī kultūras ziņā ir tālu no Eiropas, ražošanas metožu pamatā ir ļoti piesārņojošu preču, piesārņojošu metožu un toksisku šķīdinātāju izmantošana un ka strādnieki, tostarp bērni, tiek ekspluatēti un ir spiesti strādāt necilvēcīgi garas stundas. Patērētājiem ir jānodrošina apstākļi, kuros viņi, skaidri zinot, no kurienes konkrētais ražojums ir, var izdarīt izvēli. Tieši to mēs lūdzam nodrošināt. Es uzskatu, ka ir pienācis laiks nekavējoties pieņemt skaidrus noteikumus, kas ar pilnīgi skaidru un pārredzamu mehānismu palīdzību nodrošina patērētājiem iespēju izvēlēties, turklāt pieņemt tos ar lielu apņēmību un daudz ātrāk, nekā tas ir darīts līdz šim.

Catherine Ashton, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, es vēlos pateikties visiem, kas piedalījās šajās svarīgajās debatēs par šo jautājumu.

Vispirms es vēlos izteikties par *Muscardini* kundzes minēto, proti, ka šis jautājums tiek risināts jau ilgi. Esot komisāres amatā, es ļoti labi apzinājos, ka man ir jārunā ar dalībvalstīm par jautājumiem, kuri tās visvairāk satrauc, un es vienmēr esmu mēģinājusi rīkoties gadījumos, kad man šķita, ka attiecīgais jautājums ir ļoti nozīmīgs. Tomēr, kā citi deputāti norādīja, politiskās dzīves realitāte ir tāda, ka man ir jāpanāk visu priekšlikumu apstiprināšana Padomē. Tas nozīmē, ka gadījumos, kad ir skaidrs, ka kādu konkrētu priekšlikumu neatbalsta stabils vairākums, ir jādomā par faktoriem, kuri varētu ietekmēt priekšlikuma neatbalstīšanu (un šādos gadījumos neapšaubāmi tiek minēti spēcīgi argumenti) vai atbalstīšanu.

Man šķita, ka, uzlabojot priekšlikumu, ar kuru mēs centāmies risināt jautājumus, kas dalībvalstis satrauc, mums ir iespēja virzīt šo priekšlikumu vēlreiz, jo tas joprojām atrodas Komisijā. Jo īpaši laikā, kad tuvojas Komisijas pilnvaru laika beigas, un šobrīd, kad Komisijas pilnvaru laiks, protams, jau ir beidzies, ir svarīgi retrospektīvi paraudzīties uz to, kas vēl nav pabeigts.

Es nevaru dot nekādus solījumus attiecībā uz termiņiem. Es labprāt to darītu, bet šajā ziņā neizbēgami esmu atkarīga no Padomes. Tomēr es apņemos turpināt iesākt, jo esmu cieši pārliecināta, ka tas ir nepieciešams. Es pievērsīšos jautājumiem, ko uzskatu par svarīgiem, un mēģināšu paskaidrot, kāpēc es tā uzskatu.

Vairāki deputāti minēja konkrētus jautājumus, kas saistīti ar patērētājiem un iespēju, ko šis priekšlikums piedāvātu attiecībā uz pārredzamību un skaidrību, iespēju sniegt informāciju patērētājiem. Šķiet, ka šajā sakarā pat tika citēts *Adam Smith*. Ja vēlamies nodrošināt brīvu tirdzniecību pasaulē, ir svarīgi nodrošināt arī skaidrību un pārredzamību, lai patērētāji varētu izdarīt tādas izvēles, kas ir raksturīgas brīvajai tirdzniecībai. Šie jēdzieni ir savstarpēji saistīti, tam es piekrižu. Tāpēc es uzskatu, ka deputāti, kuri minēja šo aspektu, ir sapratuši, kāda ir šī priekšlikuma mērķu būtība.

Priekšlikumam nav nekāda sakara ar protekcionismu. Tāda prakse ir visā pasaulē. Lielākajā daļā valstu, iegādājoties ražojumus, kurus minējām, patērētājiem jau ir pieejama informācija par to izcelsmes valsti. Man kā patērētājam ir svarīgi zināt, kur attiecīgais ražojums ir ražots. Uzskatu, ka daudziem patērētājiem šis ir bijis nozīmīgs aspekts viņu mijiedarbībā ar tirgu. Manuprāt, ir ļoti svarīgi, ka mums ir iespēja norādīt, ka mēs rūpēsimies, lai šī pārredzamība tiek nodrošināta. Mums nevajadzētu no tās baidīties. Ja mēs no tās baidāmies, tas liecina, ka kaut kas nav kārtībā. Atklātības, brīvas tirdzniecības un pārredzamības būtība ir tā, ka mēs atzīstam to un atbilstoši rīkojamies.

Schlyter kungs man uzdeva jautājumu par aptverto ražojumu loka paplašināšanu. Šo jautājumu ir jāapspriež turpmākajās diskusijās. Tāds galīgais saraksts vispār nepastāv. Mūsu mērķis bija piedāvāt sarakstu, kas mums šķiet reāls, bet mēs esam gatavi turpināt diskusijas par šo jautājumu.

Uzskatu, ka man ir jāizsaka savs viedoklis arī par bažām, kas izskanēja saistībā ar to, vai mēs esam pietiekami mērķtiecīgi. *Arif* kungs norādīja, ka mēs nedrīkstam atteikties no saviem mērķiem. Pilnīgi piekrižu, un es arī necenšos no tiem atteikties, es tikai cenšos domāt reāli. Ja es nespēju nodrošināt Padomes atbalstu kādam no saviem priekšlikumiem, uzskatu, ka mans pienākums ir izskatīt to vēlreiz un uzdot jautājumu, vai mēs varam tajā ko mainīt. Nevis atteikties no mūsu mērķiem, bet atzīt pamatotās bažas un raudzīties, vai mēs varam to īstenot, piemēram, kā izmēģinājuma modeli vai ierobežotāku modeli, lai pārliecinātos, vai tas, ko es apgalvoju, ir taisnība, un lai mēs vēlāk varētu to paplašināt, jo esam sapratuši, ko mēs cenšamies panākt.

Mēs izskatām arī visus *Euromed* jautājumus. Jūs jau zināt, ka šie jautājumi ir iekļauti diskusijās, kuras patlaban norisinās. Es piekrižu arī tam, kas tika teikts saistībā ar mūsu centieniem darba vietu aizsardzības jomā. Godājamie deputāti, jūs jau zināt, ka es vienmēr esmu uzsvērusi, ka ir svarīgi nošķirt protekcionismu no atbalsta rūpniecībai, darba vietu nodrošināšanai, patērētājiem un tml. Mums ir skaidri jāsaprot, ka tirdzniecība nenozīmē visu šo lietu ignorēšanu. Tās ir cieši saistītas.

Fjellner kungs, vēlos komentēt jūsu teikto, jo jūs norādījāt, ka mana rīcība ir bijusi neatbilstoša. Es nezinu, cik ierasts Eiropas Parlamentā ir nosaukt kāda rīcību par neatbilstošu, bet vēlos norādīt, ka tāds nav mans nolūks. Mana rīcība nekādā veidā nav saistīta ar protekcionismu. Risinot sarunas ar dalībvalstīm par visiem šiem tirdzniecības aspektiem, mans vienīgais mērķis bija savas darbības rezultātā un jo īpaši sarunās ar Eiropas mazajiem uzņēmumiem gadījumos, kad es uzskatīju, ka šiem uzņēmumiem ir jābūt reālām iespējām, lai vairāk nekā 3 % no tiem sāktu tirdzniecību ārpus Eiropas Savienības, konstatēt jautājumus, kas vēl ir jāizskata — jautājumus, kurus mēs tādā vai citādā veidā neesam atrisinājuši — vai jautājumus, kas valstīm ir ļoti svarīgi.

Šis nekādā ziņā nav vienīgais jautājums, bet man šķita, ka šī ir iespēja mēģināt un virzīt šo priekšlikumu vēlreiz. Priekšlikums attiecas uz līdzvērtīgiem konkurences apstākļiem, uz skaidrības un pārredzamības nodrošināšanu patērētājiem. Tas ir aicinājums virzīties tālāk. Es ceru, ka Parlaments iesaistīsies šajā procesā

un palīdzēs veikt turpmākus uzlabojumus, lai nodrošinātu, ka no jauna izskatāmais priekšlikums ir kaut kas ļoti vērtīgs.

Visbeidzot, man tika uzdots jautājums par norādi „*made in the European Union*” jeb „ražots Eiropas Savienībā”. Mēs patiešām apspriedām šo jautājumu ar rūpniecības nozares pārstāvjiem un patērētājiem. Šis priekšlikums netika atbalstīts. Pastāvēja bažas, ka tas ļoti dārgi izmaksās. Nevienš pēc šādas norādes netiecās, tāpēc mēs neesam šo jautājumu virzījuši.

Priekšsēdētājs. – Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks nākamā sesijas sanāksmē.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

João Ferreira (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Viena no pasaules tirdzniecības liberalizācijas sekām ir krasa darba vietu skaita samazināšanās un sociālās situācijas pasliktināšanās vairākos tādos reģionos un valstīs, tostarp Portugālē, kuri ir atkarīgāki no noteiktām ražošanas nozarēm, piemēram, tekstilrūpniecības un apģērbu rūpniecības. Pašreizējos smagās ekonomiskās un sociālās krīzes apstākļos šo situāciju ir jārisina, izmantojot citādu pieeju. Noteikumu par izcelsmes norādi pieņemšana varētu palīdzēt veicināt ražošanu vairākās dalībvalstīs. Tomēr ar to ir krietni par maz. Mums ir jāaizsargā ražošanas nozares, īstenojot plašāku un efektīvāku pasākumu kopumu. Cita starpā mums ir jāīsteno mehānismi aizsardzībai pret agresīvu eksportu, vietējā ražošana jāizvirza par prioritāti, jāatsakās no modeļa, kas balstīts uz mazu samaksu, zemu kvalifikāciju un nestabilu darbu, jāievieš valsts instrumenti, kuru mērķis ir kontrolēt ražošanu un regulēt tirgus, lai aizstāvētu pārtikas suverenitātes un pārtikas nodrošinājuma principu, un efektīvi jārisina uzņēmumu pārvietošanas jautājums. Nākotnē noteikti ir jāaizstāv katras valsts tiesības uz ilgtspējīgu ražošanu. Mums tas jādara, lai veicinātu jaunu ekonomisko, sociālo, enerģētikas un vides racionalitāti, kuru neoliberālais modelis ne vien nenodrošina, bet patiesībā vispār nepieļauj.

24. Lēmumi par atsevišķiem dokumentiem (sk. protokolu)

25. Nākamās sēdes darba kārtība (sk. protokolu)

26. Sēdes slēgšana

(Sēdi slēdza plkst. 00.15)